

Arhim. Haralambie D. Vasilopoulos

ECUMENISMUL FĂRĂ MASCĂ

Traducere după

Αρχιμ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΟΥΣ Δ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ,
Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΑ, ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΠΗΥΞΗΜΕΝΗ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» ΑΘΗΝΑΙ

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE LA EDIȚIA A DOUA.....	7
CUVÂNT ÎNAINTE LA EDIȚIA ÎNTÂI	9
Introducere.....	13
Ce este ecumenismul?.....	13
Ce este ecumenismul religios de astăzi?.....	14

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL I - ISTORIA ECUMENISMULUI.....	17
I. Ecumenicitatea creștin-ortodoxă	19
II. Ecumenismul antihristic.....	22
1. Ecumenismul papal.....	22
2. Ecumenismul protestant.....	23
3. Ecumenismul sionist.....	25
a) Masoneria	27
b) Hiliasmul	28
III. Stadiile ecumenismului.....	30
1. YMCA și YWCA.....	30
Metaxas dizolvă YMCA	33
2. Cercetașii.....	35
Puii de lup.....	37
3. Consiliul Creștin Mondial al Vieții și Acțiunii.....	38
4. Consiliul Mondial al Credinței și Ordinii.....	38
5. Consiliul Mondial a Bisericilor	39
Cine se ascunde în spatele ecumenismului?.....	40
Patronii ecumenismului sunt dușmanii Lui Hristos	42
Rugăciunea masonilor adresată satanei.....	45
CAPITOLUL II - SCOPUL ECUMENISMULUI	49
I. Fărâmițarea și surparea statelor creștine.....	51
Rolul evreilor în revoluția rusească	53
II. Dispariția programată a Bisericii	55
CAPITOLUL III - PLANUL ECUMENISMULUI.....	57
I. Planul MRA	59
II. Punerea în aplicare a planului MRA	61
Împreună-rugăciunile creștinilor cu cei de alte religii	62

Trădarea lui Iuda.....	65
III. Planul ecumenismului coincide cu cel al sionismului.....	67
Puterea nevăzută	68
IV. Ortodocșii în capcană	70
Fapte ce nu se pot justifica.....	71
Răspunderea ortodocșilor	74
CAPITOLUL IV - ECUMENISMUL SE DESCOPERĂ.....	75
I. Despre CMB.....	77
II. Întrunirile Consiliului Mondial al Bisericilor.....	78
a) Prima întrunire.....	78
b) A doua întrunire.....	78
c) A treia întrunire.....	79
Ce a spus ieri și ce face astăzi Biserica Rusiei?.....	79
d) A patra întrunire.....	81
III. Ecumenismul dușmanul de moarte al Bisericii Una, Sfântă, Soborni- cească și Apostolească	82
„Sfânta Scriptură la muzeu”!	83
1. Ecumeniștii luptă împotriva Sfintelor Canoane.....	84
2. Ecumenismul declară război dumnezeirii Domnului nostru Iisus Hristos.....	88
3. Dezdogmatizează – descreștinează.....	89
CAPITOLUL V - MIJLOACELE PE CARE LE ÎNTREBUINȚEAZĂ	
ECUMENISMUL	93
I. Filantropia.....	95
II. Congrese și Sinoade.....	95
Al 8-lea „Sinod Ecumenic” ce se pregătește	98
Turnul Babel.....	100
Să vină ca să condamne ecumenismul.....	100
Care sunt temele?.....	103
Nu există condiții prealabile.....	104
III. Simpozioane ecumenice.....	105
IV. Comunismul.....	106
CMB-ul ignoră catacombele de astăzi.....	107
V. Întrebuințează „calul troian”	109
Povestea caracatiței.....	110
VI. Momeala progresului	112
VII. "Bombonica" dragostei.....	113

Utopia.....	114
Și actualul Iacov al Americii	115
Unire, dar nu în prejudiciul papismului.....	115
„Dragostea” leului îmbătrânit	116
VIII. Schimbarea datinilor și obiceiurilor.....	117
IX. Tineretul.....	119
Tinerii hippy.....	120
X. Subminarea.....	121
Ce zice Makryianis despre conspirație	124
Conspirația astăzi.....	125
CAPITOLUL VI - PE CINE FOLOSEȘTE ECUMENISMUL DREPT	
UNELTE DE-ALE SALE	127
1. Pe eretici.....	129
2. Pe stăpânii lumești	129
3. Pe cei căldicei.....	131
Acolii vrednici de plăns.....	131
PARTEA A DOUA	
CAPITOLUL I - LOVESC CU PICIORUL ÎN ȚEPUȘĂ.....	133
I. Răstignirea Domnului.....	135
II. Reconstruirea templului lui Solomon.....	136
III. Plăsmuiesc Mahomedanismul.....	137
IV. Inventează comunismul.....	138
V. Creează hitlerismul	139
CAPITOLUL II - DATORIA ORTODOCȘILOR.....	141
I. Trezvie	143
II. Departe de orice unire.....	144
1. Persecuția în Cehoslovacia.....	145
2. Masacrele Papismului în Serbia.....	147
III. Departe de ecumenism	150
Poporul evlavios, străjer al Ortodoxiei.....	152
IV. Coaliție în Ortodoxie	153
V. Păzirea tezaurului Ortodoxiei	156
VI. Luminarea	159
Astfel vor putea afla toți.....	162
Despre autor	167

CUVÂNT ÎNAINTE LA EDIȚIA A DOUA

Cu toate că știam cât de serios și uriaș este subiectul tratat de cartea mea „Ecumenismul fără mască”, totuși nu-mi închipuiam că va avea un așa răsunet și că va înregistra o așa de mare circulație, într-o perioadă de timp așa de scurtă.

Într-o perioada de doar trei luni, mii de exemplare au fost epuizate, în timp ce interesul din partea cititorului obișnuit pentru procurarea cărții a fost atât de viu, încât ne-a îndatorat să procedem, cu ajutorul lui Dumnezeu, la publicarea ediției a II-a.

Epuizarea primei ediții a acestei cărți se datorează în primul rând subiectului foarte serios tratat, și în al doilea rând râvnei credincioșilor ortodocși de a face cunoscut, pe cât posibil, la cât mai mulți, toate câte sunt înfierate în paginile ei.

Reacțiile cititorilor au fost impresionante. Cu multă bunăvoință au transmis și altora această lucrare care îi descoperă pe dușmanii întunecați ai credinței noastre, denunțând instrumentele lor și făcând vădite toate mijloacele satanice ce le folosesc.

Sute de telefoane de încurajare și zeci de scrisori din partea lor au constituit o mare susținere morală în lupta noastră de a demasca ecumenismul.

Este imposibil de descris interesul manifestat al credincioșilor pentru răspândirea acestei cărți.

Toți subliniau, fiecare în felul său, datoria de a contribui la demascarea dușmanilor perfizi și pierzători ai sfintei noastre credințe ortodoxe, care astăzi conlucrează cu înfricoșătoarea panerezie a ecumenismului.

Din sutele de cazuri impresionante, care arată cât de sensibil este poporul nostru grec ortodox în chestiunea credinței și cu câtă vehemență ripostează, la modul practic, împotriva dușmanilor ei înșelători, consemnăm cele de mai jos:

Un profesor pensionar, după ce a studiat cu grijă cartea și a văzut planul satanic și țesătura masonică din cadrul ecumenismului blestemat, a înțeles acțiunea luciferică dusă împotriva credinței noastre ortodoxe și a dat din

strictul său necesar o anumită sumă de bani pentru cumpărarea a două sute de exemplare. Acestea au fost apoi trimise la studenții și profesorii Academiei Pedagogice unde a fost și el profesor.

Explicând motivele pentru care a preferat să trimită cărțile la profesori, ne-a spus:

Mai întâi profesorii trebuie să afle cine sunt cei ce plănuiesc împotriva Ortodoxiei. Să devină conștienți pentru a nu deveni și ei victimele propagandei celei cu multe fețe ale ecumenismului. Să știe ce este ecumenismul, pentru a îndruma în mod corect pe cei mici și mari.

Un alt pensionar s-a angajat la o cheltuială serioasă pentru a cumpăra și a transmite cartea la toți arhierii ortodocși din Grecia și din afară.

O doamnă evlavioasă a cumpărat 250 de exemplare pe care le-a răspândit în interiorul și în afara Greciei pentru a deveni cunoscute toate cele ce sunt dezvăluite de această carte.

Un cititor de-al nostru din Salonic ne-a scris că el consideră de datoria lui să taie din rația de pâine, și cu banii obișnuiți să dispună cumpărarea și răspândirea cărții. Crede că în felul acesta își poate aduce și el contribuția la **demascarea ecumenismului evreo-masonic fără de Dumnezeu, din epoca noastră.**

Este semnificativ faptul că toți care au cumpărat la început un exemplar, și-au arătat interesul în continuare să mai cumpere și altele, pentru a le dărui la cunoscuți, prieteni sau chiar ecumeniștilor și celor ce sunt de partea lor.

Toți ortodocșii avem datoria sfântă să denunțăm acest ecumenism blestemat de Dumnezeu, și e trebuință ca toți ortodocșii din țara noastră și din toată lumea să ne unim împotriva ecumenismului. Toți trebuie să știe că ecumenismul urmărește îngroparea Ortodoxiei, a Bisericii Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, și că duce la surparea a însuși neamului nostru.

În această confruntare, să nu uităm că Domnul Atotputernic este cu noi, iar biruința va fi a credincioșilor ce-I urmează Lui.

Athina 28 martie 1972,
Arhim. Haralambie D. Vasilopoulos

CUVÂNT ÎNAINTE LA EDIȚIA ÎNTÂI

În ultimii ani se vorbește mult de ecumenism. Se face multă reclamă la el, termenul de *ecumenism* fiind popularizat cu multă dibăcie. Se depun eforturi mari și concertate pentru ca el să apară în fața lumii ca un lucru plin de importanță, impunându-se ca ceva mântuitor pentru omenire.

Termenul *ecumenism* nu provoacă reacții de împotrivire, poate pentru că în Biserica noastră sunt folosite expresii asemănătoare (Sinod ecumenic, Patriarhie ecumenică, etc.). Ca atare, cititorul neavizat (neobișnuit să fie susceptibil) al unui articol de ziar, sau ascultătorul neinformați al unei predici cu referire la «Mișcarea ecumenică» sau la «Unirea Bisericilor», nu se arată a fi surprins.

Din cauza ignoranței care predomină și a propagandei dezlănțuite, crede, mai degrabă, că este vorba de ceva foarte bun, creștin și folositor. Astfel, fără să cunoască exact ce înseamnă cuvântul *ecumenism*, devine și acesta ecumenist, pentru a nu fi răstălmăcit și catalogat ca retrograd sau obscurantist în ochii celorlalți.

Mulți sunt atrași de acest fenomen din pricina lipsei unei informări corecte, care ar putea face lumină în privința rolului adevărat jucat de ecumenism. De aceea, în momentul în care se întâmplă să întrebî brusc pe cineva:

- Ești pentru ecumenism? Pentru «Unirea Bisericilor»? înainte ca să apuci să mai adaugi ceva, el îți va replica imediat:

- Desigur... că sunt pentru ecumenism... Sunt pentru unire!!!

Omul nu are habar. Răspunde la o întrebare importantă, la o chestiune capitală, fără să știe nimic. Vorbește de ceva ce nu cunoaște. Sau, mai degrabă, vorbește de ceva ce îi pare bun, frumos și având un caracter cât se poate de creștinesc. Iar aceasta deoarece propaganda ecumenistă i-a lăsat o astfel de impresie, în toată această confuzie și ambiguitate.

Însă, această ignoranță și indiferență în chestiunea ecumenismului nu este o simplă neglijență, ci echivalează cu crima.

Așadar, asta o vei vedea prea limpede, cititorule, în paginile cărții ce o ții în mână.

Am încercat, în cele ce urmează, o demascare, o „dezgolire” a ecumenismului și sperăm că am reușit s-o facem, prin puterea și spre slava Domnului nostru Iisus Hristos. Îți înfățișăm ecumenismul – acest mare și

întunecat ucigaș al întregii omeniri – așa cum este, „dezbrăcat” de acum, de minciună și ipocrizie.

Privește, așadar, cu atenție această creație a întunericii. Ia aminte cu răbdare la această enormă minciună atât de amăgitoare.

Urmărește cu atenție tot acest nimic, cu anevioie de observat, căruia se încearcă să i se dea un ipostas, un înțeles și un conținut bun, și pe care se străduiesc să-l prezinte ca pe un *Deus ex machina*¹, ce va mântui lumea, dar care în realitate completează cum ar distruge sărmana omenire.

Desigur că citind și studiind, te vei îngrozi în fața înșelăciunii și a planurilor diabolice care se ascund în spatele cuvântului *ecumenism*.

Nu vei rămâne insensibil văzând urzirea planurilor vrăjmașilor Ortodoxiei și ai neamului nostru. Vei înțelege că ecumenismul este o alcătuire demonică. Îți vei da seama din această carte, cititorule, cât de mare-i primejdia prin care trece creștinătatea și lumea. Atunci vei simți cât de înșelătoare și false sunt lozincile pe care le flutură ecumenismul, și vei vedea clar cine și ale cui instrumente sunt cei ce vorbesc continuu în favoarea ecumenismului, a mișcării ecumenice și a «Unirii Bisericilor».

Ne doare și plângem din adâncul sufletului pentru că în această înșelare îngrozitoare a ecumenismului au fost atrase și persoane sus puse, diriguitori ai Bisericii și ai societății. Ne doare și ne tânguim mai mult pentru cei care, în timp ce se luptă pentru Biserică și neam cu bune intenții, războiesc cu o ignoranță de neiertat Biserica și patria, promovând ecumenismul infam.

Plângem pentru ei că au ajuns să se întovărășească cu dușmanii lui Hristos și ai neamului, conlucrând fără să-și dea seama cu aceia care pregătesc zdruncinarea Bisericii și dispariția neamului.

Îi chemăm, așadar, să se îndepărteze de la falsa îmbrățișare sentimentalistă a ecumenismului, să-și vină în fire, să reflecteze, să cerceteze poziția pe care o au și să se întrebe: unde se găsec, cine îi direcționează, planurile cui le servesc și la ce pericole se expun.

Îi chemăm smerit să găsească răspuns la întrebări de acest fel în cartea de față.

---

¹ *Deus ex machina* înseamnă un element care aduce o rezolvare imediată și neașteptată a unei probleme dificile. (n. ed.)

Nădărdum că ea va trezi, cu ajutorul Lui Dumnezeu, pe mulți, uimindu-i și cutremurându-i. Și că mulți se vor ridica împotriva scopurilor antihristice, a planurilor și lucrării ecumeniste.

Cele scoase la lumină de această carte poate că vor provoca urgie împotriva noastră, cerând capul nostru pe tipsisie. Ne este indiferent. Este suficient că prin aceasta se slujește voii Domnului nostru Iisus Hristos. De altfel atâtea milioane de creștini au mărturisit pentru dreapta credință în Hristos. Ar fi o mare cinste pentru noi dacă Dumnezeu ne-ar învrednici și pe noi de acest lucru mareț, de a ne da sângele și viața pentru Hristos, Mântuitorul nostru.

Poate că vor instrumenta tertipuri de necrezut împotriva adevărilor înfricoșătoare ce ies la lumină, încercând astfel să le tăgăduiască. Pentru că: «tot cel ce face păcatul urăște lumina și nu vine la lumină pentru a nu fi cercetate faptele lui, pentru că au fost lucrate în întuneric», spune Domnul.

Cartea de față scoate la lumină toate cele ce au fost și sunt urzite la întuneric cu vicleșug, de la o vreme încoace. Cu date de netăgăduit se va preciza esența ecumenismului și se vor face cunoscute cauzele și intențiile sale.

Astfel va fi cu puțință ca această carte să devină un îndrumar, un ajutor serios în descoperirea mării rătăcirii a ecumenismului, o trâmbiță deșteptătoare chemându-i la luptă pe toți iubitorii de Hristos, ai Bisericii Lui și ai neamului nostru binecuvântat.

Trebuie să știm încă de acum că Biserica Ortodoxă nu va deveni niciodată un instrument al puterilor întunericului. Nu se va supune Antihristului. Nu va face alianțe cu idolatria, urmând calea trasată de ecumenism. Hristos va învinge pentru «că a venit ca un biruitor și ca să învingă».

Am scris acest cuvânt în Athena, la mănăstirea Petrachi, pe 28 octombrie 1971, în ziua în care Grecia săracă în mijloace militare a spus acel eroic «Ohi!» (Nu) cotropitorilor lipsiți de minte, care urmăreau să cucerească lumea.

Am scris toate acestea și pentru că m-am gândit că astăzi este imperioasă nevoia ca Grecia ortodoxă să trâmbițeze până la marginile pământului un nou istoric «Ohi!» (Nu!). Să izbăvească lumea de un nou cotropitor, foarte înfricoșător și ticălos, care se numește **ecumenism**.

Arhim. Haralambie D. Vasilopoulos
Starețul Sf. Mănăstiri Petrachi

Introducere -

Ce este ecumenismul?

Și acum cititorule, poate te întrebi ce este ecumenismul? Care este crezul lui? Pe ce se sprijină? Cine se ascunde în spatele lui? Ce urmărește și ce mijloace folosește?

Cartea de față îți va da răspunsuri la toate aceste întrebări serioase.

Va trebui însă, chiar de la început, să clarificăm cumva lucrurile, ca să se știe despre ce este vorba cu exactitate. Trebuie ca dintru început să te afli în miezul înțelesului acestei chestiuni capitale, pentru a putea apoi urmări cu ușurință întreaga desfășurare a descoperirilor cutremurătoare despre scopul urmărit de ecumenism și mijloacele satanice la care acesta apelează.

Ecumenismul este o mișcare mondială a sionismului internațional și are ca unic scop cucerirea politică și religioasă a lumii!

Ecumenismul apare în ochii lumii ca o mișcare mondială ce urmărește unirea politică, economică și religioasă a umanității.

La prima vedere, desigur, un astfel de țel care vizează unirea omenirii pare bun și folositor. Și acesta, pentru că în ecumenism este trâmbițată cu insistență acea lozincă despre pace și unitate, pe care și le doresc cu toții. Se vorbește, de asemenea, la unison despre iubire. Și cine nu-și dorește dragoste?! Însă iubirea promovată de ecumenism este o înșelare. Ea nu pornește din suferința pentru aproapele, așa cum ne-a învățat Hristos, ci, în realitate, din ură, ipocrizie și minciună, cu scopul supunerii tuturor.

De aceea, în timp ce îi auzim vorbind de unitate, pace, iubire, conlucrare economică și monedă unică, vedem însă, pe de altă parte, cultivarea diferențelor, disputelor și a urii. Observăm că, în fapt, este vorba de o acțiune diplomatică ce duce la prăbușirea și dispariția statelor mici și slabe.

Însă nu vom lungi aici mai mult cuvântul despre lanțul satanic al puterilor întunericii, care pregătesc în secret distrugerea neamurilor și în special a statelor creștin ortodoxe. Acest aspect poate fi cercetat de alții mai pregătiți pentru așa ceva. Noi vom insista aici numai pe ecumenismul religios.

Ce este ecumenismul religios de astăzi?

Ecumenismul religios de astăzi este, în prima fază, o mișcare de unire a mărturisirilor eretice ale Apusului cu Ortodoxia. Iar în a doua fază se are în vedere unirea tuturor religiilor într-una singură, uriașă, într-o panreligie². Scopul ultim, însă, este să dispară în acest creuzet Creștinismul, și în special Ortodoxia, cea care deține Adevărul. **Se urmărește, așadar, ca în ultimă fază a acestui plan întunecat să fie înlocuită închinarea adusă Lui Dumnezeu cu cea adusă satanei.**

Aceasta poate părea la prima vedere de necrezut. Însă chiar acest lucru este urmărit de mecanismul labirintic al mișcării ecumenice, prin acțiunile de care astăzi auzim atât de des că se vorbește.

Ecumenismul este – și vom aduce în continuare în acest sens destule elemente doveditoare serioase și de neclintit – o **construcție satanică a puterilor întunericului**. Este o erezie imensă și înfricoșătoare sau mai bine zis o panerezie. Este o sinteză de religii, filosofii și tradiții care urmărește o unitate nefirească și grotescă.

Este o înșelăciune vicleană, urzită de un plan satanic care susține că nu există nicăieri un Adevăr unic, absolut și unitar, deci nici în Ortodoxie.

Ecumenismul devine, astfel, un monstru care înghite totul, un cuptor care încearcă să amestece și să mistuie toate religiile. El este un sincretism eretic de tip mai nou, care promite să rezolve toate problemele. Pentru ecumenism, Dumnezeu este ceva nedefinit care acceptă în mod egal închinarea și lauda tuturor religiilor.

Pentru ecumenism nu există Dumnezeu personal. Ecumenismul nu crede cu adevărat în nimic, dar nici nu respinge ceva din tot acest amestec sau sinteză religioasă de tip nou pe care urmărește s-o realizeze. Pentru ecumenism nu există religii și țări. El vine cu subtilitate și promovează la modul indirect acea deviză «jos cu granițele!» atunci când pune problema conlucrării între oamenii diverselor etnii, chipurile, în duh de pace.

Toate sunt, așadar, în condițiile dorite de ecumenism, zdrobite, amestecate și înghițite de gura fără fund a ecumenismului.

---

² O religie globală (n. ed.).

Ecumenismul este asemenea unei vijelii înspăimântătoare care se pregătește să dărâme, după cum își închipuie, «Una, Sfânta, Soborniceasca și Apostoleasca Biserică» a Lui Hristos. Este un uragan sălbatic al puterilor întunericului, care își concentrează toată nebunia distructivă împotriva Ortodoxiei, pentru a o nimici și a o face să dispară.

Și aceasta pentru că știe că numai Ortodoxia deține adevărul nefalsificat și că numai prin ea omul se poate mântui. «Cei care au nuci dau cu pietre în ele» spunea sugestiv Kolokotronis. Așa și ecumenismul lovește în Ortodoxie, pentru că are valoare, pentru că deține comoara Adevărului.

Deși planurile ecumenismului sunt atât de cumplite ele sunt ținute ascunse cu consecvență și o foarte mare dibăcie, fiind puse sub acoperământul unei aparente nevinovății. Toate se desfășoară sistematic, cu studiu și organizare.

Astăzi ecumenismul a ajuns la un stadiu de dezvoltare înfricoșător, prin care toate acele planuri stabilite dinainte sunt puse în practică de instrumentele Satanei, ce au ajuns să lovească acum în cel mai decisiv punct. Biserica Lui Hristos este supusă prin ecumenism unui atac concentrat din partea unor dușmani neînduplecați și vicleni, aflați în spatele unor centre de comandă nevăzute. Este război. Și un război puternic de care, din păcate, cei mai mulți nici nu-și dau seama.

Toți dușmanii lui Hristos, strâns uniți sub comanda unui stat major nevăzut, ce se ascunde în spatele vorbelor frumoase, a organismelor de tot felul cu aer de seriozitate și a sloganelor care propun o unitate înșelătoare, lucrează zi și noapte pentru a face să dispară Sfânta Lui Biserică; vor să falsifice adevărul pe care Dumnezeu-Omul ni l-a revelat, zădărnici astfel mântuirea omului, punând în locul Lui Hristos, ca și conducător al lumii, pe diavol «așa să șadă el în Biserica Lui Dumnezeu, ca un Dumnezeu arătându-se pe sine cum că ar fi el Dumnezeu» (2 Tes. 2:4).

Biserica Lui Hristos este supusă în ultima vreme unui atac generalizat, pe toate fronturile și aceasta sub nevinovata titulatură a ecumenismului de către aceste puteri ale infernului.

Ecumenismul, în puține cuvinte, este o infernală mișcare globală, politică și religioasă, ce are ca obiectiv supunerea umanității sub un conducător universal... și unirea tuturor religiilor într-o panreligie, astfel

încât să dispară Creștinismul, să dispară mântuitoarea Credință Ortodoxă și la sfârșit, în locul adevăratului Dumnezeu, să fie închinat satana.

Partea întâi

CAPITOLUL I

ISTORIA ECUMENISMULUI

I. *Ecumenicitatea creștin-ortodoxă*

Pentru a înțelege bine ecumenismul de astăzi, este necesar să cunoaștem mai întâi istoria lui din trecut până în prezent. Subiectul, cititorule, îl vom lua de la început, ca să vedem baza lui reală. Astfel ne vom forma o idee completă despre ecumenism.

Vom vedea mai întâi, în puține cuvinte, care este misiunea **ecumenică**³ a Bisericii, planul lui Dumnezeu pentru mântuirea întregii lumi. Iar în continuare, vom vedea cu amănunte și dezvăluiri înfiorătoare, **ecumenismul** de astăzi, înșelător, mincinos și antihristic.

Unitatea pentru care, chipurile, se luptă ecumenismul actual o vedem nemijlocit dintru început. Dumnezeu a făurit unitară și armonioasă această lume mare și preafrumoasă, guvernând-o ca pe un tot. Unită este și lumea îngerilor cea fără de număr, care slujește Creatorului.

Observăm de asemenea o unitate și armonie uimitoare și în universul material, unde Creatorul Atotputernic și-a pus pecetea atotînțelepciunii Sale. Corpurile cerești, foarte numeroase și uriașe își urmează calea în spațiu, într-o ordine și armonie uimitoare.

Omul trăia la început în cadrul acestei unități superioare și armonii minunate sub acoperământul Lui Dumnezeu și unit cu El. Era atotfericit. Trăia lângă Dumnezeu și unit cu El. Trăia într-o bucurie ecumenică desăvârșită, în armonia universală a lumii cerești și pământești.

Însă, dintr-o dată, ca un cutremur înspăimântător, s-a produs ruperea acestei unități. Căderea omului a sfâșiat-o. Atunci a avut loc o ruptură între om și Dumnezeu. S-a ridicat o barieră de netrecut. Astfel s-a produs un rău cutremurător. Cel mai mare rău din lume: Ruperea omului de Ziditorul său. Omul a căzut în continuare și a ajuns nefericit. Departe de Dumnezeu, a sfârșit prin a fi un sălbatic.

---

³ *Ecumenic* se referă la toată lumea. Sfintele Sinoade Ecumenice sunt Sfintele Soboare ale Ortodoxiei din întreaga lume. Pentru a crea confuzie, dușmanii Ortodoxiei au născocit termenul *ecumenism*, ascunzând sub această denumire sincretismul religios (n. ed.).

Parcurgerea istoriei popoarelor divizate ce s-au mâncat unele pe altele relevă din plin acest lucrul. Lumea întreagă plină de sciziuni plânge, se zvârcolește și suspină sub tirani cumpliți.

Dumnezeu însă n-o uită. Are în plan să restaureze unitatea zdruncinată dintre El și om. «L-a trimis pe Fiul Său» ca să creeze o punte peste această prăpastie. Iar Cuvântul Întrupat al Lui Dumnezeu, Hristos, «Dumnezeu desăvârșit fiind, om desăvârșit se face. Și le face pe toate noi și foarte noi, singurul lucru nou sub soare», precum spune Sfântul Ioan Damaschin. Dumnezeu se unește iarăși cu umanitatea într-un mod mai desăvârșit prin întruparea Lui Hristos.

Iar Jertfa de pe cruce a Dumnezeului-Om întinde o punte peste hăul abisal pe care l-a deschis căderea omului, și comuniunea dintre om și Dumnezeu începe din nou. Hristos «Și-a întins palmele și le-a unit pe cele despărțite». De acum omul poate, de voiește, să se apropie iarăși de Ziditorul său, să trăiască din nou unit cu acesta și fericit.

Hristos îi unește pe oameni nu numai cu Dumnezeu, ci și între ei. Unirea aceasta a oamenilor se realizează doar în Biserica pe care Dumnezeu-Omul a întemeiat-o în acest scop. O unire nemincinoasă a oamenilor poate avea loc numai în Biserică prin Iisus Hristos. Trupul tainic al lui Hristos, adică Biserica luptătoare de pe pământ, este calea ce duce la unire, mântuire și îndumnezeire.

Dumnezeu-omul S-a lăsat pe Sine în lume ca Biserică, ca Trup al Său, pentru ca omul să poată astfel să devină una cu trupul Său teandric, făcându-se și el părtaș dumnezeieștii firi.

Ca atare, numai prin Dumnezeu-Omul și doar în Biserica lui Hristos pot oamenii să se desăvârșească și să se unească atât cu Dumnezeu cât și între ei. **În afara Bisericii nu există nicio unire reală, nefiind posibilă nicio înfrățire a lumii.**

Iată marele plan al lui Dumnezeu! Iată misiunea ecumenică adevărată a Bisericii, adică mântuirea tuturor oamenilor prin Biserica Lui Hristos. Aceasta este ecumenicitatea creștin-ortodoxă. Drept aceea, cu puțin înainte de Înălțarea Sa, Domnul a dat această poruncă apostolilor: «Mergând învățați toate neamurile...»

Și după Învierea Sa le spune: „Luați putere, venind Duhul Sfânt peste voi, și fiți Mie martori în Ierusalim și în toată Iudeea și Samaria și până la marginile

pământului” și iarăși le-a dat poruncă: „propovăduiți pocăința și iertarea păcatelor la toate neamurile”. De asemenea, aceasta a fost ultima Sa chemare: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată zidirea” (Mc. 16:15).

Îi trimite la toate neamurile. Vrea mântuirea întregii lumi. Vrea unirea tuturor oamenilor de pe tot pământul (câți doresc, firește) prin credința în El, prin Biserică.

Biserica Lui Hristos este pentru toți. Credem «Întru una sfântă, sobornicească și apostolească Biserică». Biserica este ecumenică⁴, fiind întinsă în toată lumea. Avem și o Patriarhie ecumenică.

Biserica este Împărăția Lui Dumnezeu pe pământ. Este **un organism duhovnicesc** prezent în toată lumea. Ea se găsește desigur în lume dar nu este din lumea aceasta. **Biserica nu este o organizație lumească** după cum vrea papalitatea eretică și nici nu este destinată pentru un regim lumesc după cum voia iudaismul. Este de la sine înțeles că după schisma papalității, o singură Biserică adevărată există în lume – Biserica Ortodoxă. Papismul și protestantismul nu sunt Biserici ci comunități și adunări eretice.

Biserica Lui Hristos, Biserica Ortodoxă „vrea ca tot omul să se mântuiască”, îi vrea uniți pe toți cu Trupul Celui ce o conduce. Vrea să-i călăuzească pe toți, din toate neamurile, din toată lumea, la adevărata pace și la fericirea cea veșnică ce se găsește numai aproape de Dumnezeu.

Vrea să-i unească pe oameni, nu în întunecatele și sataniceștile plăsmuiri mincinoase ale ecumenismului, ci în unitatea veșnică și neclintită cu Dumnezeu. Să-i conducă pe cei credincioși din Biserica luptătoare la cea triumfătoare.

Aceasta este adevărata ecumenicitate, cea creștin-ortodoxă. Aceasta este misiunea ecumenică a Bisericii.

Există așadar un ecumenism mai înalt? Există ceva mai presus de planul lui Dumnezeu? Există ceva mai luminos, mai plin de bucurie, mai desăvârșit? Există ceva mai curat, mai clar, mai stabil și mai sigur? Numai Hristos poate să-i unească și să-i mântuiască pe oameni, întrucât «nu există mântuire în altul».

---

⁴ Oikoumeniki, adică în toată lumea.

Ecumenismul lumesc și potrivnic lui Dumnezeu nu dorește și nu recunoaște misiunea dumnezeiască, duhovnicească și ecumenică a Bisericii Lui Hristos. El războiește cu furie creștinismul ortodox ecumenic, precum și apostolia mântuitoare și ecumenică a Bisericii. Și face aceasta prin silnicie, viclenie, minciună, ipocrizie, politică și crime. Se luptă, adică, împotriva Capului Bisericii noastre, Hristos, după cum vom vedea limpede în continuare.

II. Ecumenismul antihristic

1. Ecumenismul papal

Papa, prin egoismul său luciferic, a vrut să domine religioși și politic întreaga lume. El a vrut să cucerească împărățiile lumii pe care să le conducă în numele creștinismului.

Papalitatea l-a substituit pe Hristos, Dumnezeu-omul, cu omul papă! Și deși Hristos S-a întrupat, papa L-a dezîntrupat pe Dumnezeu-omul și L-a exilat în cer. A transformat Biserica într-o împărăție lumească. A făcut din ea un regim lumesc, uzurpând desigur și titulatura de «Biserică catolică»⁵. De ce toate acestea? Pentru ca un om, papa, episcopul Romei, să ia locul lui Hristos din Biserică.

Papismul L-a alungat pe Hristos ca și cap al Bisericii și în locul Lui l-a pus pe papă. L-au făcut pe papă cap și stăpân absolut al Bisericii, îngrădindu-L pe Hristos în cer.

Papismul a schimbat temelia creștinismului care este Dumnezeu-Omul Cel veșnic și în locul Lui a pus un muritor efemer, pe papă.

Papismul a deformat învățătura lui Hristos și a creat un creștinism lumesc, o „Biserică” contrafăcută și cu totul de nerecunoscut, „Trupul Lui Hristos” devenind o asociație lumească.

Romano-catolicismul, inspirându-se după modelul împărăției romane a apărut pe scara istoriei ca o putere politică, desigur internațională. A transformat

---

⁵ Termenul grecesc *katholikos* este tradus în limba română prin *sobornicesc, deplin, universal*. În Crezul ortodox, stabilit la al doilea Sfânt Sinod Ecumenic, din anul 381, Biserica Ortodoxă este numită *katholiki Ekklesia*, adică Biserica Sobornicească. Papistașii, ruși de Biserică prin schisma din 1054, au răpit termenul *katholiki*, numindu-se ei „Biserica catolică”, încercând prin aceasta să arate că ei sunt Biserica universală (n. ed.).

Împărăția Lui Dumnezeu într-o împărăție a acestei lumi, deși Hristos a mărturisit clar că „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”.

Papa a visat un creștinism lumesc care să se extindă de-a lungul și de-a latul lumii, al cărui conducător să fie el însuși. A deformat adevăratul creștinism numai și numai pentru a deveni el stăpân al lumii. Ecumenismul papal, pentru a izbândi în acest lucru, a recurs la violență, distrugeri, măceluri, crime și cu toate acestea nu și-a atins scopul. Ecumenismul papistaș nu a putut să-și ducă la îndeplinire planurile sale datorită opoziției de lungă durată pe care a făcut-o Ortodoxia, Biserica de nezdruncinat a lui Hristos.

Sfântul Nectarie Taumaturgul scrie referitor la aceasta: „Iubirea de putere și de slavă le-a unelțit pe toate. Toate [relele] le-a născocit, toate le-a pus în mișcare pentru ca papii să fie recunoscuți ca și conducători ai Bisericii și tirani ai lumii. Programul a fost întocmit, iar punerea lui în aplicare necesita toată puterea. Orice obstacol urma să fie înlăturat și orice rezistență înfrântă”.

(*Despre cauzele schismei*, pag. 207).

Acesta este deci, în puține cuvinte, ecumenismul papal.⁶

2. *Ecumenismul protestant*

În afară de ecumenismul papal mai există și unul protestant.

Protestantismul, dezamăgit de papism, s-a îndepărtat de el. Nu s-a întors însă la Una Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, la Biserica Ortodoxă, ci a căzut într-o altă rătăcire și mai rea, în raționalism. A vrut și acesta la rândul lui să conducă lumea (oikumeni), să dea o direcție umanității pe baza raționalismului. A eșuat însă în mod jalnic. A tăgăduit sfințenia Bisericii. A negat realitatea îndrumării sale de către Duhul Sfânt. A lepădat Sfânta Tradiție, învățătura Sinoadelor Ecumenice și a Părinților purtători de Dumnezeu. **Protestantismul a fost tăiat de la izvoarele harului dumnezeiesc și a conceput o „teologie” păcătoasă, care nu conduce lumea la mântuire, ci care vizează reușita unor obiective lumești.**

A făcut din teologie discuție, gnoseologie, sistem filosofic. A coborât-o la un nivel inferior, supunând-o cuvântului omenesc. **„Teologia” protestantă nu se**

---

⁶ Cardinalul William Levada a declarat de curând: „union with the Catholic Church is the goal of ecumenism.” („șinta ecumenismului este unirea cu Biserica Catolică”). A se vedea: <http://www.catholicculture.org/news/headlines/index.cfm?storyid=5666&repos=4&subrepos=2&searchid=691889> și <http://acvila30.wordpress.com/2010/12/15/>

ocupă cu ce spune și ce poruncește Dumnezeu pentru izbăvirea și mântuirea omului, ci cu ce gândește omul despre Dumnezeu. „Teologia” protestantismului a încetat să mai fie rodul Sfântului Duh și a devenit gând omenesc searbăd, uscat și nesăbuit.

Protestantismul a înălțat rațiunea omenească, cuvântul rațional ca pe un nou dumnezeu-idol. A desființat tradiția și a ciuntit Sfânta Scriptură, despuind-o de pasajele care erau mai presus de fire. Și protestantismul, ca și fratele său mai mare, papismul, prin teoriile lui eretice, duce la divizarea organismului divino-uman al Bisericii în care lumea se poate uni și mântui. Sfârșește în antropocentrism.

În aceste două erezii, locul Lui Dumnezeu este luat de om. Înțelepciunea Lui Dumnezeu este înlocuită cu cea omenească. Capul și conducătorul absolut al Bisericii nu mai este Dumnezeu-Omul, ci omul.

Unde se îndreaptă protestantismul prin această anarhie și lipsă de evlavie? Cum speră să mântuiască lumea printr-o astfel de învățătură?

Din păcate cade tot mai jos. Merge din erezie înspre ateism. trecând de la erezie la ateism, și s-a ajuns ca astăzi, teologia păcătoasă a protestantismului să ne vorbească de «teologia morții Lui Dumnezeu». Nici că se putea ceva mai rău.

Însă cum să nu se ajungă aici, atâta timp cât temeliea sa dintru început este infailibilitatea omului. **În timp ce în papism infailibilitatea aparține papei, în protestantism dimpotrivă, fiecare protestant devine infailibil.** Adică își revendică infailibilitatea sa personală în materie de credință.

Sfântul Nectarie spune în acest sens: «pe de-o parte la protestanți fiecare om constituie o Biserică, iar pe de alta, în catolicism un om constituie toată Biserica».

Astfel protestantismul a avansat de la raționalism la ateism și materialism.

Ce urmărește așadar astăzi protestantismul? Acesta nu urmărește nimic, fiind o masă nedecisă și amorfă. Prin acesta, însă se urmăresc multe. Astăzi face jocul pe care îl doresc puterile întunericului. Au pregătit mai dinainte pe protestanți, ținându-i în indiferență, în confuzie și într-o stare căldică. L-au găsit astfel potrivit (pe potriva lor) și-l folosesc ca bază a planurilor lor. Îl pun întâi ca promotor al ecumenismului antihristic, al

ecumenismului din vremea noastră. Ecumenismul protestant este prima treaptă a ecumenismului potrivit lui Hristos, ce se desfășoară astăzi.

3. Ecumenismul sionist

Ecumenismul actual am putea să-l numim **ecumenism al sionismului**, întrucât slujește planurilor infernale ale acestuia.

Iar scopul sionismului internațional este să ajungă, într-o zi, să stăpânească politic și religios întreaga lume. Urmărește să creeze o dominație evreiască la scară mondială. Acesta a fost visul evreilor dintotdeauna. Au așteptat să vină Mesia ca un conducător lumesc atotputernic, având o autoritate și o putere materială uriașă, care urma să zdrobească armata romană invincibilă și să restaureze împărăția lui Israel, nimicită de romani.

Ucenicii, sub influența acestei concepții, l-au întrebat pe Hristos: «În vremea aceasta vei restaura Împărăția lui Israel?». Însă Hristos le-a răspuns clar: «Împărăția mea nu este din lumea aceasta».

Evreii continuă încă să aștepte venirea Lui Mesia. După cum creștinii se salută de Paști cu „Hristos a înviat!” și răspund cu „Adevărat a Înviat” așa și mulți evrei întreabă în multe locuri: „A venit Mesia?” și răspund: „Nu a venit”.

Aceștia nu au crezut la venirea Lui acum 2000 de ani deși a fost însoțită de atâtea semne doveditoare foarte clare, împlinindu-se în persoana Sa toate profețiile Vechiului Testament. Nu i-au convins cuvintele profetilor care au vestit în amănunt evenimentele vieții Domnului și care s-au împlinit cuvânt cu cuvânt în Hristos.

Însă sioniștii așteaptă încă să vină pe pământ un Hristos după cum le-ar plăcea lor, după cum l-au plăsmuit în fantezia lor bolnavă și în visele lor egoiste... Voiesc și așteaptă un Mesia, nu smerit ca Dumnezeu-Omul, ci ca un împărat atotputernic.

«Împăratul iudeilor, se spune, va fi adevăratul papă al lumii, patriarhul Bisericii internaționale» (Protocoale cap. 17)⁷.

---

⁷ Întrucât în cartea de față vom face referire în diverse situații la „Protocoalele Înțelepților Sionului” citând din ea fragmente legate de planurile Sionismului, trebuie să explicăm cititorului în câteva cuvinte ce este cu această scriere. Protocoalele sunt documente ce scot la iveală amănunte din planul final întocmit de sioniști, care constituie strategia metodică ce va conduce la acapararea puterii mondiale de către ei. Este planul ambițiilor lor dintotdeauna pentru conducerea lumii. Aceste texte care descoperă planul sionismului sunt direcțiile finale ale acestuia, ca parte practică. Ele au fost întocmite în 1897, atunci când societățile sioniste s-au adunat într-un mare congres la Băle. Protocoalele au fost, fie sustrate dintr-un seif deținut de sioniști în

Sioniștii vor un Hristos care să aibă putere materială și autoritate lumească și care să le confere în continuare atotputernicie și dominație mondială. Își închipuie un Mesia care să fie croit după măsurile vanității lor, să corespundă măsurilor unei fericiri, nu duhovnicești și cerești, ci materiale și lumești. Iată ce zic: „Domnitorul care va lua locul guvernelor de astăzi, care își târăsc viața în mijlocul societăților demoralizate de către noi, care au tăgăduit chiar puterea lui Dumnezeu, și în sânul cărora se ridică din toate părțile focul anarhiei, acest domnitor va trebui înainte de toate să stingă această flacără mistuitoare

Acest ales al lui Dumnezeu e numit de sus, pentru a sfărâma puterile nesăbuite, mișcate de instincte iar nu de rațiune, de bestialitate iar nu de umanitate. Aceste puteri triumfă astăzi, jefuiesc, săvârșesc tot felul de violențe, sub pretextul libertății și al unor drepturi. Ele au nimicit orice ordine în societate pentru a ridica pe aceste dărâmături tronul Regelui lui Israel; dar rolul lor va fi încheiat în momentul ridicării pe tron a regelui nostru. În persoana regelui, stăpân pe sine însuși și pe omenire, mulțumită unei voințe neclintite, toți vor crede că văd destinul cu căile lui necunoscute. Nimeni nu va ști ce vrea să atingă regele prin poruncile sale, și de aceea nimeni nu va îndrăzni să se pună de-a curmezișul drumului necunoscut.

Stălpul omenirii – în persoana domnitorului universal din sămânța sfântă a lui David - trebuie să jertfească poporului din toate gusturile sale personale” (Protocoalele, cap. 23-24).

Deci sioniștii așteaptă un conducător lumesc în persoana căruia vor vedea „personificarea forței și puterii” și „vor crede toți că văd destinul cu căile lui

---

Alasacia, fie s-au scurs într-un alt mod, ajungând în mâinile creștinilor. Primul editor al lor, profesorul rus Serghie Nilus, scrie că manuscrisul lor i-a fost înmănat prin 1901 de către Alexis Nicolaevici Souhotin, mareșal din aristocrația din Sherno. El le-a editat în 1902. De atunci au urmat multe editări, apărând multe articole prin ziarele vremii, cu titluri incendiare cum ar fi: Dușmanul umanității, Motivul neliniștii mondiale, Protocoalele și răsturnarea lumii, etc.

Dezvăluirile acestea i-au zdruncinat pe sioniști. Întrucât au încercat să le nege, au urmărit în continuare să convingă lumea că nu sunt rodul activității lor oculte și că nu se sprijină pe fapte reale serioase.

Însă faptul sustragerii Protocoalelor este dovedit de circulara comitetului sionist din 1901, în care dr. Hertzl vorbește de acest fapt ca o realitate, deplângând ajungerea unor texte secrete așa de importante pe mâna neamurilor. O altă dovadă pentru autenticitatea Protocoalelor sunt evenimentele însele care s-au succedat până astăzi și care urmăresc îndeaproape planurile sioniștilor.

În cartea de față cititorul poate vedea felul în care planul sionist a fost pus în aplicare, așa cum a fost gândit în Protocoale (n. autorului).

necunoscute”. Acest conducător ecumenic (al lumii) va fi din „sămânța sfântă a lui David”.

Un alt Mesia așteaptă evreii, un Mesia lumesec cu care să conducă lumea.

Pentru ca sionismul internațional să-și vadă visul cu ochii, de a conduce lumea, creează diferite organizații cu scopuri pretins bune, în spatele cărora stă nevăzut. Reușește de asemenea prin susținere satanică să se infiltreze în organizațiile deja existente și să le folosească în vederea scopurilor sale întunecate, astfel încât ele să lucreze – fără să bănuiască – la împlinirea visului sionismului de a conduce lumea.

a) *Masoneria*

O astfel de organizație este masoneria, care lucrează pentru reușita planurilor sioniștilor. Iată ce ne descoperă Protocoalele în acest sens: „vom înființa și vom înmulți societățile francmasonice în toate țările din lume; vom atrage în ele pe toți aceia care sunt sau pot fi niște buni agenți. Aceste societăți, aceste «loje», vor fi biroul nostru principal de informații și îndrumări, și mijlocul cel mai influent (al activității noastre). Vom centraliza toate aceste societăți într-o administrație cunoscută numai de noi și compusă din înțelepții noștri. «Lojele» vor avea câte-un reprezentant, în dosul căruia se va ascunde administrația despre care am vorbit, iar acest reprezentant va fi acela care va da cuvântul de ordine și va alcătui programul de activitate (Protocoalele Înțelepților Sionului, cap.XV).

Iată deci: Sioniștii înșiși spun că masoneria este creația lor, având rolul de a duce la împlinire obiectivele ce și le-au propus. Și masoneria la rândul ei, această creație a sionismului, se ascunde și ea în spatele diverselor asociații și organizații care îi promovează scopurile ei ascunse care sunt și scopurile sionismului. Acest lucru îl aflăm chiar din organul lor oficial de presă „Pitagora”(fascicolul 1, ian 1930)⁸.

---

⁸ „Site-ul Pitagora#23 este membru recunoscut al WebRing Freemasonry International.” (<http://pitagora.myforum.ro>). Despre caracterul secret al masoneriei, a se vedea: „Landmarkurile Francmasoneriei Universale: 11. Obligația pentru oricare Loja de a lucra acoperit - adică de a nu permite niciunui nemason să participe la lucrări - este un Landmark ce nu poate fi neglijat și el își are originea în caracterul ezoteric al Francmasoneriei.” <http://www.mlnt.ro/biblioteca> (site oficial, marea lojă națională din România) (n. ed.).

„Masoneria – scriu masonii înșiși – după cum ne încredințează de altfel trecutul ei, atunci când urma să se amestece puternic în orice mișcare umanistă, eliberatoare, socială și cu caracter educativ, se ascundea și se ascunde – sigur că nu de frică, ci din necesitate – în spatele organizațiilor oficiale pe care le îndrumă și le susține”. Iar mai jos printre altele sunt date ca exemple: „Congresul internațional anual pentru pace”, „Frăția creștină a tinerilor” și alte nenumărate organizații umaniste și culturale. „De altfel, de câte ori a încălcat principiul acesta a eșuat lamentabil sau și-a atins foarte puține din obiectivele propuse”.

b) Hiliasmul

Hiliasmul este o altă născocire vicleană a evreilor sioniști. Mai bine spus, hiliasmul a existat ca erezie încă din primii ani ai Creștinismului. Biserica, prin strădaniile Părinților ei purtători de Dumnezeu, i-a biruit, iar susținătorii lui au pierit. A venit însă sionismul și l-a scos de la naftalină, dându-i un conținut potrivit pentru reușita planului ecumenist. Și astfel, pe de-o parte el denaturează și războiește cu turbare creștinismul, iar pe de alta slujește și lucrează pentru un guvern mondial evreiesc.

Profesorul Trembelas de la Athena scria despre ei: „Hiliaștii și neamul celor ce L-au răstignit pe Hristos sunt unul și același lucru... Există, nu doar simple indicii, ci dovezi palpabile, că cei ce dirijează hiliasmul și sunt capii, fondatorii și învățătorii lui, sunt de origine evrei. Legătura dintre conducătorii hiliasmului și evrei însă trebuie dovedită.

Hiliaștii, așadar, laudă mult, ridicând de-a dreptul în slăvi asociația înființată în 1897 de un anumit evreu, pe nume Teodor Hertzl și care asociație este evreiască și are ca scop să reînființeze Regatul evreiesc în Iudeea, și să dea din nou evreilor Palestina. Hiliaștii vorbesc de evreul acesta ca fiind foarte drag inimii lor și îl sprijină întrucât a fost ales «de Dumnezeu la momentul potrivit pentru a-și aduce aportul la nașterea sionismului». Hiliaștii, cu alte cuvinte, garantează că evreul acesta a fost ales de Dumnezeu și că asociația înființată de el, pe nume Sionismul (de la orașul sfânt Sion sau Ierusalim) este lucrarea lui Dumnezeu, iar activitatea acesteia este lucru binecuvântat de Dumnezeu.

Hiliaștii mai susțin că din vara anului 1878 bunăvoința Lui Dumnezeu s-a întors către evrei «și că pârga anului s-a dat în mod vădit poporului iudeu». De

aceea, pastorul Rousel, ctitorul și părintele hiliasmului modern «a dat o bună mărturie în anul 1918 pentru poporul evreu pe hipodromul din New York».

Sionismul, după cum spun hiliaștii, cheltuiește mari sume de bani și urmărește înființarea unui guvern evreiesc, reconstruirea Ierusalimului ca oraș al evreilor, și în general Palestina să fie iarăși evreiască. Dar și hiliaștii un astfel de lucru doresc și așteaptă. Susținând interesele sionismului, ei cred că această asociație evreiască va secătui Creștinismul, va revigora iudaismul, având convingerea că va fi partea aleasă care va institui viitoarea Împărăție a lui Dumnezeu.

Trebuie adăugat la toate acestea că hiliaștii au așteptat în 1925 să se ridice din mormânt Avraam, Isaak, Iacov și toate marile personalități ale Vechiului Testament și că unele dintre ele ar fi făurit guvernul visat cu sediul la Ierusalim, iar ceilalți s-ar fi răspândit în diferite părți importante ale lumii ca reprezentanți ai guvernului de la Ierusalim. Avraam urma să coordoneze de la Ierusalim, din muntele Sionului, cu ajutorul unor posturi mass-media performante, tot ce este important pe pământ, cu colaboratori diferiți – membri ai acestui guvern, plasați în punctele cele mai importante ale lumii.

Trebuie ținut seama că la acest vis dintotdeauna al iudeilor tind și hiliaștii. Iudeii l-au așteptat pe Mesia încă dinainte de venirea lui Hristos ca pe un conducător și împărat lumesc. El urma să elibereze neamul evreiesc din robie, să reînvie domnia slăvită a lui David și să înalțe puterea iudaică pe culmi nemaiîntâlnite. Va alege Ierusalimul ca centru al întregii lumi și va supune toate neamurile pământului iudaismului. Tocmai pentru aceasta, cei mai mulți dintre evrei n-au crezut în Hristos, fiindcă ei îl așteptau să vină ca împărat și cuceritor slăvit; însă El a venit ca să întemeieze o împărăție duhovnicească și nu un stat lumesc.

Dacă luăm în considerare acest vis străvechi ce a înșelat doririle și speranțele lui Israel și citim, pe de altă parte, ce spun și propovăduiesc hiliaștii, înțelegem cu claritate că hiliasmul este un iudaism ascuns. El este ascuns însă cu viclenie, că de n-ar fi ascuns, n-ar căuta să se facă auzit”.

Având în vedere acest plan antihristic al sionismului de conducere a lumii și mecanismul lui complex prin care influențează și direcționează mișcările religioase și sociale ce servesc scopurilor acestuia, vom constata cu date

concrete, că **ecumenismul actual, în profunzime, nu este o mișcare creștină, ci una politică, având o fațadă creștină, dar un scop antihristic.**

III. Stadiile ecumenismului

Să vedem acum, pas cu pas, ceea ce înseamnă ecumenismul. Să vedem care sunt stadiile evoluției sale, instrumentele și organizațiile prin care ia amploare și din care se năpustește cu mânie nimicitoare ca să provoace un dezastru nemaîntâlnit. Citește, iubite cititorule, elementele, dovezile și tot lanțul de argumente despre rolul și scopul promotorilor tăinuți ai ecumenismului infam.

Mișcarea ecumenică pe care o vedem astăzi în stadiul ei avansat, a trecut prin mai multe faze. Pentru ca ecumenismul să-și atingă scopurile infernale a înființat – așa cum s-a mai zis – câteva organizații internaționale și a reușit să se infiltreze în altele deja existente, așa încât, încet-încet și pe nesimțite, au început și acestea să servească interesele sale.

Astfel de organizații sunt: YMCA, YWCA, cercetașii, WCC (CMB, Consiliul mondial al Bisericii) și altele.

I. YMCA și YWCA

Primul strămoș al ecumenismului actual și-a făcut apariția pe la mijlocul secolului al XIX-lea. În 1844, la Londra, George Williams a înființat YMCA sau altfel spus „**Asociația creștină a tinerilor**”⁹. Această organizație de tineret a reușit să se extindă în foarte puțin timp în toată lumea. În 1952 număra 10000 de filiale și 4 milioane de membri.

În 1855, adică la 11 ani de la înființarea YMCA, s-au organizat în Anglia două asociații de femei. O tânără din sudul Angliei, pe nume Ema Roberts, a pus bazele unui cerc, ce și-a propus realizarea de întâlniri în vederea rugăciunii împreună. La Londra, doamna Kinerd a înființat o asociație pentru doamne tinere care avea ca scop practicarea filantropiei. În 1894, cele două asociații s-au unit într-una singură, luând numele YWCA sau „**Uniunea tinerelor creștine**”.

YMCA și YWCA nu au avut nicio doctrină clar stabilită. Au avut însă o ideologie neclară, neprecisă și semi-creștină. **Au avut o teorie umanistă asupra**

---

⁹ Informațiile despre YMCA pot fi verificate pe <http://www.ymca.ro/index.php/history/ymca-in-the-world.html> (n. ed.)

lumii, în care nu se face referire nici la păcatul strămoșesc și nici la mântuirea sufletului. Având la bază această teorie, YMCA și YWCA au creat nuclee cu membri ai lor, punându-se accentul și dându-se o atenție specială trupului, pentru protejarea, chipurile, a sănătății. Ceea ce s-a cultivat în mod fin a fost o întoarcere a omului spre trup, ajungându-se până la un cult adus trupului. Între timp, despre suflet, despre păcatul strămoșesc sau despre mântuire care se găsesc la modul absolut numai în Biserica adevărată a lui Hristos, nu se scotea o vorbă. Dimpotrivă, sufletul este antrenat într-un sistem sentimentalist, de desfătare a simțurilor. Acest tip de educație favorizează o atitudine laxă față de păcat și o ironizare a adevărului dogmatic al Bisericii Creștine. Acceptă filantropia ca pe o împărțire de bunuri materiale, dar nu în numele lui Hristos și al Bisericii Sale.

Aceste asociații fac dovada unui comportament protector față de creștini, un comportament ca față de niște copii buni, dar idioți și absurzi. Aceste asociații, chiar dacă sunt fără conținut dogmatic, au „alăptat”, din păcate, destule generații, cu „laptele” indiferenței și al unei stări căldicele față de credință. Multe generații au crescut într-un creștinism fals.

După cum este menționat în publicația periodică americană din Los Angeles, „Crucea și steagul”, aproximativ 500 de tinere în jurul vârstei de 35 de ani, aflate sub conducerea evreiceii Pepper Schwartz de la filiala de acolo a organizației YWCA, a întreprins o campanie susținută pentru legalizarea folosirii marihuanei, a avorturilor ș.a.m.d. O astfel de formare a conștiințelor promovează YWCA! În Toronto, Canada, la filiala YWCA, s-a acceptat într-un glas ca să nu mai fie menționat nicăieri numele lui Iisus Hristos. Și când te gândești că poartă numele de frăție creștină!¹⁰

Puterile întinericului, orchestrate din afară s-au pus în mișcare, iar începutul denaturării credinței în Una Sfântă Apostolească și Sobornicească Biserică, s-a produs.

Indiferența dogmatică și starea căldicică față de credință promovate de YWCA și YMCA se explică prin faptul că ele sunt sub înrâurirea masoneriei.

În cartea „Două sute de ani de masonerie grecească” a lui Marino Polato, membru al lojei masonice ateniene „Prometeu”, editată în 1952, citim la pagina

---

¹⁰ (Vezi „Cruce și steag” - numărul din martie 1971)

168 despre vizita în Grecia din 1932 a unor americani și de primirea pe care le-a făcut-o loja masonică locală. În carte se scrie printre altele și despre unele lucruri demne de atenție și care scot la lumină multe: scoate la lumină câteva aspecte deosebit de importante: „Aceste grupări aflate în vizită aparțineau acelor organizații cunoscute cum ar fi Crucea Roșie, YMCA și Mângâierea Orientului Apropiat (pag. 52). Masoneria grecească a acordat conducerilor acestor organizații toată cinstea ce se cuvenea conform uzanțelor masonice, ca unele ce sunt formate din masoni în proporție de 90 la sută”.

Ceea ce ne descoperă cartea aceasta editată în 1932, la Athena cu aprobarea Marii Loje și înaltului demnitar al Consiliului de gradul 33, este faptul că masoneria penetrează toate sectoarele importante ale vieții publice. Preia pozițiile cheie în conducerile organizațiilor, cum ar fi YMCA, YWCA, Crucea Roșie etc.

Trebuie precizat, încă o dată, aici că masoneria, pentru a-și împlini obiectivele propuse, nu creează doar propriile organizații, ci se infiltrează și în cele deja constituite, ce au o anumită importanță, punându-și oamenii ei în funcții de conducere. Pasul următor este să facă aceste organizații instrumentele ei în realizarea scopurilor sale întunecate, iar acum, unirea Bisericilor.

YMCA, după cum scrie și în „Enciclopedia eticii religioase”, „a fost în multe privințe un deschizător de drumuri. Și-a adus contribuția la inițierea mișcării mondiale misionare și apropierea Bisericilor”. Acesta este în fapt și scopul ecumenismului.¹¹

Iar faptul că YMCA din Grecia e fost prezidată pentru mulți ani de ecumenistul Amilcas Alivizatos, arată legăturile strânse dintre YMCA și ecumenism.

YMCA americană este cea care a înființat în 1918 organizația similară din Grecia, pe care a și finanțat-o. Scopul declarat a fost „sprijinirea, promovarea și

---

¹¹ Implicarea YMCA în ecumenism este ușor de verificat: „O mișcare ecumenică globală pentru tineri, care activează în 125 de țări cu peste 45 de milioane de membri. YMCA promovează justiția socială și pacea pentru tineri și comunitățile lor, indiferent de religie, rasă, gen sau cultură.” (<http://www.ymca.int/>) Organizațiile ecumeniste corelate cu YMCA sunt: Ecumenical Advocacy Alliance (EAA, o rețea ce cuprinde 100 de „Biserici” și organizații cu caracter bisericesc), The Vatican, Pontifical Council for Promoting Christian Unity, World Council of Churches (WCC), The World Student Christian Federation (WSCF) (<http://www.ymca.int/who-we-are/partners/ecumenical-organisations/>) (n. ed.)

dezvoltarea armonioasă a tinerilor, trupește, spiritual, moral și social” (art. 2 din darea de seamă a YMCA, Athena)

Dar organizarea YMCA începe mai cu seamă în 1923. Atunci, prin grija mitropolitului mason de Athena, Meletie Metaxki și a profesorului ecumenist Amilcas Alivizatos, activitatea ei ia amploare.

Pentru o mică perioadă de timp YMCA a funcționat la Seres, apoi în Kerkira, fiind sprijinită personal de către patriarhul Athenagora, un notoriu ecumenist, cunoscut pentru acțiunea sa unionistă și ecumenistă, de altfel, acuzat oficial ca fiind mason, fapt care n-a fost dezmințit până astăzi.

Metaxas dizolvă YMCA

În 1939, primul ministru de atunci, I. Metaxas, cel care a spus acel istoric „Ohi!”¹² în fața italienilor, a dizolvat toate filialele YMCA din Grecia, confiscând patrimoniul lor.

Trebuie amintit aici că până în 1921 I. Metaxas a fost mason. Însă, cunoscând acolo în masonerie multe despre activitatea ei distructivă, s-a disociat de ea începând din acel an.

După dizolvarea YMCA din Grecia, YMCA din America, fondatoarea și finanțatoarea ei, a protestat energic. Atunci, făcând uz de limbajul fin al diplomației, dar și spunând limpede, Metaxas a denunțat YMCA, acuzând-o că a dus neamul în eroare, prin minciună și înșelătorie. Pentru că deși au fost înființate ca asociații grecești, fără a depinde de ceva din exterior, totuși YMCA americană (asociația mamă) a intervenit în sprijinul filialelor desființate. Au fost înființate – scrie Metaxas – ca asociații grecești fără nicio dependență de organizațiile internaționale. Până și în Regulamentele lor se specifică independența și autonomia, neavând decât unele mici contacte cu cele internaționale. Ca atare, YMCA din America nu are niciun drept legal să intervină.

Nu este admis ca o organizație străină să se ocupe pe viitor de situația tinerilor noștri. Această, de altminteri, este în conformitate cu tradițiile noastre... Susținem acest lucru pentru că ne bazăm pe ceea ce ne-au învățat doi

---

¹² Ziua „Ohi!” („Nu!”) este sărbătorită în Grecia în fiecare an, în amintirea răspunsului negativ, energic și ferm, dat de I. Metaxas lui Mussolini, în timpul celui de-al doilea război mondial, în urma cererii acestuia de a li se da trupelor italiene trecere liberă prin teritoriul Greciei.

mari învățători ai umanității : Platon și Aristotel... De altfel statul grecesc are dreptul incontestabil de a-și educa tineretul țării în consonanță cu acele idei și convingeri și să asigure încrederea absolută și exclusivă în dogmele Bisericii Ortodoxe, întrucât ea este legată indisolubil de neamul nostru, de-a lungul unei istorii de secole. Iar o indiferență cât de mică față de cele ce privesc Biserica Ortodoxă Greacă nu se împacă cu integritatea noastră națională. Având în vedere că majoritatea covârșitoare a populației este ortodoxă (la 8 milioane de ortodocși fiind doar 200000 de neortodocși), statul se obligă să le protejeze conștiința religioasă...

Nimeni nu poate susține că YMCA ar putea să sprijine și să asigure în mod exclusiv credința ortodoxă grecească și nici nu i s-ar putea pretinde așa ceva.

Prin urmare orice presiune venită din exterior pentru ca YMCA să fie menținută în continuare, ar constitui un amestec în treburile interne ale statului nostru. Nimeni nu poate afirma că societatea grecească ce este reprezentată de stat, este de condamnat pentru că nu-și lasă tineretul să fie educat de organisme ce se găsesc în afara ei.

În ce privește averea YMCA, nu ascund că dovedirea faptului că ea provenea din contribuții americane, ne-a surprins în mod neplăcut. Iar faptul că avem tot dreptul să confiscăm averea YMCA (din Grecia), se datorează următoarelor pricini:

În primul rând, chiar dacă acest lucru ar fi exact, trebuie să ținem cont de faptul că aceste contribuții au fost făcute pentru binele societății grecești și acest lucru nici n-ar mai fi trebuit menționat. Și spunem aceasta pentru că suntem siguri că ar fi fost făcute cu bună credință fără a se aștepta vreo răsplată, și că voința donatorilor nu ar fi putut intra în contradicție nici cu scopurile asociațiilor, nici cu legea grecească și nici cu specificul etnic al asociațiilor, care este curat grecesc.

În al doilea rând, să nu uităm faptul că atât Statul grec cât și mulți greci de peste hotare și-au adus contribuția fie prin ajutoare, fie prin donații anuale la înființarea și funcționarea YMCA.

Dacă mai este însă cineva care se îndoiește de legăturile strânse ce există între YMCA, YWCA și masonerie, nu trebuie decât să fie atent la sigla celor două asociații. Este prezent același semn ca al masoneriei – triunghiul răsturnat cu vârful în jos, care este triunghiul satanic.

Primii părinți ai mișcării ecumenice actuale sunt, așadar, YMCA și YWCA.

2. Cercetașii

Organizația cercetașilor este cel de-a al doilea predecesor al ecumenismului.

Lordul mason Baden Powell înființează în 1908, în Anglia, organizația mondială a cercetașilor.¹³ Secretarul ei general, Martin – evreu și mason –, a dat în 1917 acestei organizații internaționale un conținut eminent masonic. După doar 2 ani, în 1910, a fost înființată și în Grecia. Această organizație, atât de cunoscută astăzi, are ca obiectiv educarea tineretului într-un spirit defensiv, sub idealul unei înfrățiri umane mondiale.

Plecând chiar de la scopurile ce le are în program, apare evident faptul că cercetașii sprijină planurile ecumenismului și că a pregătit calea acestuia prin procesul de descreștinare al tineretului. Cercetașii, pe de altă parte, au legături strânse cu masoneria care se ascunde în spatele ecumenismului, fapte ce le vom prezenta în continuare.

Datorită celei de-a XI-a manifestări internaționale de cercetași Jamboree, ce a avut loc în Grecia în anul 1963, au ieșit la iveală multe elemente care atestă legăturile dintre cercetași și masonerie.

În broșura numărul 55 din 1963 a „Buletinului masonic”, organul oficial al Marii Loje a Greciei, citim despre felul în care masonii cercetași au fost primiți de către Marea Lojă a Greciei. Mai sunt menționate și alte elemente revelatorii:

„Sunt cunoscute legăturile dintre masonerie și organizația cercetașilor, a cărui ctitor a fost fratele Baden Powell”, iar mai jos: „Fratele cercetaș, membru al comitetului general de conducere Jamboree, aduce îmbrățișare frățească întreită fratelui Alexandru, ofițer general al Corpului grecesc de cercetași și conducător general al celei de-a XI-a adunări mondiale cercetașe (Jamboree), care n-a putut să se găsească la lucrările de astăzi, fiind ocupat cu Maratonul” (din actele lucrărilor lojei masonice)

La această adunare masono-cercetașă a Marii Loje din Grecia „slăvitul frate” Pik din Loja Victoriei a Australiei și șeful reprezentanței cercetașilor australieni, după ce a mulțumit pentru invitația ce i s-a făcut, „felicită eforturile Marii Loje a

---

¹³ Informații despre Robert Stephenson Smyth Baden-Powell (1857-1941) se pot găsi pe <http://library.thinkquest.org/26852/people/bp.htm> și pe <http://pinetreeweb.com/B-P.htm>. Legătura lui cu masoneria se poate vedea pe <http://pinetreeweb.com/bp-freemasonry.htm> (n. ed.)

Greciei pentru lupta ce a dus-o împotriva analfabetismului, punând accent pe marea legătură ce există între organizația cercetașilor și masonerie”.

De asemenea, reprezentantul Germaniei, masonul Daunn, a spus printre altele: „Lojele masonice germane au deschis porțile cercetașilor tocmai pentru înrudirea ce există între ei și masonerie. Ne-am bucura dacă s-ar înființa și în Grecia loje de cercetași”.

Aflăm astfel că al XI-lea congres mondial al cercetașilor din 1963 a avut în frunte nu pur și simplu admiratori ai masoneriei, ci persoane însemnate. Iar în plus, se dă la iveală faptul că planul masoneriei este impunerea totală a cercetașilor în diferite state, unde nu s-a reușit până acum ca ea să joace un rol dominant. Se dorește ca toți cercetașii să fie masoni. Acest lucru l-a spus de altfel în mod clar și reprezentantul Germaniei atunci când a accentuat că „ar fi fericit dacă și în Grecia s-ar înființa **loje de cercetași**”.

Scopurile anticreștine ale cercetașilor se văd din faptul că a reușit cu măiestrie să-i scoată pe tineri din Biserică, organizând în timpul Sfintei Liturghii excursii și tot felul de adunări.

Perfida activitate a cercetașilor este denunțată de un cunoscut specialist în drept al baroului de pe lângă Curtea de Apel din Atena, cu următoarele cuvinte:

„Îmi sângera inima când auzeam laudele pe care masonii le aduceau cercetașilor, zicând că sunt o organizație exemplară, ce lucrează și aduce cu adevărat iubirea creștină între oameni. Îmi amintesc faptul că, între 1942-1947, am fost cercetaș și liderul «puilor de lup». Când am auzit că i-au scos în față pe cercetași ca model de frățietate al popoarelor și al punerii în practică a «iubirii creștine», am spus deschis, cu durere în suflet, că cercetașii sunt lupi în piele de oaie. Am trecut la contraatac, acuzând pe cercetași că au interzis rugăciunea «Împărate ceresc» care se făcea la inaugurarea adunărilor cercetașe (a «puilor de lup»), înlocuind-o printr-un imn de inaugurare:

«Întotdeauna un pui de lup trebuie să-l asculte pe lupul cel bătrân,
Niciodată nu trebuie să se asculte pe sine sau pe cel mai mic».

Am acuzat mult lăudata organizație a cercetașilor pentru că a interzis (cel puțin în perioada 1943 – 1944) Rugăciunea Domnească, impunând ca unică rugăciune următoarele cuvinte anoste și confuze: «Ziua se duce, noaptea vine și se lasă întunericul. Dumnezeu ne păzește».

Mi-aduc aminte că pe vremea când aveam vârsta de 17 ani și s-a întâmplat să protestez pentru interdicția mai sus amintită, am fost lăudat că sunt un copil «deștept și iscoditor» și trebuie să fiu luminat. Lauda a fost însoțită de sfatul de a stima idealul masonic al lui Baden Powell, ca într-o bună zi să urmez acestuia, atunci când voi fi găsit vrednic”.

„ROTARY este antecamera masoneriei, fiind condusă de aceleași puteri malefice ca și ea. Peste tot în lume, cât și în țara noastră, Rotary se găsește în mâinile lojei masonice. Conducătorii și membrii ei de încredere sunt masoni. Rotary sprijină mult organizația cercetașilor, care este curat masonică. Ea a înființat numai în SUA din proprie inițiativă 2000 de unități de cercetași, cheltuind 3 milioane de dolari. Rotary a venit în Grecia în 1928 din inițiativa masoneriei”. (Vezi: „Puterile întunericului sub lumina creștinismului”, Nicolae Psarudaki)

Profesorul universitar Ioan Karmiris a adevărit, în cadrul întrunirii marii adunări eparhiale din 26.02.1970 faptul că „Cercetașii sunt antecamera masoneriei”.

Organizația cercetașilor, YMCA și YWCA descreeștinează pe tineri, împlinind atent planurile ecumenismului, cât și pe cele ale masoneriei a cărei progeneruri iubite și sunt.

Puii de lup

Cercetașii, însă, au și ei odraslele lor, ce poartă numele „puii de lup”. Mare surpriză și nedumerire mi-a făcut această denumire. Ca atare, am căutat prin enciclopedii și dicționare pentru a găsi o explicație. Cercetând cuvântul „lykopoulos”, am văzut că înseamnă micul pui nou născut al lupului. Ce legătură poate fi, mă gândeam, între nevinovații copii și progenerurile acestui animal sălbatic și însetat de sânge?

Continuându-mi cercetările, am descoperit cu surpriză în dreptul cuvântului „lykideus” (care înseamnă tot *pui de lup*) că această denumire este folosită pentru minori, atunci când, într-o ceremonie specială, sunt puși „sub protecția spirituală a lojei”. Iată ce spune enciclopedia: „Este numit «lykideus» fiul minor de mason ce este pus – în cadrul unei solemnități oficiale, la care este permis să fie prezenți și cei neinițiați – sub protecția spirituală a lojei, căreia, de regulă, îi aparține și tatăl său. Cuvântul «lykideus» înseamnă fiul celui ce aduce lumină, a

celui luminat ce vede lumina inițiativă. Pentru că lupul, după vechii egipteni, era imaginea marelui zeu Ra, zeul soarelui și al luminii. Rădăcina «lyk» se găsește în cuvintele «lyki» (lumină), «lykavghes» (zori de zi), «Lykeios» (Apollon), adică Luceafăr, Satana, Lux, Lucifer». (Dicționar enciclopedic, cuvântul «iliou», vol. 12, pag. 623).

Pui de lup îi numesc pe copii, așadar, atât cercetașii cât și masonii. Să fie aceasta o simplă coincidență sau este rodul înrudirii și conlucrării dintre cercetași și masonerie? Se pune întrebarea: cine a îngăduit sau și-a pus semnătura ca micuții copii curați și nevinovați ai grecilor creștini ortodocși să fie numiți *pui de lup*? Adică, părinții ce i-au născut, sunt lupi însetați de sânge sau greci creștini. Așa încât nu mai sunt copiii lui Dumnezeu, ci progenituri ai acestor animale sângeroase?

E timpul să ne trezim ca stat, ca Biserică, ca familie pentru că dușmanii credinței și neamului nostru uneltesc împotriva noastră cu viclenie.

3. Consiliul Creștin Mondial al Vieții și Acțiunii

Până să ajungem însă la ecumenismul actual, înființarea de către puterile antihristice a organizațiilor și asociațiilor cu conținut ecumenist internațional, nu se oprește la cercetași.

În 1910a fost înființată o asociație purtând titulatura de „Consiliul Creștin Mondial al Vieții și Acțiunii” care a fost convocat în 1925 la Stockholm și în 1937 la Oxford. Consiliul mai sus menționat începe să arate încet, încet, adevărata față a puterilor întunericului. Începe să-și dea la iveală planurile. La două congrese vorbește despre importanța studierii și cercetării relațiilor reciproce dintre diferitele Biserici creștine.

Acesta este primul început vizibil de negociere a credinței. Este începutul punerii în practică a planului ecumenismului.

4. Consiliul Mondial al Credinței și Ordinii

În paralel cu asociația menționată mai sus a luat ființă și s-a dezvoltat o altă asociație cu numele „Consiliul Mondial al Credinței și Ordinii”, având un rol de administrare. Această organizație a fost convocată de două ori, prima oară la Lozan în 1927 și apoi la Edinburg în 1937. Scopul acestei asociații a fost să clarifice toate dificultățile și piedicile dogmatice ce stau în fața „Unirii

Bisericilor”. Și acest „Consiliul Mondial al Credinței și Ordinii” a dovedit că era interesat de tema ecumenismului. „Consiliul Creștin Mondial al Vieții și Acțiunii” și „Consiliul Mondial al Credinței și Ordinii” au ca scop vădit „Unirea Bisericilor”. Și pentru aceasta lucrează. Să unească adică, în primul rând, Ortodoxia, papismul și protestantismul.

Cine sunt, însă, cei care au înființat asociațiile acestea ce au un înțeles atât de larg? Cine sunt aceia care i-au pus să studieze piedicile în plan dogmatic ce stau în calea „unirii Bisericilor”? Poate un Patriarh ortodox? Poate vreun sinod al Bisericii Ortodoxe? Cine le-a cerut părerea? Cine i-a împuternicit pe acești domni să se ocupe de chestiuni de credință atât de subtile și de riscante? Aceasta o vom vedea în continuare. Însă acum, să vedem evoluția și mersul istoric al ecumenismului.

5. Consiliul Mondial a Bisericilor

„Consiliul Creștin Mondial al Vieții și Acțiunii” și „Consiliul Mondial al Credinței și Ordinii” s-au unit în 1932 într-un organism ce poartă astăzi numele de „Consiliul Mondial a Bisericilor” (CMB).

Această organizație a început să-și dea pe față planurile mai ales după cel de-al doilea război mondial. Războiul nu a lăsat-o să-și pună în practică mai devreme planurile.

În 1948 a avut loc prima întrunire a Consiliului la Amsterdam. Au mai urmat până astăzi alte trei adunări, la Evaston în 1953, la New Delhi în 1961 și la Upsala în 1968.¹⁴

Periodicul ortodox „Apocalipsa”, din 1964, prezintă o listă de organizații ecumeniste:

World Fellowship of Faiths¹⁵, World Congress of Faiths¹⁶, World Council of Religions¹⁷, Universal Spiritual Church¹⁸, Universal Religious Alliance¹⁹, World

---

¹⁴ Până în momentul scrierii cărții, CMB se întrunise numai de patru ori. De atunci s-a mai întrunit la: Nairobi (1975), Vancouver (1983), Camberra (1991), Porto Alegre (2006). Activitatea actuală a CMB poate fi urmărită pe: <http://www.oikoumene.org/> (site-ul oficial al World Council of Churches – Consiliul Mondial al Bisericilor). Se menționează aici foarte clar că acest consiliu este „o comunitate de Biserici care merg spre o unitate văzută ce constă într-o singură credință și o singură comuniune euharistică”. Caracterul ecumenist al acestei afirmații este evident. Ecumenismul promovat de acest consiliu se vede și din amestecătura de 349 de „denominațiuni creștine” membre ale consiliului, dintre care menționăm: adventiștii, anglicanii, baptiștii, luteranii, penticostalii, metodiștii, reformații, monofiziții și, din păcate, reprezentanți ecumeniști din Biserica Ortodoxă. (n. ed.)

¹⁵ Se pot găsi informații pe <http://www.worldfellowship.org/history.shtml> (n. ed.)

Parliament of Religions²⁰, World Religious Congress²¹, Universal Brotherhood²², Peace and Brotherhood²³, Universal Religious Fellowship²⁴, World Spiritual Congress, World Alliance for International Friendship Through Religion²⁵.

Toate aceste organizații sunt conduse din umbră de către un centru unic luciferic care urmărește distrugerea tuturor religiilor. Observați că foarte multe denumiri ale acestor organizații seamănă între ele. Și cum să nu semene, din moment ce toate sunt tentaculele aceleiași organizații a întunericului. Toate aceste organizații sunt ecumeniste.

Așadar, YMCA, YWCA, organizația cercetașilor și CMB sunt baza văzută a ecumenismului.

Mitropolitul Vitalie al Montrealului și Canadei, în cuvântul său adresat Sinodului Bisericii Ruse din Diaspora, spune următoarele: „Aceste trei organizații (YMCA, Scouts și CMB) sunt până astăzi stâlpii pe care se sprijină întreaga mișcare ecumenică și din care se completează nucleele colaboratorilor ei, recrutați, în genere, din popor, din oamenii care au o părere bună despre ea”.

Cine se ascunde în spatele ecumenismului?

Aceste organizații sunt văzute. În spatele acestora însă și al mișcării ecumenice în general se află cineva mai puternic care organizează și le dirijează. În spatele lor, după cum vom vedea în continuare, acționează masoneria și, în ultimă instanță, sionismul internațional. Nu uitați că masoneria este creația sionismului și slujește lucrării lui. De aceasta ne încredințează sioniștii înșiși care

---

¹⁶ <http://www.worldfaiths.org/>

¹⁷ <http://nifcon.anglicancommunion.org/news/index.cfm/2006/8/30/World-Council-of-Religions-for-Peace-holds-VIIIth-International-Conference-in-Kyoto> și <http://www.millenniumpeacesummit.com/> (n. ed.)

¹⁸ USC promovează unitatea sincretistă dintre filosofie, religie și știință, <http://universalspiritualchurch.org/> (n. ed.)

¹⁹ http://www.revista-ariel.org/index.php?option=com_content&view=article&id=822:world-headquarters-universal-religious-alliance&catid=63:refugee-without-refugee&Itemid=83 (n. ed.)

²⁰ <http://encyclopedia.thefreedictionary.com/World+Parliament+of+Religions> și <http://people.bu.edu/wildman/bce/worldparliamentofreligions1893.htm> (n. ed.)

²¹ <http://www.routledge.com/books/details/9784901481984/> (n. ed.)

²² <http://www.universalbrotherhood.org/> (n. ed.)

²³ <http://peaceandbrotherhood.com/> (n. ed.)

²⁴ <http://www.churchofuniversalfellowship.org/history.html> (n. ed.)

²⁵ <http://www.swarthmore.edu/Library/peace/CDGAS.S-Z/worldalliance.htm> (n. ed.)

spun: „E firesc să fim noi și nu altcineva, cei care vom conduce afacerile francmasoneriei, pentru că știm unde mergem și cunoaștem scopul final al fiecărei lucrări”. (Protocoalele Înțelepților Sionului, cap. al XV-lea).

Masoneria, așadar, ca instrument al sionismului internațional, coordonează prin firele nevăzute ale ecumenismului desfășurarea și ducerea la capăt a acestui plan ce este potrivit Bisericii Lui Hristos.

În revista *Orthodoxos Typos* (*Presa Ortodoxă*) din iunie 1966 este publicat un articol demascator, ce a fost trimis din spatele cortinei de fier și în care printre altele se spune că WCC este un tentacul al masoneriei. Iată ce denunță: „Nu la Geneva este locul unde s-a înființat în 1927 CMB-ul, care nu este altceva decât un tentacul al francmasoneriei, precum YMCA, Rotary, Cercetașii? Iar membrii lor nu sunt neapărat inițiați, și de aceea la prima vedere legăturile lor cu lojele nu se văd, dar directivele și ordinele le urmează îndeaproape”.

Iar în continuare se spune: „Ecumenismul (născocire masonică) încearcă să niveleze toate religiile să le bage pe toate în același malaxor, pentru a pregăti încetul cu încetul aluatul unei indiferențe religioase generale, indiciu premergător al venirii lui antihrist”.

Faptul că masoneria direcționează din umbră și cu viclenie ecumenismul n-o spunem pur și simplu la întâmplare, ci reiese din lucrurile petrecute, iar asta o spun chiar masonii înșiși. Iată: Revista „Templul” ce apare la Paris ca organ oficial de presă al Masoneriei de rit scoțian, a publicat în 1946 un articol cu privire la „unirea Bisericilor”, în care este lăudată contribuția masoneriei la mișcarea ecumenică. Altfel spus, masonii declară cu mândrie că planul „unirii Bisericilor” provoacă un viu interes organizației lor. Ne spun într-o manieră revelatoare și brutală, următoarele: faptul că această unire se află pe calea cea bună se datorează masoneriei.

„Ne punem întrebarea - se spune în revistă - de ce să ajungem la polemici de natură religioasă atâta timp cât chestiunea unirii Bisericilor, al congreselor ecumenice ș.a.m.d., poate prezenta un interes pentru masonerie? În laboratoarele noastre, unde nu are acces nimeni, toate dogmele sunt disecate (studiate), cu scopul ca, niciun fel de apriorism să nu poată intra în concluziile noastre. Cartesius, Leibniz, determinismul lui Jan Rostan ș.a.m.d., și orice domeniu în care există o anumită parte de adevăr prezintă interes pentru noi. Și

este de dorit să nu avem niciun interes față de problema dezvoltării concepției creștine?

Chiar și dacă am încerca să uităm că masoneria are o proveniență religioasă, însăși realitatea existenței religiilor ne cheamă la un efort asiduu în a-i strânge pe toți muritorii într-o unire, la acea unire la care visăm dintotdeauna. Problema ce s-a ridicat în cadrul acestui plan al unirii Bisericilor care mărturisesc pe Hristos, prezintă un viu interes pentru masonerie fiindu-i foarte familiară, întrucât poartă în ea ideea globalizării.

Și, dacă ni se permite, adăugăm că, dacă această unire – cel puțin în ceea ce privește cultele necatolice – se află pe drumul cel bun, asta se datorează aranjamentului nostru”.

Masonii mărturisesc, așadar, fără nicio rețineră că se află în fruntea mișcării ecumenice, și se bucură de lucrarea lor, că se află pe „drumul cel bun”.

Patronii ecumenismului sunt dușmanii Lui Hristos

Dar cine sunt masonii sau sioniștii ce se arată atât de interesați de „unirea Bisericilor”? Sunt oare creștini credincioși? Sunt mădulare devotate ale Bisericii? Dimpotrivă, ei sunt dușmanii lui Hristos.

Atunci de ce atâta entuziasm nestăpânit din partea lor? De ce sunt interesați atât de mult de „unirea Bisericilor” acești dușmani neînduplecați ai Bisericii? Nu cumva din dragoste pentru Biserica lui Hristos? Cu siguranță că nu, ci interesul lor vine din faptul că masoneria este o organizație secretă internațională, revoluționară al cărui scop este războiul împotriva creștinismului, împotriva Bisericii. Din elementele pe care le-am menționat deja, reiese clar că în spatele YMCA, YWCA, organizației cercetașilor ș.a.m.d. este masoneria. Așadar, dușmanul Bisericii, masoneria este interesată de mișcarea ecumenică și în „unirea Bisericilor”?!

În „Protocoloalele Sionului” (cap. 17) se vede clar furia sioniștilor împotriva Bisericii. Iată ce zic: „Dar, atâta timp cât nu vom fi crescut tineretul în noile credințe de tranziție, și apoi în a noastră, nu ne vom atinge pe față de Bisericile existente, ci vom lupta împotriva lor prin critică și provocare de neînțelegeri”. „Ne-am îngrijit deja să nimicim puterea de influență a tagmei preoților creștini și să provocăm astfel eșecul misiunii lor, fiindcă altminteri ne-ar fi putut pune bețen roate. Învrăurirea ei asupra poporului scade din zi în zi. Astăzi libertatea

conștiinței e pretutindeni proclamată. În consecință, foarte puțini ani au mai rămas până la căderea desăvârșită a religiei creștine. Celelalte religii le vom dărâma și mai ușor, dar încă nu e timpul să ne ocupăm de ele. Vom așeza puterea bisericească și preoțimea, în niște cadre atât de strâmte, încât înrăurirea lor va fi nulă față de aceea pe care au avut-o altădată”.

Aceștia sunt deci cei ce sunt interesați de „unirea Bisericilor”: Vrajmașii înverșunați ai Bisericii! Cei ce cultivă semințele discordiei.

În cadrul acestei organizații internaționale a masoneriei cea mai mare influență o exercită desigur sionismul. Masoneria servește deci scopurilor sionismului. Prin urmare ea sprijină ura acestuia împotriva lui Hristos, ură care este principala sa trăsătură din ziua răstignirii Domnului.

Cei care continuă să nege faptul că masoneria și sionismul sunt dușmanii creștinismului, să citească următoarele texte doveditoare care vin dintr-o sursă sigură:

Scrisoarea enciclică a Sinodului Bisericii Ruse din diaspora spune: „Masoneria este un dușman nemilos al creștinismului. Scopul ei este distrugerea Bisericii, războirea religiilor, zdruncinarea temeliiilor guvernelor naționale creștine și declanșarea revoluției în toată lumea”.²⁶

Voltaire, cunoscut ca mason, spunea cândva: „Să zdrobim licheaua!”, înțelegând prin aceasta Biserica.

Într-un cuvânt (paragraful 9) al lui Cosma Flamiat, rostit în fața mai multor clerici din Kefalonia, în ianuarie 1941, putem afla modalitatea în care masoneria lucra pe vremea aceea pentru subminarea Ortodoxiei și exterminarea neamului grecesc.²⁷ „Vedem că s-a întins înșelăciunea necredinței prin lucrarea asociației

---

²⁶ Un comunicat asemănător a dat Sinodul Bisericii Ortodoxe Române în anul 1937. Biserica osândește francmasoneria ca doctrină, ca organizație și ca metodă de lucru ocultă.

<http://www.crestinortodox.ro/forum/showthread.php?t=1294>

<http://apologeticum.wordpress.com/2010/10/28/ieromonahul-savatie-bastovoi-considera-ca-este-necesara-reinnoirea-anatemei-asupra-masoneriei-si-comunismului/> și

<http://www.scribd.com/doc/17011599/Hotararea-Bisericii-Ortodoxe-BOR-contra-masoneriei-1937> (n. ed.)

²⁷ În general, masoneria luptă împotriva neamurilor, voind să desființeze granițele teritoriale, culturale și religioase, pentru a constitui un stat global. Pentru atingerea acestui scop, au înlocuit regii cu președinți ușor de cumpărat. Masoneria este cea care a organizat revoluția franceză. Acest fapt este recunoscut astăzi în mod oficial de masoni: „Francois Mitterand a condus festivitățile celei de-a 200-a aniversări a Revoluției franceze, care de data aceasta, în 1989, s-a recunoscut clar, ba chiar s-a subliniat că a fost organizată de Francmasoneria

blestemate a celor ce se numesc masoni, a celei pe care Anglia cu mulți ani înainte a organizat-o și a pus-o în mișcare în toate popoarele din Apus, Răsărit și din Nord. Aceasta s-a făcut pentru a-și împlini scopurile sale, spre folosul propriu dar în detrimentul tuturor celorlalți, sub pretextul libertății, fapt care a provocat atâta apostazie în toate statele din Vest și Est. Putem vedea că această înșelăciune se răspândește fără încetare la toate vârstele și clasele sociale, urmărind o subminare pe nesimțite a Ortodoxiei și desființarea neamului nostru. Anglia speră să-și mențină coloniile sale din Grecia și din celelalte părți ale Răsăritului și că, prin aderarea la această asociație a multor popoare din Europa și a evreilor renumiți de pretutindeni, vor reuși prin înșelăciune și prin alocarea a mari sume de bani, desființarea Evangheliei”.

Iată ce lucruri înfricoșătoare și blasfemiatoare scria în 1881 masonul Fleri: „Să terminăm odată pentru totdeauna cu Răstignitul. Tu care ții deja de 18 veacuri lumea sub jugul tău, trebuie să știi că Împărăția Ta a apus. Dumnezeu nu ne este necesar”.

Un alt mason pe nume Sicard de Plozol spunea în 1913 următoarele: «Dacă există o pace cu care nu putem fi de acord, o dezarmare pe care n-o putem semna, un război pe care suntem datori să ducem fără încetare până la biruință sau moarte; este războiul împotriva tuturor soiurilor de dușmani ai libertății de conștiință, a rațiunii, a științei și dreptății omenești, care se regăsesc în toate dogmele tuturor Bisericilor”.

Congresul masonic din 1900 a hotărât distrugerea religiei. „Nu este suficient să zdrobim influența clerului și să lipsim Biserica de autoritatea ei... Este necesar să distrugem religia însăși”.

Un membru al Marii Loji din Franța spune răspicat: „Să lucrăm, să țesem cu dibăcie la acel giulgiu care într-o bună zi va înfășura toate religiile, și atunci vom putea provoca zdrobirea în toată lumea a puterii clericale și a superstiției pe care aceasta o cultivă de veacuri”.

Acestea sunt așadar cele pe care masonii le doresc și le susțin. Asta cred și urmăresc să realizeze. Să distrugă cu orice preț religia, nu doar să priveze Biserica de autoritatea ei. Ținta lor este țeserea acelui giulgiu peste toate religiile. Aceștia

---

Franceză”, conform site-ului oficial al Marii Loje Naționale din România, <http://www.ml.nr.org/masoni-celebri>. (n. ed.)

sunt cei care, chipurile, ar fi atât de interesați de „unirea Bisericilor”! Oare chiar atât de proști ne cred?

Prin urmare, pentru ce se bucură, bat atât de mult din palme și iau parte activă la „unirea Bisericilor”, de vreme ce în realitate sunt dușmanii Lui Hristos și ai Bisericii? Pur și simplu, pentru că sunt siguri că prin aceasta visul lor se va împlini. Sunt siguri că în mijlocul unei babilonii a unirii, unde toate religiile vor fi amestecate, nu va mai exista credință și adevăr. Iar aceasta înseamnă zdrobirea și anihilarea Bisericii care deține adevărul.

Aceasta, însă, ar însemna și altceva, foarte important pentru masonerie: proiectarea unui dumnezeu propriu, care nu va fi altul decât antihristul. Ei socotesc necesar să spulbere mai întâi piedicile care stau în calea scopului lor. Și pentru asta lucrează intens. Pentru aceasta, lozincă lor pentru „unire” câștigă tot mai mult teren. În buletinul masonic nr. 56 din 1963, în care se face referire la masoneria germană, se spun următoarele: „S-au depus eforturi pentru a se ajunge la o înțelegere cu cele două Biserici creștine din Germania, care acum se găsesc pe calea cea bună”.

„Calea bună”, pentru masoni, este reușita scopului lor. Iar acesta este unirea credințelor creștine și a religiilor și dispariția Bisericii, așa cum cred amărății de ei, iar la final adorarea satanei.

Rugăciunea masonilor adresată satanei

Asta pare de necrezut. Și totuși, chiar acestui Lucifer, lui satana, masonii îi dedică o rugăciune înfricoșătoare și hulitoare. Am preluat-o din mult trâmbițata carte a lui Leo Taxil «Misterele masonilor» (pag. 374-375) și o inserăm aici cu teamă și oroare. O facem însă pentru a-i ajuta pe cititori să-și dea seama de satanismul din masonerie, care este cea care are rolul principal în ecumenism și în „unirea Bisericilor”.

Iată o astfel de „rugăciune” :

„Vino, Lucifere, vino! Tu, pe care preoții te-au clevetit. Tu, cel condamnat de împărați. Vino, vino să te îmbrățișăm, să te strângem în brațele noastre!

Iar tu Adonai²⁸, Dumnezeu Hrăpăreț, Dumnezeu nedrept, te renegăm!... Cât timp umanitatea va jura pe numele tău mizerabil, călcarea jurământului va fi temelia societății”.

---

²⁸ Adonai este un nume al adevăratului Dumnezeu. (n. ed.)

Iar mai jos Leo Taxil vorbește de masonii de gradul 32:

„care îngenunchează în fața lui Baphomet²⁹ ce stă așezat pe altar, iar atunci când conducerea superioară a masoneriei reușește să pună la dispoziție sfânta ostie³⁰ (împărtășania papistașă), o profanează și o jertfește satanei, străpungându-o cu un pumnal în mijlocul unor țipete sălbatice. «Nekam Adonai!...»”.

Și adaugă Leo Taxil:

„Marele Arhitect în care masoneria crede este satana însuși”.

Acești dușmani neîmpăcați ai lui Hristos sunt așadar direct interesați și implicați în acțiunea de unire a Bisericilor.

Vezi, cititorule, cine sunt cei care se ascund în spatele ecumenismului și sunt interesați de „unirea Bisericilor”? Dușmanii declarați ai Lui Hristos.

Sunt interesați de tot acest proces pentru că **ecumenismul nu este un simplu plan de unire, ci unul de nimicire**. Este o capcană înfricoșătoare a morții. Este uneltirea întunericului care vizează dispariția credinței creștine. Este un plan ce are o lucrare tentaculară incredibilă, având de partea sa o întreagă rețea de instrumente și mijloace greu de depistat în totalitate. Nu doar YMCA, YWCA, cercetașii sau CMB lucrează voit sau nu pentru unire, ci sunt și alții mai mari ce stau în umbră. Iată ce spune despre aceasta Arhiepiscopul Montrealului și Canadei, Vitalie:

„YMCA, YWCA și cercetașii au fost înființați și organizați de masonerie, pentru a pregăti din timp în popor generații întregi de oameni cărora să le fie infuzată o teorie necreștină (descreștinată) despre lume, mulțumită căreia a reușit CMB să ia ființă și care se consideră pe sine ca o Biserică adevărată. Și la cele patru conferințe mondiale ale ei, acele sinoade pseudo-ecumenice, și-a exprimat crezul său”.

Aceasta ar fi, așadar, în mod succint, istoria ecumenismului, care își continuă desigur activitatea intensă până în zilele noastre prin contribuția CMB și a altor mișcări văzute și nevăzute, ce urmăresc cu tenacitate realizarea scopurilor lor.

---

²⁹ Statuie cu cap și picioare de țap, înfățișând pe satana. Este simbolul oficial al sataniștilor. (n. ed.)

³⁰ Ostia papistașilor nu este Sfânta Împărtășanie cea adevărată, fiindcă papistașii sunt ruși de adevărata Biserică. Însă masonii, din ură față de Hristos, batjocoresc ostia, fiindcă papistașii afirmă că ea ar fi trupul lui Hristos. (n. ed.)

Cu aceste scopuri este în consonanță și nașul Sionismului, bărbatul cel mai de seamă al Israelului, Ben Gurion, după cum reiese chiar din declarațiile sale publicate în periodicul demn de încredere „Crucea și steagul”, numărul din noiembrie 1970: „Cu excepția USSR ca stat federat euro-asiatic, toate celelalte state vor deveni unite într-o alianță mondială, la dispoziția căreia va fi o forță polițienească internațională. Toate armatele vor fi desființate și nu va mai fi război. Națiunile Unite vor construi la Ierusalim un altar al profeților care va deservi uniunea federativă a tuturor continentelor. Acesta va fi sediul Curții Supreme a umanității...”

Declarațiile de mai sus ale lui Ben Gurion sunt aproape identice, în același duh, cu planul sionismului trasat mai demult, așa cum apare în „Protocoalele Înțelepților Sionului”. Ele sunt, într-un anumit sens, identice cu erezia hiliaștilor.

Toate instrumentele sionismului vorbesc în mod direct sau acoperit despre înființarea unui stat unic care să dureze veșnic și care va avea sediul și conducerea la Ierusalim.

CAPITOLUL II

SCOPUL ECUMENISMULUI

I. Fărămițarea și surparea statelor creștine

Am văzut cine se ascunde în spatele ecumenismului. Aceștia, deci, cei ce se ascund în spatele lui, au un scop bine definit pe care urmăresc să-l împlinescă printr-un efort de durată. Iar scopul lor este unul: să stăpânească lumea politic și religios.

De aceea prima lor țintă este să desființeze statele și în special pe cele ortodoxe, care constituie o piedică în fața dominației lor mondiale. Războiul dus de sionism și de masonerie, care se ascund în spate, se extinde și dincolo de aspectele ce țin de credință, până la autoritatea statală. Statele și conducerile creștine sunt luate cu asalt prin toate metodele pentru a fi destabilizate și zdrobite, căci numai astfel vor putea să-și ducă la capăt planurile lor secrete.

Scriitorul M. Damtschanko vorbea de aceste lucruri în cartea sa publicată în 1911:

„Luând în considerare numărul mic de iudei, aceștia nu pot singuri să învingă o majoritate în mijlocul căreia trăiesc ca niște paraziti. Pentru aceasta au născocit un anumit tip de sinucidere pentru creștini, provocând printre ei cu dibăcie tot felul de divergențe civile, de administrații proaste, precum și lipsă de guvernare”.

Cu toate acestea, masonii neagă o astfel de implicare. Ba chiar fac referire, pentru a fi mai convingători, la articolele constituțiilor lor, care interzic orice discuție politică și orice amestec în conflictele dintre diferitele partide.

Primul articol al constituției Marii Loje a Greciei este similar cu articole echivalente ale masonilor din alte state, susținând, precum susțin toți masonii, că:

„Francmasoneria nu este religie și niciorganism politic, fapt pentru care se interzice în Lojă, în mod categoric, orice discuție despre religii sau chestiuni politice, ea neparticipând din principiu la astfel de dispute”.

Articolele acestea, însă, după cum realitatea însăși o dovedește, au menirea să-i păcălească pe naivi și pe cei neinformați.

În buletinul oficial al Marelui Orient al Franței din anul 1886, citim despre rațiunile pentru care masoneria a fost nevoită să introducă aceste articole despre neamestecul masonilor în politică. Iată ce scrie:

«De mult a fost acceptată regula sau principiul convențional potrivit căruia masoneriei îi este interzis să se amestece în chestiuni religioase și politice. Sub

presiunea exercitată de persecuțiile polițieneste, am fost nevoiți să trecem sub tăcere care este scopul unic urmărit de noi». Se vorbește așadar deschis de tănuirea scopului considerat ca unic.

Revoluția din Rusia din 1905 a fost apreciată de către un ziar masonic cu următoarele cuvinte:

„Toți democrații și în special masonii sunt datori să exprime cele mai calde urări pentru triumful rapid al revoluției rusești”.

Însă legăturile lor cu puterile antihristice sunt scoase la iveală de masoni prin declarațiile și lucrările lor. Ei speră să triumfe în fiecare stat pe care îl descreștinează. Conlucrează și cu comunismul ateist, care, trebuie reținut, reprezintă tot creația lor.

Iată cum înțelege președintele Marii Loje a Franței, Desmond, regimul democratic:

„Pentru mine cuvântul democrație înseamnă putere anticlericală, antimilitarism, socialism. Vom birui numai prin unirea celor de stânga, care va constitui cel mai important nucleu din care e constituită loja”.

Războiul, așadar, nu doar împotriva Bisericii lui Hristos, ci și împotriva statelor, mai ales a celor creștine, este instrumentat dinspre stânga politică, fiind planificat la nivel înalt. Prezența masonilor este activă în acest război.

Scrisoarea enciclică din 1932 a Sinodului rusc din diaspora denunță participarea masoneriei la distrugerea Rusiei creștine, spunând printre altele:

«În spatele simbolului masonic, care este steaua (comunistă), lucrează toate puterile întunericului care distrug statele creștine. Mâna masoneriei s-a făcut părtașă de asemenea și la distrugerea Rusiei. Principiile și metodele pe care le folosesc bolșevicii pentru ca să nimicească Rusia seamănă mult cu cele ale masoneriei».

Iar scrisoarea continuă această acuză făcând următoarea constatare cutremurătoare:

„Dacă se urmărește pe o perioadă de 15 ani procesul de dezorganizare la care a fost supusă țara, reiese în mod clar că învățăceii urmăresc într-un tot sfaturile învățătorilor lor. **Înrobirea poporului rus este o aplicare cu consecvență a programului lojelor masonice, în ceea ce privește războiul dus împotriva Lui Dumnezeu, a Bisericii, a poporului dreptcredincios, a familiei, a**

statelor creștine, a educației creștine, împotriva a tot ce constituie izvor al valorilor patriei noastre”.

În cartea despre care s-a scris și în presa cotidiană (*Tribuna* din 25-12-1970) „Biografia și amintiri despre Arhimandritul Hrisant din Trapezunt (1881-1949)”, se face referire și la participarea masonilor la revoluția din 1917 din Rusia:

„Pe 17 iulie 1916 a venit în Trapezunt Marele Duce Nicolae Nicolaevici... În cadrul acestei vizite mitropolitul i-a prezentat Marelui Duce decizia asociațiilor societății ortodoxe grecești prin care s-a hotărât să-i fie dăruită o spadă de onoare, frumos ornamentată. În convorbirea ce a avut loc, Marele Duce a spus pe un ton confidențial că războiul cu Turcia ar trebui să înceteze, întrucât se văd nori întunecați la orizontul Rusiei, iar francmasonii sapă în mod programat la temelia împărăției”.

După cum putem vedea, Marele Duce mărturisește că așa-zisa revoluție comunistă „rusească” ce bătea la ușă era rezultatul acțiunilor organizațiilor de francmasoni.

La paginile 151 – 153 ale cărții mai sus pomenite se menționează următoarele:

„În prima săptămână din decembrie a vizitat Trapezuntul fostul președinte al dumei (parlamentului) și apoi al consiliului de stat, Alexandru Guțkof, ca reprezentant al Crucii Roșii. Mitropolitul i-a oferit o masă. Acesta împreună cu Melicikov erau reprezentanți ai dumei, naționaliști și lideri ai partidului constituțional, care partid a cerut constituție pentru Rusia.

Ierarhul a priceput – scrie în continuare acesta – că sub pretextul Crucii Roșii interlocutorul său făcea, de fapt, propagandă împotriva țarului, ceea ce n-a întârziat să rămână fără efecte. La întrevvedere sa cu mitropolitul, Marele Duce a făcut referire la Guțkof și Milinkov și la cei de un cuget cu ei, că «sunt francmasoni, care vor înghiți Rusia...»”.

Rolul evreilor în revoluția rusească

Însă nu este doar masoneria cea care a contribuit la dezorganizarea, distrugerea Rusiei creștine și dominația bolșevismului ateu, ci și patronii lor, sioniștii.

Evreii din Rusia nu neagă că ar fi autorii adevărați ai revoluției comuniste din 1917. Israeliteanul M. Kohn scria în ziarul din Harkov în aprilie 1919: „Se poate spune fără exagerare că marea revoluție socialistă a fost lucrarea evreilor și că aceștia nu numai că au dirijat întreaga desfășurare a ei, dar au și preluat în mâinile lor chestiunea sovietului. Noi, evreii, putem fii liniștiți atâta timp cât conducerea superioară a armatei roșii va fi în mâinile lui Troțki³¹».

Faptele însele dovedesc că revoluția rusească a fost lucrarea evreilor și masonilor. Karl Marx (Mordenhau) fondatorul comunismului a fost evreu german. Lenin a fost fiul unei evreice și mason de gradul 33. Kerenski, care a fost puntea de legătură între duma democratică și comunismul sângeros a fost și el israelit.

Consiliul comitetului popular al primului guvern comunist din Rusia a avut 22 de membri. Dintre ei, 17 au fost evrei și numai 3 ruși. De asemenea dintre cei 554 de guvernatori, reprezentanți ai Rusiei postrevoluționare, numai 30 au fost ruși, în timp ce 447 au fost evrei!!

Cifrele acestea spun mult despre rolul nefast jucat de evreo-masonerie în dispariția statelor și mai ales al celor creștine. În felul acesta s-a reușit distrugerea Rusiei țariste ortodoxe care reprezenta o piedică în calea răului din lume. A fost lovită și Biserica rusă, după ce mai întâi a fost zdruncinat statul și Biserica la un loc printr-o propagandă calomniatoare din partea sioniștilor. S-a reușit darea ei la o parte, încetând să mai fie o piedică în calea și dezvoltarea ecumenismului sionist.

Astăzi, însă, se vede că folosesc o altă metodă care să ducă la dispariția statelor, pentru că metoda revoluțiilor nu este întotdeauna eficientă. O dovadă ar putea constitui faptul că în Rusia, deși revoluția s-a impus, sioniștii câștigând majoritatea zdrobitoare în guvernul postrevoluționar, totuși n-au reușit să-și împlinească visul de a conduce toată lumea. Dimpotrivă, tocmai acolo, astăzi au ajuns să fie loviți mai puternic. În nicio altă parte, masonii și evreii nu sunt persecutați atât de tare ca în Rusia comunistă.³² Se vede că din această pricină au

---

³¹ Fiindcă era evreu, pe numele său adevărat Lev Davidovici. A participat la revoluția din 1905-1907. A fost cel care a creat și a organizat Armata Roșie. Până în 1929 a ocupat diferite funcții importante în stat, dar în acel an, în urma unui conflict de interese, Stalin îl dă afară din toate funcțiile. (n. ed.)

³² Un fenomen asemănător s-a petrecut în România Socialistă. La un anumit timp după preluarea puterii, evreii au fost înlăturați de la conducere de către comuniștii români, dornici de autonomie. Deși numit președinte, Ceaușescu a fost un dictator, un conducător asemenea unui rege, statomnic pe viață. Masonii,

schimbat tactica, pentru a izbuti dispariția statelor. Lansează lozinci noi care cheamă la unirea statelor (Europa Unită, Pan-Europa, Piața Comună, monedă comună, etc.).³³ **Sub aceste deziderate politice sunt desființate în mod automat granițele, coeziunea și conștiința etnică a fiecărui neam, iar apoi, încet-încet, unitatea statală. Iar toate acestea se întâmplă pentru ca popoarele să devină o pradă ușoară pentru ei și să ajungă într-o zi să le conducă. Conducătorii popoarelor care sunt responsabili să ia aminte la toate acestea!**

II. Dispariția programată a Bisericii

În continuare vom trece la analiza celei de-a doua ținte a lor: dispariția programată a Bisericii.

Acesta este și scopul ascuns al ecumenismului, cel mai important de altfel, dispariția de pe pământ a Bisericii Lui Hristos. Motivul îl constituie faptul că credința creștină și mai ales cea ortodoxă le este cea mai puternică piedică în fața realizării scopurilor lor infernale. De aceea „Biserica Lui Hristos trebuie să fie scoasă din mijlocul lumii și să dispară”. Împotriva ei își concentrează, așadar, ecumeniștii întregul arsenal de luptă. Un război nedeclarat este pe rol, împotriva Bisericii ducându-se o luptă de durată. Astăzi acest război este dus prin CMB, fapt care pentru mulți va părea de necrezut. Cum să lucreze CMB pentru dispariția Bisericii, când majoritatea cred că este un organism creștin ce lucrează pentru binele și propășirea ei. Și totuși lucrează pentru dezrădăcinarea Bisericii. Ai să te convingi, cititorule, de aceasta, fiind suficient să citești cele ce urmează.

---

interesați să-i înlocuiască pe regi cu președinți, au pus la cale lovitura de stat din decembrie 1989, pentru înlăturarea lui Ceaușescu și pentru integrarea României în UE. Este adevărat că la evenimentele din decembrie 1989 au participat mulți oameni sinceri, care au luptat – cu prețul vieții - pentru eliberarea țării din dictatura comunistă; însă revoluția lor a fost confiscată apoi de masoni. (n. ed.)

³³ Tradiția masonică cunoaște scheme și planuri de evoluție a omenirii. De exemplu, Planul Briand este Memorandum-ul guvernului francez asupra organizării unui regim de Uniune Federală Europeană; a fost elaborat la 1 mai 1930 și supus examinării Ligii Națiunilor la 17 mai 1930. Planul de la Maastricht, elaborat la 10 decembrie 1991, propune realizarea unei Uniuni Economice și Monetare. Amănunte se pot găsi în *Dicționarul de terminologie masonică* al lui Emilian M. Dobrescu, Ed.Nemira, 2003. (n. ed.)

Pentru împlinirea acestui scop satanic al lor, puterile întunericului au elaborat și au pus în aplicare planul satanic MRA (realizarea unei panreligii) pe care îl expunem în continuare.

CAPITOLUL III

PLANUL ECUMENISMULUI

I. Planul MRA

La 14 iulie 1856, în mijlocul parlamentului englez plin până la refuz, marele politician britanic, contele Bikonfield a ținut una dintre cele mai importante cuvântări din cariera sa politică, cuvântare care i-a determinat pe mulți dintre compatrioții săi să cugete mai adânc la anumite probleme. Iată numai câteva fragmente din discursul acesta:

„Lumea este în realitate guvernată de puteri de care nu are deloc cunoștință. Este condusă de alte persoane decât acelea pe care și le închipuie și care pentru a putea fi văzute trebuie să-ți arunci puțin privirea în culise. În Italia, Franța, Germania există deja o putere nevăzută... Puterea aceasta vrea să ia pământul celor ce îl posedă și să sfârșească cu Bisericile... Și poate că în timp va avansa în astfel de lucruri tot mai mult”.

Aceste cuvinte au fost de ajuns pentru ca mulți să înțeleagă faptul că exista un anumit stat major nevăzut, care guverna sau cel puțin încerca să guverneze politic și economic țările europene.

Ulterior au fost și alte personalități ale epocii care s-au referit la această chestiune, într-un mod chiar mai concret. A trebuit însă să treacă destui ani pentru ca lumea să afle că statul major mondial al sataniștilor era compus din 300 de persoane și că se numea „Gahala”, care în limbajul secret haldeo-evreiesc înseamnă *comandament*. Din acest cuvânt se pare că provine și cuvântul evreiesc KEHILAH sau Gahal (Cahal), care înseamnă comandament local sau regional al minorității evreiești aflate între străini.

În Palestina mai ales acesta purta numele de *sanhedrin*, care era o alterare a cuvântului grecesc *sinedrion*.

Următorul pas a fost ca oamenii să fie informați care erau planurile Gahalei (Cahalului) față de celelalte religii. Ca și în celelalte situații, puterile întunericii au pus baza unui program de lungă durată. Ultima etapă a acestui program o constituie unirea tuturor religiilor de pe pământ într-o panreligie unitară exprimată prin trei litere „MRA”. Iar în final va avea loc o înlocuire treptată a tuturor zeităților celorlalte religii printr-un zeu comun – care nu va fi altul decât satana. Să nu vă pară lucru de mirare, însă acesta este planul și scopul final MRA.

MRA este un cuvânt vechi de proveniență egipteană, care a început să fie folosit în secolul al XIII-lea îHr, în timpul faraonului Amenhotep. El a încercat să desființeze toate zeitățile egiptene și deviațiile lor doctrinare și să le contopească într-o religie unitară cu un singur zeu.

Aceiași lucru încearcă să facă acum și ecumeniștii prin mișcărilor lor de unire care să-i cuprindă pe toți. Singura diferență este că atunci s-a încercat desființarea nenumăraților dumnezei mincinoși, pentru a se aduce închinare unuia singur – desigur și acesta mincinos –, zeului soare Ra. Acum, însă, se încearcă prin diferite manevre să ne facă să-l respingem pe singurul Dumnezeu adevărat și să ne închinăm diavolului. Desigur că acest program nu se poate realiza dintr-o dată, el cere mult timp. De aceea el a fost numit „de lungă durată”. **Între timp se depun eforturi ca toate religiile să-și piardă coeziunea interioară, iar mai pe urmă, prin ceea ce ele au în comun, vor fi împinse spre unire.**

Desigur că această unire nu putea să aibă loc direct de la început, spre exemplu a ortodocșilor cu mahomedanii sau a papistașilor cu evreii. Sunt mai mari posibilități de unire a ortodocșilor, papistașilor și protestanților pe de-o parte, iar pe de alta a islamicilor cu restul religiilor. În mod similar se pot uni brahmanii, budiștii, șintoștii ș.a.m.d., într-o altă grupare, și după acest model toate celelalte. Aceste „uniri” nu vizează numai credințele amintite ci și pe masoni și celelalte cercuri conexe acestora.

Planul MRA–Panreligie urmărește contopirea tuturor religiilor într-una singură, oamenilor oferindu-li-se un singur dumnezeu spre închinare. Lozinca aceasta i-a prins pe mulți deja, fapt pentru care îi putem deseori auzi că spun: „Să credem într-un Dumnezeu, ce ne mai interesează amănuntele?”

În felul acesta ajung să-l dea la o parte pe Mântuitorul lumii, pe Hristos, deși ei știu foarte clar că „nu există mântuire în altceva și nu este niciun alt nume sub cer în care să ne mântuim afară de cel al lui Hristos”, și că numai Hristos, care este Dumnezeu adevărat, este Mântuitorul Lumii. Însă cei mai sus amintiți îl numesc pe Hristos – auziți și vă înfricoșați – „inițiat”, punându-l în rând chiar cu Pitagora.

În cartea „Pentru instruirea discipolului mason” scrisă de un mason de gradul 33, putem citi: „Marii inițiați prin alegorie au reușit să transmită toate misterele și adevărurile pe care le posedau. Pitagora și Iisus sunt unii dintre cei

mai cunoscuți nouă, amândoi fiind considerați dascăli ai umanității și fii ai lui Dumnezeu”.³⁴

De altfel recunoașterea tuturor religiilor și contopirea lor într-o singură religie, nu înseamnă în esență desființarea generală a religiilor?

Această lozincă a „unirii” este atractivă la prima vedere, însă contopirea³⁵ presupune nimicirea elementelor componente, a Creștinismului și îndeosebi a Ortodoxiei. Căci se vrea ca în final să se realizeze acea religie unitară, o panreligie, conform planului trasat dinainte, în care va fi un zeu și o închinare unică adusă, cui altcuiva, decât satanei.

II. Punerea în aplicare a planului MRA

Primul pas al planului MRA a fost încercarea unirii Ortodoxiei cu papismul, pentru a merge apoi la unirea cu protestanții și în final cu cei de alte religii.³⁶

Cei care au acceptat cu bucurie planul MRA și s-au dovedit campioni în promovarea lui au fost papistașii. Acest lucru a fost posibil întrucât planul respectiv coincidea exact cu propriul lor program de a-i supune pe toți creștini sub un papă, după cum a declarat reprezentantul Vaticanului în 1969: „Ortodocșii înțeleg unirea ca apropiere iar noi o vedem sub un papă”.

Bineînțeles că Vaticanul a îmbrățișat de mult timp marea idee promovată de MRA, după tiparul său, crezând cu naivitate că astfel îi va supune pe toți sub papă. Însă puterile internaționale ale întunericului sunt mai viclene decât papistașii. Astfel se explică întâlnirile secrete sau nu ale defunctului cardinal Bea cu rabinii evrei și masonii. De asemenea, în aceeași lumină pot fi înțelese diversele studii papistașe cum ar fi cartea lui Drah „Despre armonia dintre Biserică și sinagogă” ș.a.m.d.

---

³⁴ În *Dicționarul de terminologie masonică* a lui Emilian M. Dobrescu, Ed. Nemira, 2003, găsim aceeași amestecare religioasă: „Zei <inițiatori> (Vishvakarma, Tovastri, Hefaiostos, Thor) cunoscuți sub numele de <Divinii Lucrători> țin în mână un ciocan. Iisus Însuși este supranumit <Fiul dulgherului> Iosif” (n. ed.)

³⁵ gr. *syn-honevisis* înseamnă contopire, mistuirea celor aflate împreună (n. ed.)

³⁶ Pentru realizarea acestui obiectiv, masonii au nevoie de colaborarea unor persoane cu poziții importante în cadrul acestor confesiuni și religii. „Marele Maestru” Gerard Ramond a declarat: „Noi suntem mândri de a număra printre noi creștini de confesiune catolică, protestantă, ortodoxă, evrei, musulmani”, așa cum găsim scris în *Dicționarul de terminologie masonică* (n. ed.)

Despre ce fel de lucrare împreună poate fi vorba între Biserica Lui Hristos și sinagogă? Este bine știut că iudaismul nu crede în Hristos cel născut, răstignit, îngropat și înviat. Nu doar că nu crede dar este dușmanul lui neîmpăcat...

Vaticanul s-a așezat deseori în ultimii ani la masa rotundă pentru discuții, pe picior de egalitate cu ateii, masonii, comuniștii, evreii și cu reprezentanții altor puteri antihristice. Această atitudine de neînțeles și trădătoare, a provocat, pe bună dreptate, indignare chiar în rândul papistașilor. Se aud deja în multe țări catolice voci de protest care condamnă în mod public actele rușinoase de trădare ale conducerii papistașe, care tind să distrugă întreaga creștinătate. Împotriva acestor inovații papistașe s-a stârnit deja pretutindeni furtuna revoltei care scutură din temelii papismul. Sute de clerici, mai ales din Franța, prin intermediul cuvântărilor, cărților, periodicelor și ziarelor, l-au atacat cu duritate pe papă care a transformat creștinismul în papism. În multe țări catolice, dar mai ales în Franța, s-au pus deja bazele unei mișcări anti-papale puternice. Iată numai câteva titluri de articole pline de revoltă față de înnoirile papei: „Nebunii au fost lăsați liberi”, „Talismanul Papei”, „Biserica întinată”, „Religia papei”, „Încotro merge Biserica?”.

În aceste condiții patriarhul Athenagora și alții câțiva vor să predea sfânta credință ortodoxă corabiei papale care se scufundă cu viteză sub greutatea fărădelegilor ei.

Împreună-rugăciunile creștinilor cu cei de alte religii

Semnele influenței satanice asupra acestui plan al unei panreligii în lumea creștină sunt mai mult decât evidente. În zilele noastre le vedem în rugăciunile lipsite de cuviință ce se fac de către creștini împreună cu membrii altor religii, care nu doar că nu îl acceptă pe Hristos ca Mântuitor al lumii, dar care sunt dușmanii neîmpăcați ai Lui în mod vădit.

Rugăciunile împreună ce au loc în timpul nostru cu aceeași ușurință cu care se desfășoară conferințele conducătorilor politici și simpozioanele, nu sunt altceva decât un stadiu avansat al planului MRA, al planului ecumenismului.

Nu putem enumera aici toate aceste cumplite rugăciuni împreună. Cititorul merită însă să facă efortul de a trece în revistă rugăciunile împreună care s-au desfășurat în Germania de Vest și apoi să tragă singur concluziile ce se cuvin:

În perioada 3–5 iunie 1971 la Augsburg s-a întrunit adunarea catolicilor și protestanților din Germania, sub titulatura „Întâlnirea ecumenică a cincizecimii” (Oekumenishes Pfingsttreffen). Nu a fost vorba de o întâlnire numai a teologilor ci, prin excelență, a laicilor, a căror număr a depășit 9000 (Vezi : *Orthodoxos Typos* din iunie 1971).

Întâlnirea a fost precedată de o reclamă pe măsură la adresa evenimentului. Au fost chemați și ortodocși ca observatori și a fost săvârșită Sfânta Liturghie de către mitropolitul sârb pentru Europa și Australia, Lavrentie, la care au coliturghisit 12 preoți și 2 diaconi. Sf. Liturghie a fost săvârșită la rugămintea papistașilor și protestanților „pentru ca să aibă și Apusul experiența bogăției duhovnicești a Răsăritului”. Au mai participat la această slujbă și mulți ortodocși ce locuiau în oraș și a fost hirotonit în cadrul ei un diacon sârb ca preot. Ceea ce s-a întâmplat poate fi înțeles până într-un punct, însă nu putem înțelege, oricât ne-am da silința, de ce a trebuit să aibă loc pentru încă o dată la Augsburg acea rugăciune împreună dintre papistași, protestanți și evrei? Este bine să amintim că la această întrunire s-a pus accentul în mod deosebit pe „nevoia de conlucrare și dialog între creștini și celelalte religii” (musulmani, evrei, ș.a.m.d.) ca și cum dialogul inter-creștin ar fi fost epuizat. Cât despre conlucrarea la nivel social între toți oamenii, nimeni nu are nicio obiecție, ea până la urmă fiind o chestiune politică și nicidecum una religioasă.

Se pune întrebarea: Ce loc i s-a conferit în cadrul acestei întâlniri dialogului religios, pentru că despre așa ceva este vorba? Pentru că o logică simplă ne spune că în urma acestui dialog două lucruri trebuiau să se întâmple: ori creștinii să-i încreștineze pe cei din celelalte religii, ori cei dintâi să fie convertiți la una sau alta din aceste religii; întrucât pentru noi, creștinii, nici nu poate fi vorba de „căutarea comună a adevărului”. Noi avem convingerea fermă că Arca Sfântă a dreptei credințe, Ortodoxia, este cea care deține adevărul.

Este, desigur, misiunea creștinilor de „a propovădui Evanghelia întregii zidirii” pentru ca și ceilalți să ajungă creștini, și aceasta numai și numai pentru mântuirea lor. Niciodată în Biserică n-au existat laolaltă adevărul și minciuna, lumina cu întunericul. Dacă creștinismul ar fi început un astfel de dialog ecumenist în vremea Imperiului Roman, astăzi nu am mai fi fost creștini, ci adepții unui sistem sincretist, în care Hristos ar fi fost poate mai prejos decât Mithra. Creștinismul autentic nu cunoaște metoda „nobilă și civilizată” a

ecumeniștilor, fapt pentru care nici nu a întreprins un astfel de dialog al „dragostei”. Creștinii au propovăduit și propovăduiesc chiar sub prigoană credința. Aceasta pentru că suntem convinși de caracterul absolut al credinței noastre, de exclusivitatea religiei noastre în a oferi mântuire, atâta timp cât Scriptura zice clar că „nu este întru altul mântuire” (Fapte 4, 12) fără numai în Iisus Hristos. **În dialogul ecumenist sunt puse pe picior de egalitate principial toate religiile, încercându-se, ca plecând de la principiul monotelismului, să se ajungă la un adevăr comun.** Acest fapt însă, cel puțin pentru noi, ortodocșii, este de neacceptat.

Unii ar putea invoca faptul că celelalte religii poate au o bună dispoziție spre o astfel de căutare. În ceea ce îi privește însă pe evrei, dar mai ales pe conducătorii lor, nimic nu ne poate convinge că aceștia ar dori să se apropie de „creștinii” apuseni, chiar în urma unui dialog de lungă durată, pentru că, chipurile, ar fi descoperit superioritatea creștinismului.

Acest lucru este dovedit chiar de cuvântarea unui rabin șef ținută în sinagoga din Augsburg, care printre altele a spus că „iudaismul își arată înțelegerea sa față de fiicele sale întru credință – față de creștinism și mahomedanism – și că creștinii și evreii nu pot exista unii fără de alții”. Aceste afirmații au fost ascultate cu bucurie de către mulți papistași și protestanți fără ca nimeni să protesteze, fapt care s-a repetat și la discuțiile ce au urmat, atunci când rabinul a declarat că iudaismul va rămâne statornic în așteptările și concepțiile sale despre Mesia, de acum atât de cunoscute. La aceste afirmații reprezentanții papistași și protestanți nu numai că nu au reacționat dar au și confirmat indirect cele spuse prin diversele amabilități față de rabinii evrei!

Ne punem așadar întrebarea, cui se roagă împreună episcopul catolic dr. Iosif Stibfle, rabinul Heidelbergului, dr. Nathan Levinson și pastorul evanghelic prof. V. Dadiné? Care este oare dumnezeul pe care îl invocă fiecare în acest moment?

Pentru creștini Dumnezeu este numai unul: Cel care se descoperă în Treime. Însă evreii, după cum se știe, nici pe Iisus Hristos nu-L acceptă ca Dumnezeu și nici pe Duhul Sfânt. Din Sfânta Treime mai rămâne Dumnezeu Tatăl. Poate că-L acceptă pe Acesta? Răspunsul nu poate fi decât unul: Nici pe El nu-L recunosc cu adevărat pentru că refuză tocmai Sfânta Treime în care cred creștinii. „Fundamentul monotelit” pe care se bazează dialogul ecumeniștilor

cade, întrucât pentru noi, creștinii, Dumnezeu-Tatăl este Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos pe care evreii nu-L recunosc și de care nu vor să știe. Pentru ei Dumnezeuul Vechiului Testament nu are nicio legătură cu Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, care, să nu uităm, a fost ucis de părinții lor „pentru că s-a făcut pe sine Fiul Lui Dumnezeu” (Ioan 19, 7).

Ca atare, dacă am fi sinceri și consecvenți față de credința noastră ar trebui să-i numim, fără să greșim, pe evreii *atei*. Întrucât pentru noi Dumnezeuul Vechiului Testament este numai Acela ce a fost propovăduit și descoperit de Iisus Hristos ca Tată al Său adevărat (nu în mod simbolic) cu care este deofințat. Respingându-L, așadar, aceia pe Hristos, L-au respins și pe Tatăl Lui, rămânând, potrivit Evangheliei, fii ai diavolului (Ioan 8, 44). Deci, să nu ne înșelăm! Aici nu-i vorba de rugăciune, ci de o ticluire vicleană. Cine are însă de pierdut de aici? Dumnezeu? Desigur că nu, «pentru că El nu se lasă batjocorit». Această batjocorire cade pe capetele „creștinilor” din Apus, care se roagă împreună cu necreștinii și contribuie la înșelarea ortodocșilor încă naivi, care, într-o totală lipsă de discernământ, se lasă din păcate entuziasmați de epidemia modernă a ecumenismului sau, mai degrabă, a sincretismului aberant.

Trădarea lui Iuda

Planul acesta care vizează instituirea unei panreligii și care este identic cu acela al ecumenismului, vedem că se extinde cu efecte distrugătoare și în ortodoxie. Iar acest lucru se întâmplă, fie pentru că conducătorii Bisericii Ortodoxe au căzut cu bună știință în trădarea credinței, fie pentru că au căzut din neștiință în capcana puterilor întunericului, fie pentru că demnitățile sau funcțiile în care au ajuns se datorează tocmai implicării și slujirii planurilor ecumeniste.

Altfel nu se explică acest patos al unirii, această neclaritate (confuzie pe care o generează) a dialogului iubirii, această îndepărtare cumplită de la dogmele Bisericii Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească. Nu se poate explica altcumva această clătinare a încrederii în Sfânta Tradiție și această nerespectare a hotărârilor Sinoadelor Ecumenice.

Numai așa se explică faptul înfricoșător prin care Patriarhia Moscovei a ajuns să dea pământestii organizații politice a Vaticanului, preacuratele Taine ale

ortodocșilor. Despre această acțiune unionistă, Părintele Iustin Popovici, un mărturisitor al ortodoxiei din zilele noastre, a spus: „Fapta Bisericii Rusești este ca trădarea lui Iuda. Cu siguranță! Înfricoșător este ca cineva, om fiind, să-L calce în picioare pe Dumnezeu-Omul! Toate acestea nu sunt nimic altceva decât o înfricoșătoare sinucidere duhovnicească. La acesta conduce ecumenismul ateu”.

Trădarea aceasta se extinde și prin practicarea dialogurilor cu îmbrățișări ale dragostei, prin rugăciunile împreună și prin declarațiile conducătorilor ortodocși ai Bisericii, care lucrează cu vrăjmășie față de dogmele de credință și se alătură dușmanilor Lui Hristos.

Toate acestea ne conving odată în plus că ecumenismul infernal – ce lucrează fie ca panreligie, fie ca putere a întunericului, fie ca organizație iubitoare de pace, fie ca proces de unificare globală, ca solidaritate, iubire și frățietate – un țel are, să rănească de moarte sfânta credință ortodoxă.

Ecumenismul încearcă, așadar, să desființeze hotarele dogmatice și canonice ale Bisericii Lui Hristos. **Ecumenismul însuși este fără limite, considerând orice ființă umană de pe pământ mădular al „Bisericii”.**

De ce se duce această luptă pentru „unirea Bisericii”, pentru crearea unei „Biserici” așa cum visează ecumenismul? **Un exemplu de astfel de religie care acceptă toate religiile și orice compromis există deja. Aceasta este masoneria.**³⁷ Este deja bine știut că ea îi acceptă pe toți. Ea poate reuși compromisuri în credință la cei slabi de minte. Ea poate aplană contradicțiile religioase. De ce se caută oare soluții conciliante în privința diferențelor dogmatice ale „Bisericilor” și nu se avansează la unirea religiilor prin intermediul masoneriei?³⁸ **De altfel, la ora actuală suficienți conducători religioși importanți și cu renume au ajuns să fie masoni, fapt afirmat deschis de masonerie.**

---

³⁷ Faptul ca masoneria este un fel de religie trans-religioasă, este recunoscut chiar și de masoni: „Francmasoneria nu este o religie în sensul îngust al cuvântului. Dar, mai bine decât orice instituție, ea unește oamenii între ei. Din acest punct de vedere este o religie în sensul cel mai larg”, precum aflăm din *Dicționarul de terminologie masonică* al lui Emilian M. Dobrescu, Ed. Nemira, 2003.

³⁸ Masonii evită să se arate. Ecumenismul nu ar avea șanse dacă ar fi prezentat oficial ca plan al masoneriei. De aceea, masonii se străduiesc să acapareze conducători din diverse confesiuni și religii, pentru ca ei înșiși să hotărască unirea. Iar pentru ca unirea să fie posibilă, este necesară mai întâi o uniformizare dogmatică (n. ed.)

Masonii, așadar, chiar și din cei cu rase (preotești) se străduiesc să ne conducă la „Unirea Bisericilor” și apoi la „unirea religiilor”.

Un ecumenist pe nume Anderson, reprezentant în CMB, declara la Athena în 1938 următoarele: „Următorul pas al activității ecumenice va fi unirea creștinilor cu credințioșii altor religii care au ca fundament monoteismul”.

Ecumeniștii au redactat deja o „rugăciune” ecumenică care mulțumește toate dogmele și religiile. Rugăciunea aceasta face referire de 5-6 ori la cuvântul „Dumnezeu”, însă nici măcar o singură dată la numele Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Însă acest „Dumnezeu” al unei panreligii întinse peste toată lumea, la care se face referire, cine ar putea fi, atâta timp cât Hristos este exclus?

În concluzie, toate credințele și religiile, monoteiste sau idolatre, în care intră: Ortodoxia, papismul, protestantismul, islamismul, budismul, hinduismul ș.a.m.d.. sunt vizate de ecumenism, prin intermediul planului MRA pentru a se uni într-o religie unică.

În ce va ajunge atunci să creadă omul unei astfel de religii? Omul narcotizat de toată această confuzie va crede doar spre interesul material, pentru ca în final închinarea ce ar trebui adusă Lui Dumnezeu să fie înlocuită cu cea adusă satanei.

În orice caz, planul MRA, la a cărui aplicare s-a trecut deja, va conduce exact acolo. Acolo unde dorește și ecumenismul să îndrepte umanitatea: să acorde satanei cinstea cuvenită lui Dumnezeu. Despre acestea vei fi convins într-un tot, cititorule, parcurgând cele ce urmează.

III. Planul ecumenismului coincide cu cel al sionismului

Ecumenismul, după cum am văzut, are în plan unirea religiilor. Important de reținut este că acest plan ecumenist coincide cu cel al sionismului internațional. El a fost gândit să se desfășoare pe o perioadă lungă de timp, până când ultimele scopuri ale lui vor fi atinse.

În primul capitol din *Protocolalele Înțelepților Sionului* citim: „Avem înaintea noastră un plan, în care e trasă în mod strategic linia de care nu ne putem îndepărta, fără a schimba opera mai multor veacuri”.

„Când va sosi domnia noastră, nu vom recunoaște nicio altă religie afară de aceea a Dumnezeului nostru unic, de care e legat destinul, deoarece noi suntem

poporul ales, prin care chiar acest destin e unit cu soarta lumii. Din acest motiv suntem datori să nimicim toate credințele”. (*Protocoloalele Înțelepților Sionului*, Cap. XIV).

Și mai încolo: „Ne-am îngrijit deja să discredităm clasa preoților creștini și să le dezorganizăm astfel misiunea, care ne-ar putea astăzi stânjeni mult; înrăurirea ei asupra poporului scade din zi în zi. Astăzi libertatea conștiinței e pretutindeni proclamată. Prin urmare nu mai e decât un anumit număr de ani care ne desparte de căderea desăvârșită a religiei creștine; celelalte religii le vom dărâma și mai ușor, dar e încă prea devreme să vorbim despre aceasta. Vom așeza puterea bisericească și preoțimea, în niște cadre atât de strâmte, încât înrăurirea lor va fi nulă față de aceea pe care au avut-o altădată.

Când va veni momentul de a distruge pe veșnicie curtea papală, atunci degetul unei mâini nevăzute va arăta popoarelor această curte. Dar când popoarele se vor azvârli asupra ei, noi vom apărea ca apărători ai acestei curți, pentru a nu îngădui vărsarea de sânge. Prin această diversiune vom pătrunde înăuntrul cetății papale, din care nu vom mai ieși până ce nu o vom fi nimic în întregime”.

Care este scopul sionismului? O spun ei înșiși: să distrugă credința și să fie creată o altă religie. „Regele iudeilor va fi adevăratul papă al lumii, patriarhul bisericii internaționale”. (*Protocoloalele Înțelepților Sionului*, cap. XVII)

Ecumenismul, exact pentru această biserică internațională luptă și el. Or, prin acest proces de unire a toate și a tuturor care a căpătat o așa amploare la ora actuală, se înaintează fără stavilă la nimicirea credinței, la răsturnarea Ortodoxiei și la realizarea unei noi „Biserici” și religii mondiale.

Puterea nevăzută

Cuvântul ținut de arhiepiscopul de Montreal și Canada Vitalie în fața sinodului Bisericii rusești din diaspora amintea de faptul că ecumenismul este susținut de o anumită putere nevăzută. Iată exact cuvintele lui:

„Ecumenismul nu se intimidează în fața niciunei critici teologice de vreme ce evită orice exprimare dogmatică. Acțiunea și extinderea lui nu se face la un nivel de profunzime, ci la unul superficial care cuprinde acele ramificații ale ereziilor

care au supraviețuit de-a lungul timpului, dar este sprijinit de o anumită putere ocultă, subtilă, ce stă în umbră.

Într-un mod similar, în spatele ecumenismului există și o imensă forță materială condusă de o politică economică inteligentă, care își oferă cu dibăcie ajutorul. Astfel, prin darurile ce le face la momentul oportun știe sau încearcă să încline de partea lui pe cel care se clatină în credință sau care nu și-a pierdut încă simțul conștiinței”.

Care este această putere pe care episcopul Vitalie n-o numește? Nu cumva puterea abilă ce stă în umbră, cu forța ei materială imensă, este aceea de care se vorbește în Protocoale? Pentru că și acolo, în capitolul patru, se vorbește de o putere nevăzută, dar se mai spune și de altceva, care coincide cu planul ecumenismului. Se vorbește de nimicirea credinței.

„Cine ar putea - subliniază Protocoalele – răsturna o putere nevăzută? Căci puterea noastră e una de felul acesta (adică a sionismului internațional, n. aut.). Francmasoneria exterioară, de la suprafață, nu servește decât pentru acoperirea planurilor noastre; planul acțiunii acestei puteri, și în plus locul organizațiilor sale, vor rămâne totdeauna necunoscute poporului”.

Iar mai jos se fac următoarele dezvăluiri: „Iată de ce trebuie să dărâăm credința, și să smulgem din sufletul creștinilor însăși ideea (principiul) dumnezeirii și al Duhului Sfânt, pentru a le înlocui cu nevoi materiale. Pentru ca cele mai alese suflete ale creștinilor să nu aibă timp să cugete și să observe, trebuie să-i abatem de la aceste preocupări, împingându-i către grijile industriei și ale comerțului, **în acest fel toate națiunile își vor căuta câștigurile lor și luptând fiecare pentru propriile foloase, nu-și vor băga în seamă dușmanul comun**”.

Cele spuse mai sus au caracter extraordinar prin descoperirile ce se fac. Din ele reiese clar că masoneria este o creație, o plăsmuire a sionismului, prin care el să-și poată atinge scopurile întunecate. Iar scopul sionismului, după cum spun ce-i ce îl patronează, este să distrugă credința, fapt pentru care astăzi se luptă din răspuțeri să-l obțină prin această unire a religiilor, după cum vom vedea în continuare.

Prin urmare masoneria, ca și creație a sionismului, care servește scopurilor lui, conlucrează și sprijină ecumenismul în procesul „unirii Bisericilor”. „Dacă –

spun masonii – problema unirii Bisericilor se găsește pe o cale bună, aceasta se datorează implicării noastre...”

Este oare întâmplătoare această coincidență a planurilor sioniștilor, masonilor și ecumeniștilor?

Suntem convingși că de acum sunt gata să ne spună că-i neîndreptățim, că-i clevetim, însă răspunsul ni-l dau tot ei. Citim din nou în Protocoale (cap. V) ce spun sioniștii înșiși despre ei: „Numai iezuiții ar putea să stea alături de noi în această privință, dar am reușit să-i discredităm în fața mulțimii stupide, din pricină că ei formau o organizație vizibilă, neascunsă, în timp ce noi rămâneam în umbră cu organizația noastră secretă. De altfel, ce-i pasă lumii ce stăpân are? Ce însemnătate are că acesta ar fi șeful catolicismului, sau despotul nostru din sângele Sionului? Însă pentru noi, care suntem poporul ales, lucrul acesta are o deosebită însemnătate”.

Așadar, întunericul, ocultismul și ipocrizia ce se găsesc la un nivel mai înalt decât al iezuiților, sunt mijloacele prin care își acoperă planurile și lucrările lor.

Iată, deci, că planurile sionismului, masoneriei și ecumenismului coincid. De ce oare? Această coincidență, desigur, nu este întâmplătoare. Scopul lor este comun. Și să nu se mai ascundă ecumeniștii spunând că sunt interesați de Biserica Lui Hristos. Ne-am lămurit de acum cine sunt. Am aflat și scopul lor. Să nu mai aplice strategia vrednică de râs a struțului, vârându-și capul în nisip pentru a nu fi văzut.

Să ia aminte, până nu-i prea târziu, și aceia dintre teologi, clerici și credincioși ortodocși, care au fost atrași pe panta înfricoșătoare a mării înșelăciuni ce o constituie ecumenismul!

III. Ortodocșii în capcană

Însă, din păcate, la această mișcare ecumenică, la acest CMB, care are ca scop să distrugă credința dar mai ales Ortodoxia, iau parte astăzi toate Bisericile Ortodoxe. Toate patriarhiile sunt membre în aceste organisme. Ortodocșii au căzut din nefericire în cursa întinsă de ecumeniști.

Și-au închipuit că dacă vor lua parte activă la ea, îi vor ajuta pe ceilalți să se mântuiască. Faptul că ortodocșii sunt membri organici ai acestor organizații ce vizează unirea cu ereticii contemporani, nu-i sfințește pe cei din urmă. În schimb

îi răcește și îi înstrăinează de unitatea Ortodoxiei pe ortodocșii care participă la așa ceva.

Ortodocșii au intrat în CMB, susțin unii, întrucât astăzi ereziile nu mai sunt ca pe vremea Sinoadelor Ecumenice, atât de rău intenționate și de distructive cum erau în trecut.

Însă, noi susținem că ele sunt chiar mai rele decât acelea, întrucât ecumeniștii de data aceasta războiesc Biserica cu viclenie. Ei acționează cu mult entuziasm și avânt în numele, chipurile, al „iubirii”. Încearcă ca sub acest stindard să ne amestece pe noi ortodocșii cu tot felul de erezii și dogme false, în așa fel încât Sfânta Tradiție a Bisericii să dispară, pierzându-se astfel și credința noastră ortodoxă.

Ecumenismul ne cheamă să luăm parte la discuții despre credința ortodoxă în numele iubirii. Adică să începem un dialog ca să aflăm adevărul. Însă noi ortodocșii ce adevăr mai putem afla atâta timp cât îl avem? Ni l-a făcut arătat Dumnezeu-Omul, Domnul nostru: „Am aflat credința cea adevărată, nedespărțitei Sfintei Treimi închinându-ne. Că Aceasta ne-a mântuit pre noi”, mărturisim, cântând la fiecare Sfântă Liturghie.

Fapte ce nu se pot justifica

„Nu! – ne spune ecumenismul – nu sunteți voi cei care dețineți adevărul, pentru că el este fragmentat. Părți din adevăr se găsesc pretutindeni. Trebuie să căutăm în toate mărturisirile de credință și în toate religiile pentru a le găsi. Apoi putem să le punem în discuție, în așa fel încât din toate aceste fragmente să construim – auzi îndrăzneală! – o nouă Biserică și o nouă religie”. Suntem chemați, așadar, ca să devenim parteneri de discuție în ceea ce privește credința.

Trebuie să acceptăm, altfel spus, și noi, creștinii ortodocși, că nu posedăm în totalitate adevărul, că suntem și noi înșelați în credința noastră. Cu alte cuvinte, trebuie să negăm credința pe care ne-a predat-o Domnul nostru Iisus Hristos prin Apostoli și Părinții Bisericii și să începem să ne tocmim și să tratăm cu ereticii.

Cei care au plecat din Biserica lui Hristos și au căzut în erezie și înșelare ne cheamă să devenim parteneri de discuții, ca unii fără de minte, asupra adevărilor noastre de credință și să lepădăm credința noastră în Biserica și în

Trupul Tainic al Domnului Hristos. Ei fac ca vulpea din fabula lui Esop, care fiindu-i tăiată coada, le îndemna pe celelalte să-și taie și ele coada, ca să fie mai frumoase.

Recomandările pe care ecumeniștii ni le fac, după cum scrie mitropolitul Florinei, Augustin, amintesc de cele ale oamenilor stricați, care sub pretextul sociabilității, sfătuiesc pe soția fidelă să cedeze și ea puțin la regulile ținute cu strictețe până atunci. Să înceapă să „se deschidă puțin și în afară”, însoțindu-se cu detașare și voie bună cu toți cu care are ocazia, chiar și cu cei mai desfrânați. Dacă soția credincioasă va pleca urechile la astfel de povețe ale oamenilor depravați, va înceta peste puțin timp să mai dea dovadă de credincioșie. Va ajunge adulteră.

Acest lucru, din păcate, este în primejdie să pătimească și Ortodoxia, dacă va face imprudența nebunească să asculte de sfatul ecumeniștilor, în a-și deschide porțile și în a începe fără nicio rețineră să aibă relații cu ereticii și necredincioșii.

Va înceta (Biserica) atunci să mai fie mireasa preafrumoasă a Lui Hristos, ajungând o desfrânată, ce stă pe fiara din Apocalipsă. Jalnică privesc și pentru îngeri și pentru oameni.

Ecumeniștii sunt mai răi decât ereticii din trecut. Cine poate spune că protestanții, care o resping pe Preasfânta și pe sfinții și nu recunosc preoția, sau papistașii care au ticluit sofisticate înșelăciuni, se găsesc mai aproape de Biserica decât arienii? Cu siguranță că astăzi ereziile acestea sunt mai periculoase decât cele din trecut.

Și totuși, Biserica Ortodoxă a ajuns membru al acestei uniri cu ereticii contemporani. Acesta este marele păcat al ei. Unioniștii nu țin cont de faptul că Biserica, în perioada marilor erezii, nu a deschis un „dialog al dragostei” cu ereticii. **Sfinții Părinți nu purtau de loc convorbiri (tratative) cu ereticii, nu se uitau la amabilități și politețuri; ei doar mărturiseau adevărul.** Biserica Ortodoxă a Sinoadelor Ecumenice nu a deschis un dialog cu „bisericele ereticilor. Nu s-a declarat pe sine membru organic al unei societăți care urmărirea s-o unească cu eunomienii, anomeii, arienii, apolinarienii sau cu sabelienii³⁹. Dimpotrivă, primul canon al celui de-al doilea Sinod ecumenic nu cheamă la o unire, în cadrul vreunei organizații, cu ereticii, ci îi anatemitizează.

³⁹ Acestea erau diferite grupări eretice din primele veacuri ale Creștinătății. (n. ed.)

Nu există, așadar, dialog cu ereticii care continuă să rămână în înșelare. Sfinții Părinții nu au vorbit cu ereticii de la egal la egal. Nu au întreținut dialoguri, în termeni de egalitate, după cum vor astăzi unioniștii. Respingeau afirmațiilor lor, iar atunci când aceia rămâneau neclintiți în înșelarea lor, Părinții purtători de Dumnezeu întrupeau comuniunea cu ei, îi cateriseau și îi anatimizau. Îi îndepărtau de la Trupul Sfânt al Bisericii ca pe unii ce aparțineau „sinagogii satanei”⁴⁰.

Ce se întâmplă însă astăzi? **În zilele noastre Biserica Ortodoxă⁴¹ a intrat în capcana întinsă de ecumenism, devenind membru în CMB**, într-o organizație a ereticilor. Iar acolo s-a încurcat tot mai mult în labirint cu ereticii... Și preferă să păstreze tăcerea în situații prin care se trădează într-un mod nemaivăzut credința, întrucât prin prezența ei acolo recunoaște implicit că nici ea nu posedă adevărul și că se găsește în înșelare.

Din păcate CMB înaintează în acțiunile și planurile sale din pricina confuziei și stării căldicele cultivate de ecumenism. După ce a reușit să le facă membre ale sale pe toate Bisericile Ortodoxe⁴², acest consiliu mondial a început să vorbească de pe poziția unei Biserici.

Secretarul general al CMB, Visser't Hooft a făcut la Montreal și Rotester propuneri cu un conținut nemaîntâlnit până atunci, cum ar fi :«Consiliul Mondial al Bisericilor (WCC) s-a autoproclamat ca Biserică» (vezi „Ecclisia” din 1963, pag. 587).

Dar CMB-ului nu-i pasă, ci merge înainte cu toate forțele spre obiectivele propuse. Astăzi vorbește în numele diferitelor credințe eretice spunând: „Biserica învață”... „Biserica spune aceasta”... „Biserica hotărăște”... Iar ortodocșii încuviințează. Și iată cum Arhiepiscopul Ecumenist al Americii, Iacov, în cuvântul său de răspuns la alocuțiunea Arhiepiscopului Suediei, vorbind în numele adunării generale de la Upsala, a spus:

---

⁴⁰ gr. *synagohin tou satana*. (n. ed.)

⁴¹ În această capcană nu a căzut Biserica Ortodoxă în întregime, ci reprezentanții oficiali care participă la asemenea manifestări eretice. (n. ed.)

⁴² La ora actuală, unele Biserici Ortodoxe au părăsit CMB-ul. Din păcate, Biserica Ortodoxă Română are în continuare reprezentanți în CMB. (n. ed.)

„După cum știți foarte bine, **Biserica Mondială** este chemată ca în fața cererilor lumii să facă dovada deplină a ceea ce este și să-și mărturisească credința ei”.

Ați auzit? Este vorba deci de „Biserica Mondială”, iar acest lucru îl spune un Arhiepiscop ortodox (dacă se mai poate numi cineva ortodox cu astfel de greșeli sau deraieri grave de la credință).

Însă de care „Biserică mondială” vorbește aici d-l Iacov? Poate de Biserica Ortodoxă? Bineînțeles că nu. El vorbește de acea „biserică” ce concentrează în sine toate mărturisirile de credință, toate ereziile, adică de „biserică” CMB.

Ortodoxii au intrat în felul acesta în cursă și acum, sub tăcerea vinovată a reprezentanților ei, trădează adevărata Biserică, Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, vorbind în numele unei alte „Biserici”, a unei pseudo-biserici omenești, creația păcătoasă a puterilor întunericului...

Răspunderea ortodocșilor

Oare acești reprezentanți ortodocși chiar nu se gândesc la Dumnezeu? La faptul că vor trebui să dea răspuns în ziua judecății? Starea căldică în care se complac, tăcerea vinovată de care dau dovadă, ne aduc aminte de înfricoșătoarele cuvinte din Apocalipsă, adresate episcopului din Laodiceea: „Știu faptele tale, că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă ești căldicel – nici fierbinte, nici rece – am să te vărs din gura Mea”. (Ap. 3, 15:16).

Această lipsă de râvnă în mărturisirea credinței Îl scârbește pe Dumnezeu mai mult ca orice. Această indiferență față de adevăr este mai rea decât zelul arătat de cineva care susține o înșelăciune. Această stare căldică, această apatie, această trecere sub tăcere a adevărului, care este astfel trădat, nu va fi iertată de Dumnezeu. Căldiceii nu sunt acceptați, ei vor fi cei mai vinovați. Dumnezeu îi va da lepăda, îndepărtându-se de ei. Nu îi vrea în Biserică Sa doar cu numele de creștini. Nu are nevoie de ei atâta timp cât joacă oribilul rol al lui Iuda.

Care va fi așadar cuvântul pe care îl vor da acești nenorociți?

CAPITOLUL IV

ECUMENISMUL SE DESCOPERĂ

I. Despre CMB

Ecumenismul camuflat lovește prin instrumentele sale credința creștină și mai ales Ortodoxia, care este singura care posedă adevărul și care poate mântui pe om. Și asta încearcă să realizeze, după cum am văzut, acest Consiliu Mondial al Bisericilor (CMB)

CMB este instrumentul văzut al ecumenismului și și-a început activitatea după cel de-al doilea război mondial.

După primii pași cu caracter organizatoric al acestui Consiliu, multe Biserici ortodoxe au urmat inițiativa Patriarhiei de Constantinopol și au început să ia parte la adunările lui. Mulți nu aveau nicio bănuială. Însă unii ierarhi, luminați de Dumnezeu ai Bisericii Ortodoxe au tras un semnal de alarmă, cum ar fi Mitropolitul Samosului, Irineu, care printre primii a semnalat furtuna iminentă ceva izbucni din CMB.

A mai lansat avertismente și Evloghie Korilas care a spus: „Pentru Dumnezeu! Voi știți ce faceți? Ați lepădat, ca și ortodocși, caracterul conducerii ecumenice al Bisericii Răsăritene și ați lăsat-o în mâinile protestanților care ne vor duce unde vor ei, pentru a arăta lumii că ei dețin puterea spirituală. **Pentru că dacă ei ne-au chemat, se înțelege că doresc să vă treacă de partea lor.** Acesta este adevărul. Ce faceți așadar? Ce răspuns dați ca și greci? Dacă antartții (partizanii) comuniști vă chemau în munți ca să purtați discuții cu ei legate de problemele neamului, de fixarea unui regim social care să fie mai potrivit pentru țară, ați fi răspuns la invitație, v-ați fi dus? Exact de același lucru e vorba și cu aceste adunări religioase”.

În general, cei mai mulți cred că Biserica nu pățește nimic dacă reprezentanții ei se apropie de diferiți eterodocși care caută, chipurile, adevărul. Nu este nimic rău în a opune adevărul Ortodoxiei înșelării eterodocșilor, zic ei. O astfel de participare se poate crede că are un caracter misionar, pentru că astfel se face cunoscută și credința ortodoxă.

Lucrurile așa păreau la început, însă n-au ținut mult. Planurile puse la cale cu dibăcie de puterile întunericului au început să prindă contur. Adevărata față a ecumenismului a fost descoperită chiar de către ei înșiși. Masca a căzut în urma

declarațiilor reprezentanților diferitelor biserici, ce au putut fi auzite la cele patru conferințe CMB.

II. Întunirile Consiliului Mondial al Bisericilor

a) Prima întrunire

Prima conferință de la Amsterdam din 1948 s-a desfășurat sub direcția unei anumite idei centrale. Subiectul a fost „Voia lui Dumnezeu și neorânduiala omului”. Tema acestei conferințe precum și altor întruniri nu a avut nimic dogmatic. Ea a fost în așa fel aleasă încât să poată fi abordată de orice confesiune în felul ei propriu. A fost de fapt o ocazie pentru meditație și o abordare lumească a amintitei probleme. Ca atare, subiectul a sfârșit într-o discuție fără rezultat.

b) A doua întrunire

A doua conferință a CMB a avut loc la Eveston în 1954, sub deviza: „Hristos este speranța lumii”. În urma acestei întruniri se poate desprinde concluzia că ecumenismul are fixat ca scop nimicirea dogmelor Bisericii celei adevărate, realizând astfel unirea cu toate celelalte „Biserici” care se găsesc în mișcarea ecumenică. Alchimiștii ecumenismului⁴³ au analizat învățăturile tuturor confesiunilor creștine, căutând să găsească în fiecare acea parte care să fie apoi prezentată ca parte constitutivă acestei mișcări ecumenice mondiale, a „Marii Biserici” nou create.

La această adunare generală a CMB, reprezentanții ortodocși au declarat într-un glas că hotărârile întrunirii se găsesc atât de departe de învățătura Bisericii noastre, încât este imposibil ca ei să fie de acord cu toți ceilalți.

Reprezentanții ortodocși au exprimat apoi învățătura Bisericii Ortodoxe, în declarații separate. Însă cine le-a mai acordat vreo importanță? Ecumeniștii au mers mai departe cu planurile lor ...

---

⁴³ Autorul îi numește foarte bine „alchimiști ai ecumenismului”. Masonii se consideră ei înșiși „alchimiști spirituali”, și chiar utilizează simboluri alchimice, precum găsim scris în *Dicționarul de terminologie masonică*. (n. ed.)

c) *A treia întrunire*

Poziția intransigentă a Bisericii Ortodoxe la a doua conferință a CMB nu i-a descurajat pe ecumeniști. Conducătorii lor nevăzuți știu toate secretele pentru a-și impune reaua credință, pregătind cu meticulozitate „giulgiul care să-l arunce peste toate religiile”... În metodologia lor este cuprins și șantajul. Iată un exemplu în acest sens: CMB ar putea să ridice, dacă vrea, întreaga lume împotriva prigoanelor ce au loc la adresa creștinilor din Rusia. Această idee a fost lansată ca sperietoare, comuniștilor de la Moscova, de către mișcarea ecumenică. Planul ticluit cu șiretenie a prins, **ceea ce a făcut ca a la treia adunare a CMB ce a avut loc la New Delhi în 1961, patriarhia Moscovei să fie obligată de statul comunist să ia și ea parte.** Strategia prin șantaj a ecumenismului a repurtat așadar cu această ocazie o mare victorie. În acest fel au devenit membri regulați ai mișcării ecumenice nu numai patriarhia Moscovei, ci și cele ale României, Bulgariei și Poloniei.

Ce a spus ieri și ce face astăzi Biserica Rusiei?

Pentru a înțelege însă cumplitul șantaj la care a fost supusă Biserica Rusiei de către ecumenism prin intermediul comuniștilor, trebuie să ne amintim care a fost răspunsul patriarhiei Moscovei atunci când a fost chemată să participe la prima adunare ecumenistă.

Sinodul Rusiei din 1948 l-a însărcinat pe protoiereul G. Razumysky să dea un răspuns oficial la această chemare: „Biserica Rusiei nu a luat și nu ia parte la nicio întâlnire sau conferință ecumenistă...”

Ezităm în a stabili cauzele pentru care reprezentanții Bisericii Constantinopolului de la sectorul ecumenic de activitate, unde întrunirile sunt însoțite de rugăciuni în comun, n-au refuzat participarea la ele. Sau poate că patriarhia Constantinopolului a dat uitării cinstea de care se bucură, ca prima între Bisericile autocefale, responsabilă fiind în apărarea canoanelor Bisericii ortodoxe?”

Iar în continuare textul precizează: „Biserica Ortodoxă Rusă a învățat întotdeauna că Rusaliile, adică Pogorârea Duhului Sfânt, a avut loc deja și că creștinii nu trebuie să aștepte o nouă pogorâre a Sfântului Duh, ci cea de-a doua și slăvită venire a Lui Hristos.

Micșorarea importanței jertfei unice a Lui Hristos și profetația unei noi și viitoare pogorări «în ceasul al treilea» prin care se va descoperi așteptata Împărăție a Sfântului Duh, este o caracteristică a învățaturii masonilor și ereticilor. Noua profetație a unor așteptate „Rusalii” ecumenice, nu este altceva decât vechiul ecou al învățăturilor mincinoase al înșelăciunilor acestoreretici”.

Iar această hotărâre a Bisericii Rusiei, semnată apoi și de întâistătorii Bisericilor din Georgia, România, Bulgaria, Polonia, Albania și Cehoslovacia, precum și de reprezentanții patriarhiilor Alexandriei și Antiohiei, încheie prin următoarele:

„Aducem la cunoștința CMB, ca răspuns la invitația de a lua parte la întâlnirea de la Amsterdam, în calitate de membri ai acesteia, că **toate Bisericile Ortodoxe locale, ce iau parte la întrunirea prezentă, se obligă să refuze participarea la mișcarea ecumenică sub chipul în care ea se înfățișează astăzi**”.

Acestea sunt, așadar, cele declarate cu tărie, cu puțini ani înainte, de Biserica Ortodoxă Rusă. Poziția ei în fața tocmelilor ecumeniste asupra credinței a scos la iveală o linie ortodoxă sănătoasă. Fapt care a fost aprobat și de celelalte Biserici Ortodoxe din statele aflate în spatele cortinei de fier. Cu această orientare au fost de acord și patriarhia Alexandriei și Antiohiei.

Ulterior, Biserica Rusiei a fost supusă cu desăvârșire de către partid, ceea ce a făcut ca vocea ei autentică să nu se mai audă. Comunismul a vrut, din interese politice, ca ea să fie implicată în ecumenism.

Întregul ansamblu al Bisericilor aflate în statele comuniste, ce se află sub influența Moscovei, este reprezentat astăzi în CMB. Toate Bisericile Ortodoxe locale au devenit mădulare ale ecumenismului (afară de Biserica rusească a diasporei de sub conducerea arhiepiscopului Filaret).

Astfel că, la New Delhi, în 1961, ereziile și înșelăciunile au făcut front comun. Sub stindardul CMB s-au unit laolaltă toate blasfemiile, contradicțiile și înșelările omenești.

d) A patra întrunire

A patra Adunare CMB, ultima până astăzi⁴⁴, a avut loc la Upsala în 1968. Ea a ales ca deviză sau subiect de dezbătut cuvintele Lui Hristos: „Iată Eu pe toate le fac noi”.

Au participat la ea 140 de reprezentanți de la toate Bisericile Ortodoxe locale. Conducătorii ecumeniști i-au tratat cu tact. Au aplicat acea strategie care nu forțează nimic, tocmai pentru a evita reacțiile de împotrivire și de nemulțumire. Desigur că n-au renunțat cu ceva la planurile lor. Încă de la început au ținut să sublinieze care e scopul unirii pe care o urmăresc.

Deschiderea conferinței a fost ca un adevărat șoc electric pentru ortodocși. S-a citit o rugăciune ecumenistă care spunea:

„O, Dumnezeuule Tată, Tu poți să le faci pe toate noi. Ne încredințăm Ție. Ajută-ne ca să trăim pentru alții, căci și dragostea Ta se întinde peste toți oamenii. **Să căutăm și să cercetăm adevărul pe care nu l-am cunoscut... ”!!!**

Reprezentanții Bisericilor Ortodoxe trebuie să fi simțit groază și cutremur în momentul acela. S-ar fi convenit să strige cu glas puternic și să-l mărturisească pe Hristos, ridicându-se în picioare și zicând:

„Faceți o greșală domnilor ecumeniști. Rugăciunea voastră este pentru noi o blasfemie. Noi am cunoscut deja Adevărul. Adevărată și vie ne este credința. Adevărul este însuși Hristos. „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”. Ce adevăr să mai căutăm?... Voi, ceilalți trebuie să căutați și să cercetați...”

Din păcate, însă, nicio voce de protest nu s-a auzit, niciun reprezentant ortodox n-a avut o atitudine incomodă pentru ecumeniști în acea clipă de trădare groaznică.

Din fericire, Biserica Greciei n-a participat la această conferință trădătoare, chiar dacă n-a făcut-o neapărat din motive de credință. Cu toate acestea, insistăm ca Biserica Greciei să iasă cât de repede din CMB, din această organizație paneretică.

Prin aceste adunări care au avut loc ni s-a descoperit deja că ecumenismul nu urmărește să facă cunoscut Adevărul, ci urmărește confuzia și distrugerea credinței ortodoxe.

---

⁴⁴ După cum am mai menționat, până în momentul scrierii cărții, CMB se întrunise numai de patru ori. De atunci s-a mai întrunit la: Nairobi (1975), Vancouver (1983), Camberra (1991), Porto Alegre (2006). (n. ed.)

III. Ecumenismul dușmanul de moarte al Bisericii Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească

Din toate declarațiile ecumeniștilor de la cele patru Adunări generale reiese clar că se urmărește un anumit plan și se tinde către un scop mai înainte stabilit. Puterile întunericii, consecvente acestui plan, avansează tot mai mult pentru a dezarticula creștinismul, fapt pentru care atacă din răspuțeri dogma Bisericii Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească. Acestea sunt deja fapte oficiale, confirmate de declarațiile blasfemiatoare pe care ecumeniștii înșiși le-au făcut în cadrul Adunărilor CMB.

Încă de la prima Adunare de la Amsterdam, ecumeniștii și-au concentrat eforturile pentru alterarea, desființarea dogmei Bisericii Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească.

Primul vorbitor al acestei întruniri, Gustav Ollen, după ce la început a dat impresia că este într-un totu ortodox, și-a arătat adevăratul chip mai pe urmă, când a afirmat:

„Biserica cea adevărată este sinteza tuturor bisericilor” și „toți creștinii sunt membrii acestei Biserici”. În acest fel și-ar fi dorit Ollen să fie Biserica, nu Una, ci o sinteză, unită fiind cu toate înșelăciunile.

Un alt profesor Klarens Kreig, pe parcursul discursului său, a explicat auditoriului ce trebuie înțeles prin termenul catholic, echivalându-l cu întreg, integral.

Conform acestui înțeles, Crezul sau Simbolul nostru de Credință, în viziune ecumenistă, va fi rostit astfel : „Cred într-una sfântă, integrală și apostolească Biserică”.

Iar în ce privește harismele Sfântului Duh, profesorul le vede ca deviație, ca abatere, și susține că „în Biserică trebuie să existe o mare varietate de expresie”.

La această primă Adunare ecumenică a WCC a vorbit și profesorul ecumenist Ioan Grek, care a lovit în dogma Bisericii Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească. El a atacat cu o și mai mare ascuțime, decât predecesorii, termenii de credință ai Bisericii Lui Hristos. La Biserică s-a referit ca la „Marea Biserică”, cea care, în concepția lui, „îi cuprinde pe toți creștinii indiferent de convingere sau mărturisire”. Cu alte cuvinte, „Biserica” ecumenistului Grek este

un mozaic, un amestec deerezii, adevăruri, minciuni și înșelări. Este acea „Biserică” ce acceptă creștini din toate confesiunile.

Crezi în adevăr? Ești acceptat. Crezi în minciună? Iarăși ești acceptat. Ești creștin ortodox? Găsești și tu acolo adăpost. **Ești eretic? „Marea Biserică” te primește, nu este respins nimeni.**

Toți sunt chemați, într-un amestec, fără să-i pese cuiva de Adevăr, din moment ce este un amestec de nimicire a adevărului. **Se încearcă, de fapt, nu ca cei înșelați să găsească adevărul, ci să-l piardă și aceia care îl posedă,** adică cei care cred în Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească.

„Sfânta Scriptură la muzeu”!

La prima Adunare ecumenistă, renumitul profesor de dogmatică de la Universitatea Regală, Karl Barth, cunoscut pentru simpatiile sale comuniste, a afirmat că vede ca singura soluție a renașterii Bisericii, ecumenismul, „unirea Bisericilor”.

Tot el a spus: **„Biblia, dogmatica, cateheza, educația bisericească, Sfânta Liturghie, propovăduirea, Tainele, au ajuns expodate de muzeu”.**

Auțiți creștini și vă cutremurați! După acest domn, toate cele sfinte și cinstite sunt perimate și au ajuns expodate de muzeu. Iar acesta, chipurile, este teolog! Acest om, spuneți-mi, teologhisește sau spune nebunii? Astfel de lucruri au ajuns să susțină apărătorii ecumenismului. Și la astfel de „teologi” și credință suntem chemați și noi, ortodocșii, să mergem.

Trebuie subliniat că astfel de oameni luptă pentru „unirea Bisericilor” sub acoperământul CMB. Sunt acei care se pregătesc să ducă Sfânta Scriptură la muzeu, care au de gând să desființeze Sfânta Liturghie și Tainele pe motiv că ar fi perimate.

Ei lovesc în dogmele Bisericii, pentru că își doresc să fie scoase din Creștinism, adică exact ceea ce reprezintă coloana ei vertebrală.

Întrebăm, așadar, pe ecumeniști: după toate aceste declarații catastrofale, cu ce se deosebesc de atei? Nu văd că luptă pentru ecumenism toți ereticii, atei, masonii și comuniștii, într-un cuvânt toți antihriștii?

Sau, nu cumva este interesat de Creștinism și Biserică acest filo-comunist, pe nume Karl Barth, atunci când spune că „singura speranță a creștinilor de a

supraviețui în epoca actuală este căutarea unui mod adecvat prin care să poată fuziona cu acel curent, de acum vital, al prezentului – care este comunismul mondial”?

Sau poate că teologhisește, atunci când profetește despre iminenta catastrofă a Creștinismului? Oare n-a citit niciodată, ca teolog, asigurarea pe care Hristos ne-o face, zicând că „nici porțile iadului nu vor putea zdrobi Biserica”, fapt care, cel puțin până acum, s-a dovedit adevărat în ciuda tuturor atacurilor întunericii?

Ecumenismul actual, pentru a lovi în dogmă, a unit toate ereziile. A devenit astfel erezia tuturor ereziilor. Iar acum încearcă să se prezinte ca Biserica! Încearcă să fie cinstită precum Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, uzurpând locul adevăratei Biserici a lui Hristos.

Ecumenismul unește toate ereziile, de la vechiul arianism, monofizitism, monotelism până la superstițiile și ereziile contemporane. Toate celelalte erezii au încercat să zdruncine primele articole ale Crezului, ecumenismul actual însă, se pregătește să lovească cel mai important paragraf al Crezului, care este: „Cred întru Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserica”.⁴⁵

1. Ecumeniștii luptă împotriva Sfințelor Canoane

Sfintele Canoane sunt legile Bisericii. Așa cum societatea nu poate sta în picioare fără legi, la fel și Biserica fără Canoane. Statul dă legi și pedepsește furtul, batjocorirea, jurământul fals, delapidarea, crima ș.a.m.d.. Statul face legi imperfecte și le corectează ulterior. Biserica, însă, stabilește legi întru Sfântul Duh. Sinoadele Ecumenice și cele locale au emis hotărâri prin luminarea Sfântului Duh. Pentru acest fapt **Sfintele Canoane sunt adevărate și au o valabilitate veșnică.**

Ecumeniștii luptă tocmai împotriva acestor canoane pe care doresc să le desființeze. Ei nu neagă că ar fi adevărate, însă susțin că sunt depășite în raport cu epoca în care trăim, că vremea pentru care au fost făcute a apus de mult. Lucrurile acum, zic ei, sunt cu totul diferite, fapt care ne obligă să ne adaptăm

---

⁴⁵ Este considerat cel mai important articol al Crezului, deoarece Biserica cea adevărată, cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească este cea în care omul găsește adevărata învățătură dogmatică, precum și mântuirea. Însuși Crezul se află în Biserica. (n. ed.)

epocii în care trăim. Aceste lozinci sunt repetate neîncetat, în cor, pentru a trage Biserica Lui Hristos departe de El și de mântuire.

Creștinii ortodocși resping astfel de lucruri înșelătoare și viclene care ne cheamă, chipurile, la a ne pune în rând cu lumea, a ne adapta la ea.

Nu-i vom urma pe ecumeniști pe această pantă periculoasă a lipsei de evlavie, pentru că știm că Sfintele Canoane nu reprezintă niște porunci temporare, ci ele au valabilitate veșnică. Știm că ele nu merg împreună cu moda și nu se adaptează cu păcatul, pentru a furniza o scuză la fărâdelegile noastre...

De ce ecumeniștii spun totuși altceva? Care este punctul de plecare? **Punctul de plecare al ecumenismului în această chestiune își găsește suportul în starea căldică, caracteristică ereticilor.** Se sprijină pe antropocentrismul lor.

Ortodoxia ne cere să trăim conform cu cerințele desăvârșirii creștine. Heterodocșii, dimpotrivă, iau din Creștinism numai acele elemente care pot fi conciliate cu obiceiurile vieții civilizate de astăzi.

Ortodoxia vede Creștinismul ca pe temelia vieții adevărate, cerând de la fiecare să se silească pe sine, aplicând în viața sa ceea ce Hristos ne-a învățat. Heterodoxia vede bazele civilizației actuale ca ceva de neclintit, ce nu poate fi schimbat. Ortodoxia cere un așa de mare eroism moral încât aceste temelii să poată fi schimbate. Heterodocșii caută să găsească în creștinism ceea ce consideră că le este de folos în condițiile vieții noastre, pentru a o duce bine în această lume.

Ortodoxul nu are aici „cetate stătătoare, ci pe cea viitoare o caută”. El știe că a fost chemat la veșnicia cea de dincolo de mormânt, acolo unde începe viața adevărată. Mecanismele viețuirii actuale sunt pentru ortodocși efemere și deșarte, considerându-le nefolositoare. „Pe toate le consider de nimic ca pe Hristos să-L dobândesc”, spune Apostolul Pavel. Pentru heterodox, însă, credința în viața viitoare este fără putere, este mai mult o idee subțire, bună; e adevărat că-l ajută să-și facă viața de aici mai bună. Aici, însă, nu dincolo.

Noi, ortodocșii, avem credința creștină autentică, ceilalți una mutilată, ciuntită. Asceza se găsește la ortodocși, la ceilalți poți vedea alipirea de cele pământești și traiul bun. Cei din urmă vor fericirea umanității aici pe pământ, nu le pasă sau nu înțeleg prea mult cealaltă viață.

Trebuie accentuat faptul că Ortodoxia este ascetică. Iar acolo, în cealaltă viață așteptăm cele pe care Mântuitorul nostru ni le-a făgăduit.

Heterodocșii, ecumeniștii, papistașii, protestanții nu vor să se conformeze acestei credințe, deoarece credința lor în înviere este plătândă. Ei cred mult în fericirea vieții prezente, care, oricum, este asemenea unui abur care repede se duce. Toate rătăcirile Apusului pornesc de aici: faptul că nu au vrut să înțeleagă și să accepte că Creștinismul înseamnă asceză și reapătimire, ca să ne desăvârșim și să devenim vrednici de Împărăția Lui Dumnezeu cea veșnică.

Creștinismul este o religie ascetică. Este învățătura luptei continue împotriva patimilor noastre. Este învățătura despre acele mijloace și condiții prin care putem dobândi virtutea ce ne este necesară mântuirii. Premisele sunt: asceza, convingerile noastre dogmatice și Tainele prin care ni se transmite harul dumnezeiesc, pentru a ne vindeca și a ajunge la desăvârșire.

Reformatorii, ecumeniștii neagă acest fundament al Ortodoxiei care este asceza, mijloc prin care dezrădăcinăm patimile și sădim virtuțile, ei preferând să se conformeze epocii actuale. Drept aceea, vedem că în 1923, patriarhul ecumenic Meletios Metaxakis, ecumenist și mason, a convocat la Constantinopol un „sinod panortodox” și a pus la cale anumite „reforme” cum ar fi: hirotonia întru episcop a celor căsătoriți, acceptarea celei de a doua căsătorii la preoți, desființarea monahismului, scurtarea sfintelor slujbe, desființarea raselor preoțești, a bărbilor, ș.a.m.d.. Astăzi această lucrare este continuată de patriarhul actual Athenagoras⁴⁶ și de alți câțiva arhiepiscopi și episcopi „progresiști” și moderni.

Tot aceștia sunt și cei care recomandă ca să fie desființate canoanele, întrucât nu mai concordă cu vremurile, epoca noastră diferind mult de cea a Sinoadelor Ecumenice când ele au fost stabilite și care astăzi, chipurile, nu mai pot fi aplicate.

Să vedem, așadar, câteva din canoanele pe care vor să le desființeze:

---

⁴⁶ La data când a fost scrisă această carte, patriarh ecumenic era Athenagoras, renumit ecumenist, nume de tristă amintire pentru Biserica Ortodoxă. El și-a permis să ridice anatemele pe care Sfinții Părinți le-au dat împotriva papismului. Evident, această ridicare a anatemei este fără valabilitate, deoarece papismul se întemeiază pe mai multe erezii: supremația papală, infailibilitatea papală, filioque, purgatoriul, grația creată etc. (n. ed.)

- 1) Canonul 24 de la Trulo, care interzice clericilor și monahilor de a merge la hipodrom și la alte distracții.
- 2) Canonul 54 al Sfinților Apostoli, care interzice clericilor să intre în cârciumă, în taverne fără o mare nevoie
- 3) Canonul 9 al Sfinților Apostoli care interzice credincioșilor odată ce au intrat în Biserică să mai iasă până la sfârșitul Liturghiei fără o mare nevoie.
- 4) Canonul 80, Trulo, care pedepsește pe clerici cu caterisirea și pe laici cu afurisenia dacă lipsesc de la Biserică trei duminici la rând fără un motiv serios.

Cei mai sus pomeniți recomandă desființarea Sfințelor Canoane pentru a se institui permisiunea unei vieți lejere și nepăsătoare. Se vrea, altfel spus, legiferarea fărădelegii; păcatul să fie astfel validat, pentru ca ei să-și poată liniști conștiința.

Dar astfel omul nu se mântuiește. Nu va vedea Împărăția cerurilor. Ecumeniștii vor să desființeze toate acele Canoane ce caracterizează Ortodoxia drept credință ascetică. Vor astfel să netrebnicească sarea, fără să le pese de întrebarea Domnului: „Dacă sarea se va strica cu ce se va mai săra?” Ceea ce urmărește ecumenismul este un atac vădit împotriva Bisericii lui Hristos. Este o subminare a Ortodoxiei.

Și vedem câștigând teren în zilele noastre propaganda care vizează desființarea oficială a Tainei Căsătoriei pentru a se legifera căsătoria civilă și libertinajul⁴⁷. Sunt legiferate anticoncepționalele și avorturile. Se fac pregătiri pentru recunoașterea „normalității” scârboasei și urgisitei de Dumnezeu patimi a homosexualității. Au ajuns să consfințească o slujbă specială a nunții, fiarele acestea. Iar propunerea vine din partea unui „episcop” anglican. Sunt „pastori” protestanți care au săvârșit deja astfel de căsătorii înfricoșătoare. Ecumeniștii și unioniștii nu văd oare cu cine vor să ne unească?

Profesorul de Drept Canonic K. Muratidis de la Facultatea de Teologie din Athena denunță agresiunea și lipsa de cuviință cu care sunt tratate la ora actuală Sfintele Canoane:

---

⁴⁷ În România, legiferarea căsătoriei civile a fost realizată de francmasonul Alexandru Ioan Cuza. Tot el a secularizat averile mănăstirești. În istoricul francmasoneriei române (v. *Dicționarul de terminologie masonică*) citim că „Alexandru Ioan Cuza, primul domnitor al Principatelor, a fost inițial venerabilul lojei *Steaua Dunării* din Galați.” (n. ed.)

„Canoanele Sinoadelor Ecumenice sunt încălcate sau mai bine zis desființate fără nici cea mai mică muștrare de conștiință, într-un mod de-a dreptul provocator, care pun sub anatema și afulisanie pe călcătorii lor. În felul acesta credincioșii ajung să se smintească, cei vinovați uitând prea lesne cuvintele Domnului «Vai omului care se face pricină de poticnire, mai bine ar fi să i se lege o piatră de gât și să fie aruncat în adânc». S-ar putea întreba cineva, în baza căror criterii desființează ei Sfintele Canoane ale Bisericii, față de care păstorii Bisericii au făgăduit supunere, ca iconomi credincioși ai tainelor Lui Dumnezeu? Unde poate să ne conducă o astfel de pantă alunecoasă?” („*Orthodoxos Typos*” 20.05. 1970)

2. Ecumenismul declară război dumnezeirii Domnului nostru Iisus Hristos.

De ce să ne mirăm de poziția aceasta a CMB atâta timp cât se știe deja că ecumenismului nu-i pasă cu adevărat de creștinism?

Dovezile care scot la vedere aceste adevăruri se înmulțesc pe zi ce trece. Mișcarea ecumenică este interesată de a pune la cale o împreună viețuire și lucrare a oamenilor care se găsește departe de Evanghelie. Ea vorbește de îmbunătățirea societății chiar dacă în acest vis adevărul se pierde. Urmărește și cultivă un amalgam. Ca atare, astăzi vedem cum mișcarea ecumenică își face loc printre creștini și evrei. **Vrea să-i facă pe creștini ca masonii care, cu aceeași ușurință, spun „Domnul nostru Iisus Hristos” și „Domnul nostru Buda”.**

La una din întâlnirile pe plan local ale Consiliului Bisericilor, ce a avut loc la Boston, pastorul unitarian ce a fost prezent acolo a cerut ca numele lui Iisus Hristos să nu mai fie pomenit nici măcar o singură dată la astfel de întâlniri, pentru a nu se simți jigniți membrii „Bisericii” lui care sunt dești.

Adică participanții la mișcarea ecumenică au ajuns să-l renege pe Hristos prin tăcere și să accepte că sunt lipsiți cu desăvârșire de lumina adevărului!

Atunci care este Dumnezeu în care cred ecumeniștii? Evanghelistul Ioan spune că „Tot cel care îl neagă pe Fiul, nu-l are nici pe Tatăl” (1 Ioan 2, 23)

Cel care îl respinge pe Tatăl și pe Fiul, acesta este antihristul (Ioan 2, 22).

Prin ce se deosebește atunci ecumenismul de evreo-masonerie? Amândouă au, în cele din urmă, aceeași învățătură. Toată învățătura evreo-masoneriei ne este altceva decât o respingere a lui Iisus Hristos, ca Dumnezeu și Mântuitor al lumii.

Această negare prin tăcere a lui Iisus Hristos, practică de ecumenism, dovedește un lucru important: că ecumenismul, fie pe baza unui plan, fie că nu, s-a alăturat învățaturii evreilor, care cred că Mesia nu a venit încă și că El trebuie așteptat.

Prin negarea tacită a dumnezeirii lui Hristos este servită propaganda evreo-masonică și planul antihristului, care nu urmărește altceva decât zdruncinarea credinței creștinilor în Mântuitorul Hristos și nimicirea lucrării lui Dumnezeu de mântuire a omului.

3. *Dezdogmatizează – descreștinează*

Din toată mișcarea ecumenică constatăm că creștinismul ecumeniștilor nu este cel transmis nouă de Domnul și Apostoli, ci dimpotrivă, ei cultivă o teorie lumească a unui pseudo-creștinism. Această teorie s-a născut și a crescut la sânul masoneriei, teozofiei, YMCA, YWCA, cercetașilor, clubului Rotary și a altor organizații similare, fără ca să fie preocupată în vreun fel de Adevăr, dogmă sau mântuirea omului.

Lucrarea de slăbire duhovnicească avansează, din păcate, tot mai mult în lumea ortodoxă. Și aici se urmărește o cercetare teoretică și rece a sfințelor adevăruri ale învățaturii creștine. Se urmărește o credință căldică. În acest sens, este susținut clasicismul, iar învățătura creștină este omisă cu abilitate. Dovadă stă și faptul că au trecut 150 de ani de când suntem greci liberi și textele Sfinților Părinți nu au fost introduse în programa de învățământ. Clasicismul unilateral, învățământul scolastic și tehnic au intrat în școlile noastre, pregătind oameni de știință, intelectuali, însă nu și creștini mărturisitori ai credinței.

Iată ce spuneau sioniștii în Protocoale cu mai mult de 70 de ani înainte:

„Atunci însă când vom veni noi la putere, vom înlătura din educație toate obiectele de învățământ care pot pricinui frământări, și vom face din tineret niște copii care ascultă de autorități, iubind pe acela care-i îndrumă, ca pe un sprijin și o nădejde de pace și liniște.

Popoarele creștine sunt îndobitocite de băutură; tinerețea le e înjosită de studiile clasice și de desfrânarea precoce la care i-au împins agenții noștri – profesorii, oamenii de serviciu, guvernantele din casele bogate, apoi negustorii noștri și femeile noastre din localurile de petrecere ale creștinilor” (cap. I).

Ecumeniștii dedogmatizează teologia (promovează adogmatismul teologic) prin mecanismele lor satanice. Scopul acestei tactici înfiorătoare este ca din școlile de teologie să nu iasă râvnitori ai credinței, ci teologi pseudocreștini. Știința teologică ajunge să-și piardă fundamentul pentru că din ea lipsește latura morală a dogmei. Fără învățătura morală a dogmelor sufletul celui ce studiază teologia nu este mișcat în vreun fel și nu are parte de experiența unei credințe fierbinți în Adevărul care este Dumnezeu în Treime. Teologia nu devine decât o știință seacă prin ignorarea părții morale a dogmei. Ajunge și ea ca una din celelalte științe lumești, cum ar fi fizica și chimia. Nu are duh dătător de viață care să însuflețească sufletele teologilor și ale credincioșilor simpli.

Ca atare, am ajuns pe punctul ca din școlile teologice să ne pomenim nu cu teologi luminați de Dumnezeu și mărturisitori ai dreptei credințe, ci cu participanți la discuții despre credință, teologhisind fără credință și fără cunoașterea misiunii la care sunt chemați. Suntem în situația ca Ortodoxia să fie subminată de acești teologi și clerici descreștinați, ce au studiat teologia ca pe o știință.

Mâinile nevăzute ale puterilor întunericului lucrează de zor la planul satanic pus de ele la cale, care este pseudo-creștinismul. Pentru a izbândi în scopurile ce și le-au propus, au introdus în școlile teologice o învățătură creștină fără duh. Au încercat să coboare credința la nivelul unui sistem pedagogico-raționalist care conferă „flexibilitate” în dogmă.

În râvnă s-a instituit o stare căldică, în dogmă nepăsarea, iar în credința fierbinte răceala. Și deși jertfa fundamentează credința, s-a început printr-o manieră satanică o discuție hulitoare despre Credință și Dogmă în școlile de teologie

Efectele unui astfel de tip de învățătură au fost că din Facultățile și Seminariile Teologice au răsărit Stalin, Mikogian și alți membrii de vază ai KGB. Și în Grecia mulți absolvenți de Teologie au ajuns căpetenii comuniste care și-au mânăjit mâinile cu sânge frățesc, mai ales în timpul ocupației germano-italiene din Grecia și mai apoi în războiul civil.

Această teologie descreștinată a vremurilor noastre a scos la iveală din școlile teologice și pe învățătorii ecumenismului, pe susținătorii și apărătorii procesului de „unire” creștină, pe „teologii” de profesie, care lucrează temeinic la surparea dogmei Bisericii, Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească.

Acești „teologi” sunt neghina sădită în ogorul Bisericii, cei care și-au garnisit până la refuz cunoștințele cu teorii filosofice de proveniență protestantă sau papistașă și care au rămas cu inimile goale de experiența trăită în har a credinței ortodoxe.

Pentru ca ecumeniștii să poată altera și pe teologii ortodocși din Grecia, au pus la dispoziție burse pe la universitățile catolice și protestante din străinătate. Cel care a introdus aceste burse a fost patriarhul ecumenic, masonul Meletie Metaxakis, la congresul din Constantinopol din 1923. Cel care le-a pus în aplicare a fost înflăcăratul ecumenist al Greciei, Amikas Alevizatis.

S-a instituit regula ca nimeni să nu poată ocupa o catedră în sistemul universitar dacă nu a studiat mai întâi în Apus, la heterodocși.

Iată modalitățile prin care ecumeniștii formează pseudo-creștini și cultivă o credință străină de cea autentică, mântuitoare. Au dezdogmatizat creștinismul și îi descreștinează acum, încetul cu încetul și pe credincioși.

CAPITOLUL V

MIJLOACELE PE CARE LE ÎNTREBUINȚEAZĂ ECUMENISMUL

Organismul prin care ni se arată ecumenismul astăzi este „Consiliul Mondial al Bisericilor”. Acesta este camuflajul, vitrina lui. CMB-ul se folosește de multe mijloace pentru ca scopul lui să reușească. Și iată mijloacele principale:

I. Filantropia

CMB-ul organizează reuniuni și manifestări de simpatie față de înfometaji, precum și alte acțiuni de ajutorare a săracilor. Face un fel de filantropie. Are un plan umanitar, de solidaritate umană, pe care îl răspândește și îl face cunoscut public prin diferite moduri.

Face uz de tactica tuturor propagandelor. Fiindcă toate propagandele folosesc ca mijloc filantropia, ca să-și ducă la îndeplinire scopurile lor mârșave. Prin urmare, ecumenismul nu putea rămâne mai prejos, care este nu doar o propagandă sau erezie, ci panerezie.

Aceste alimente pe care le trimit, haine de mână a doua, burse, congrese, conferințe sunt doar manifestări la arătare. Sunt manifestări de vitrină. Astfel amăgesc o parte din lumea creștină, care din păcate se află în neștiință. Unde, însă, găsesc mulțimea banilor de care dispun? Despre aceasta ne informează mitropolitul Vitalios spunând că în spatele lor se află „o putere secretă și abilă”, care-i susține și „o colosală forță materială cu o economie politică inteligentă” care îi ajută cu multă îndemânare.

Filantropia, așadar, este folosită de ecumeniști ca mijloc prin care izbutesc să-și atingă scopurile. Dar de-acum e timpul ca Biserica Greciei să înceteze de a mai accepta astfel de ajutor din partea „ Consiliului Mondial al Bisericilor”. Deoarece prețul e foarte scump.

II. Congrese și Sinoade

Ca ecumenismul să izbutască a face să dispară credința ortodoxă, așa cum își închipuie, convoacă Sinoade ortodoxe, congrese și conferințe.

Dar se pune întrebarea, cum vor reuși una ca asta, de vreme ce ei sunt în afara Ortodoxiei și vrășmași ai Bisericii Ortodoxe? Pur și simplu, cei ce conduc din umbră, Consiliul Mondial al Bisericilor, promovează în posturi bisericești cheie pe ecumeniști și pro-unioniști. **Ridică pe clericii căldicei și moi în importante**

ranguri bisericești. Prin ei convoacă Sinoade, Congrese, Conferințe și Sinoade Panortodoxe.

Cu rețeaua lor organizată, reușesc să îndepărteze pe ortodocșii sinceri, pe cați îi doare pentru Ortodoxie, încât să nu ajungă să reprezinte Biserica la aceste Congrese și Conferințe. Iar aceasta ca adevărul să nu se facă auzit, și ca să nu apară vreo împotrivire. Dar și de ar vrea careva să sprijine Ortodoxia, îi astupă gura ca să nu fie auzit. Nu îi permit să vorbească mai mult de cinci minute dintr-o ora. Și dacă se socotește că, cel puțin două minute sunt necesare pentru traducere, după cum spunea profesorul de la Universitatea din Atena, I. Karmiris, și doar trei minute îi mai rămân, în timp ce președintele care firește e totdeauna unionist, vorbește nelimitat, pentru a-și impune părerea lui.

Prin acest fel al lor, în aceste false Congrese și Sinoade Panortodoxe, încearcă să smulgă o hotărâre în dauna ortodocșilor, și să înainteze apoi, pas cu pas, spre distrugerea dogmei Bisericii celei adevărate.

Să luăm ca exemplu al III-lea Sinod Panortodox din Rodos, unde au luat hotărârea catastrofală ca Bisericile locale ortodoxe să poată purta dialoguri cu eterodocșii. Au propus acest lucru, după cum spun, când sinodul se terminase. Fără ca nici măcar subiectul să fie pus în discuție, au luat semnăturile și bineînțeles, fără ca semnatarii să apuce a pricepe despre ce este vorba. În baza acestei decizii, în continuare, **Biserica Rusă a purces la greșeala de neiertat și înfricoșătoare, adică aceea de a da Sfintele Taine papistașilor.**

Ca să fie înțeles mai bine modul surprinzător și rapid prin care acționează ecumenismul, se impune să fac referire la un moment istoric al pururea-pomenitului Arhiepiscop al Atenei, Hrisostom al II-lea⁴⁸, din anul 1963. Pe atunci eram egumen al Mănăstirii Petraki. Foarte de dimineață telefonul suna insistent. Când am ridicat receptorul, la capătul celalalt al firului am auzit vocea tulburată a arhiepiscopului ce mă chema să vin de urgență la Arhiepiscopie. Am ajuns plin de neliniște în câteva minute la el. Și atunci acel pururea-pomenit

---

⁴⁸ Hrisostom Hatzistavro – fost mitropolit de Kavala. A fost arhiepiscop al Athenei între 1962 și 1967. În timpul dictaturii militare de 7 ani din Grecia (1967-1974), cinstitul Ierarh s-a retras din Scaun. Surse oficiale au spus la vremea aceea că din cauza vârstei înaintate a trebuit să se retragă, dar în realitate, neoficial, au împânzit zvonul că ierarhul „și-ar fi pierdut facultățile mintale” și ca atare nu mai putea fi arhiepiscop. De fapt aceasta era moneda cu care îi „plăteau” ecumeniștii și masonii pentru a-l scoate din scaunul arhiepiscopal, din pricina activității și poziției sale net anti-ecumeniste. (n. ed.)

apărător al Ortodoxiei s-a uitat la mine cu multă tristețe, dar cu o privire hotărâtă și mi-a zis:

– Momentul este dificil... Ne așteaptă lucruri cumplite. Biserica intră într-o vâltoare mare, foarte primejdioasă. Uite telegrama Patriarhului Ecumenic. Ne cheamă să mergem în Rodos, pentru Sinod, și nu ne spune motivul pentru care suntem convocați. Iar asta ca să nu fim pregătiți. Acest Sinod va fi în Duhul Sfânt sau va fi Sinod tâlhăresc?

Pentru aceasta, acel mare ierarh nu a recunoscut a II-a și a III-a conferință-reuniune din Rodos. El s-a nevoit ca nimeni altul ca să zădărnicească planurile întunecate ale ecumeniștilor. De altminteri, el a fost președintele primului Sinod Panortodox din Rodos și a intuit foarte bine planurile lor.

Iată ce scrie el însuși în cartea sa: „Poziția dogmatică și canonică a Bisericii”:

„S-a considerat drept o datorie a Bisericii Greciei să nu participe la Conferința din Rodos din septembrie 1963 la care a fost chemată forțat, și care Conferință mai pe urmă a fost numită a II-a Conferință Panortodoxă; și unde, după atâta superficialitate, s-a hotărât chiar și fără cuvenita punere în discuție și în doar trei zile prezentarea propunerii către Biserica Romei de deschidere a dialogului de la egal la egal cu aceasta!!...”

Cuprins de uimire, în urma telegramei samavolnice a Patriarhului Ecumenic – imediat ce s-a întors la Constantinopol, după o lungă vizită în eparhiile Greciei – Sfântul nostru Sinod s-a întrunit în luna August 1963, în vederea luării unei decizii față de cererea abuzivă a patriarhului – care, surprinzător, era de o insistență ieșită din comun – în ceea ce privește participarea noastră la Consfătuirea din Rodos. S-au exercitat și presiuni telefonice asupra noastră dar n-am cedat. Am întrebat pe toți membrii venerabilei noastre ierarhii și de la toți – în afară de unul – am primit răspuns negativ, (adică să nu mergem)”.

Ecumenismul desfășoară o activitate de neînchipuit convocând în diferite locuri din lume tot atâtea Congrese și Sinoade. A ridicat acum problema unirii Bisericii Ortodoxe cu papismul. Și până azi a reușit să altereze gândirea ortodoxă a unor teologi și clerici într-un stadiu alarmant. Pe aceștia îi folosesc la aceste congrese, pentru a-și exprima și impune prin ei ideile lor. Profesorul de la

Universitatea din Atena, domnul K. Muratydis⁴⁹ caracterizează astfel: „Foarte îngrijorător este faptul că sub influența teologiei ecumeniste, unii teologi ortodocși nu ezită în a purcede la propuneri catastrofale în dauna rânduiei dogmatice și canonice a Bisericii Ortodoxe”.

Prin urmare, vrăjmașii credinței și ai patriei noastre uneltesc, convocând neconținut congrese și sinoade. Iar acolo, prin cuvinte frumoase, lozinci amăgitoare, vorbe mari și lingușitoare ne vor spune brusc că trebuie să semnăm unirea Bisericii Ortodoxe cu papistașii, protestanții și mai apoi cu musulmanii, budiștii etc.

Planul și visul ecumenismului este de a izbuti – după cum mereu se repetă – contopirea tuturor creștinilor de diferite mărturisiri și a tuturor religiilor. Ca atare, un mijloc prin care scopul lor să aibă succes sunt congresele și sinoadele, ce sunt convocate neconținut în zilele noastre.

Al 8-lea „Sinod Ecumenic” ce se pregătește

Ecumenismul și întunecații lui conducători, ce se ascund cu sârguință în spatele lui, încearcă acum să facă încă un pas decisiv pentru a-și pune în aplicare planurile lor de nimicire a Ortodoxiei. Iar acest pas își propune convocarea unui Sinod Ecumenic, la care ecumeniștii vor trage toate sforile.

Din păcate și al VIII-lea Sinod Ecumenic ce se pregătește va fi tâlhăresc, dacă judecăm din câte vedem până în clipa de față. Se poate observa multă grabă fără o pregătire prealabilă adecvată. De altfel subiectele sunt cunoscute. Sunt cele ce le promovează ecumeniștii.

Odată cu analizarea posibilității întrunirii celui de-al VIII-lea Sinod Ecumenic, ecumeniștii uneltesc validarea inovațiilor, pe care ei înșiși le promovează astăzi în Biserică și își impun părerile lor – firește, fără să se observe – folosindu-se de prestigiul „hotărârii Sinodului Ecumenic”!

---

⁴⁹Konstantinos Muratydis – distins teolog și eminent profesor la Facultatea de Teologie a Universității din Atena. Se numără printre cei mai vehemenți combatanți ai ecumenismului și unul din cei mai importanți luptători ai rezistenței ortodoxe. De aceea – dându-și seama de consecințele catastrofale ale ecumenismului – el a caracterizat, într-o conferință publică din 21 Octombrie 1970, **ecumenismul** ca, nici mai mult nici mai puțin, **demonism**.

Ecumeniștii sunt principalii protagoniști în urgentarea Sinodului Ecumenic, deoarece pe asta se sprijină reușita scopului lor, care este desființarea Ortodoxiei. La al VIII-lea Sinod Ecumenic ce se are în vedere, de vreme ce îl organizează după bunul lor plac, **vor pune în aplicare „reforma”**.

Au pretenția să fie un Sinod, ce va distruge din temelii deciziile de la cele șapte Sinoade Ecumenice anterioare. Iar rolul acestui „Sinod” nu poate fi diferit, dacă ne gândim, fiindcă toate Bisericile Ortodoxe din Cortina de Fier, sunt astăzi sub stăpânirea apăsătoare a comunismului ateu și acționează potrivit ordinelor guvernelor antihristice.

Distinsul Arhimandrit sârb Justin Popovici⁵⁰, râvnitor al Ortodoxiei, fost profesor de Dogmatică, la Universitatea din Belgrad, a tras un semnal de alarmă asupra pericolului ce amenință Ortodoxia odată cu întrunirea Sinodului Ecumenic ce se are în plan, printr-o epistolă de mare importanță adresată sfântului Sinod al Bisericii Serbiei. În scrisoarea sa, de o importanță istorică majoră, Arhimandritul Justin Popovici acuză că se încearcă o întrunire a Sinodului fără Hristos și reliefează: „Dacă problemele contemporane ale Bisericii Ortodoxe nu se rezolvă prin Dumnezeu-Omul și într-o manieră dumnezeiesc-omenească, apostolească și patristică, este cu neputință ca ele să se rezolve într-un mod ortodox și plăcut lui Dumnezeu. Va duce neapărat la catastrofă, schisme, eresuri și la o varietate de rătăcirii umaniste, la nihilism și anarhism. Asta este valabil, din toate punctele de vedere și în ceea ce privește convocarea unui nou Sinod Ecumenic, care în ultima vreme se precipită și este impusă Bisericii Ortodoxe de anumite grupări. Se trimit reprezentanți de la Bisericile Ortodoxe locale ca să se discute despre aceasta. Se publică în reviste, ba chiar și în ziare anul și locul întrunirii Sinodului: 1973 în Alexandria”.

De altminteri recunoaște neputința Bisericilor Ortodoxe din țările slave de a se mișca liber, ortodox și patristic la al VIII-lea Sinod Ecumenic scriind: „În fața acestui eveniment, conștiința neliniștită a fiecărui ortodox, dar și conștiința sobornicească a Bisericii Ortodoxe pe bună dreptate se întrebă cu surprindere: De unde una ca asta, și mai ales în clipa în care aproape toate Bisericile Ortodoxe locale sunt sub stăpânirea comunismului ostil religiei? În ceea ce

---

⁵⁰ Cuviosul Părinte Justin Popovici a fost canonizat de Biserica Ortodoxă a Serbiei. Cartea sa, *Biserica Ortodoxă și ecumenismul*, a fost tradusă în limba română.

privește acest fapt, există lucruri diametral opuse între situațiile ante și postbelice ale Bisericilor Ortodoxe locale. Odinioară Ortodoxia era credința maselor largi ale oamenilor din popor, acum însă credința este considerată «opiul popoarelor»”.

În continuare Părintele Justin subliniază că nu vede în conjunctura momentului istoric de azi necesitatea întrunirii unui Sinod Ecumenic. Dar și de ar exista o astfel de nevoie imperioasă „momentul de față este deja nepotrivit în istoria Bisericii noastre”, după cum caracterizează el însuși.

Accentuează mai departe, că nu trebuie uitat faptul că: „**Epoca noastră este în multe privințe una apocaliptică**. Deja a început clipa ispitei ce va să vină peste toată lumea ca să ispitească pe cei ce locuiesc pe pământ” (Apoc. 3,10). Și după ce face referire cu date solide la prigoana antihristică din Rusia, în care se află Biserica Ortodoxă de acolo, aduce apoi în discuție gestul de trădare a ierarhiei ei, adică hotărârea de intercomuniune cu romano-catolicii subliniind: „Ce să mai zicem de hotărârea Patriarhiei Moscovei, la fel de gravă ca și vânzarea lui Iuda, de intercomuniune cu romano-catolicii din 16/29 Dec. 1969, care este împotriva tuturor Sfintelor Dogme și Canoane ale Bisericii Ortodoxe? Prin această decizie de intercomuniune cu ereticii învederați – nemaiauzită în istoria și tradiția dogmatică și canonică a Bisericii Ortodoxe – întreg trupul Dumnezeiesc-Omenesc al Ortodoxiei a fost rănit adânc. Toți Sfinții Părinți și toate Sinoadele au fost disprețuite. Dogmele și Canoanele Bisericii au fost călcate în picioare. Biserica lui Hristos, Mireasa cea fără prihană, a fost aruncată în mocirla înveninată a ereticilor. Astfel de fapte și manifestări, prin nerușinarea lor ieșită din comun, au uimit lumea. Ce mărturisesc toate acestea? Că ierarhia rusă a Moscovei se află într-o înfiorătoare paralizie duhovnicească. Iar ea, astfel fiind, va trebui să reprezinte Biserica Ortodoxă Rusă la un posibil Sinod Ecumenic în viitorul apropiat? Să nu îngăduie Dumnezeu o astfel de grozăvie apocaliptică!”.

Turnul Babel

Dar dificultatea întrunirii unui Sinod Ecumenic, Mărturisitorul intransigent, Părintele Iustin, o vede în dezastrul pro-unionist ce stăpânește în unele patriarhii din afara Cortinei de Fier. Referindu-se la Patriarhul Athenagoras scrie:

„Patriarhul Constantinopolului? Acesta prin comportamentul său neopapistaș, atât în graiuri cât și în fapte, de vreo zece ani încoace smintește conștiințele ortodoxe, negând Adevărul unic și preadrept al Credinței și Bisericii Ortodoxe recunoscând catolicismul și alte erezii ca având aceeași cinste și valoare cu Adevărul, cât și pe pontiful suprem, cu toată mândria lui demonică și anti-ecezială. Și pregătește de mai înainte cu o ușurătate și rapiditate sinucigașă, după modelul Vaticanului, acest așa-numit «Mare Sinod Panortodox», nu pe o temă de bază evanghelică și sfânt-tradițională a mântuirii omului și a lumii, ci pe o tematică scolastico-protestantă limpede. Îl pregătește, bineînțeles, ca un turn Babel al lumii contemporane anarhiste și nihiliste, fără participarea adevăraților mărturisitori ortodocși, purtători ai Credinței, Teologiei, Tradiției și Ecclesiologiei Ortodoxe. În ultima vreme, patriarhul Athenagoras a devenit obârșia anarhismului și nihilismului în lumea ortodoxă. Aghioriții îl numesc, pe drept cuvânt, **eretic** și **apostat**, în epistolele lor, adresate către el deschis prin intermediul presei. De asemenea el este la cuțite cu Biserica Rusă din pricina acordării autocefaliei Mitropoliei Ruse din America din partea Patriarhiei Moscovei”.

Să vină ca să condamne ecumenismul

La această chestiune serioasă și la întrebarea dacă e nevoie de convocarea unui Sinod Ecumenic, răspunde Î.P.S. Mitropolit al Florinei, Augustin, în articolul de mare importanță din revista „Scânteia” (Spitha). Dacă se pune problema unei astfel de convocări, reliefează Ierarhul, asta trebuie să se facă pentru a condamna această mare și înfricoșătoare erezie, adică ecumenismul, erezia tuturor ereziilor. Iată, dar, ce scrie printre altele:

„Dacă motivul principal pentru care Sinoadele Ecumenice sunt convocate, este erezia, într-adevăr există un motiv serios ca să se întrunească un Sinod Ecumenic. Iar motivul acesta este: în afară de alte rătăcirii și eresuri, care trebuie osândite, este și erezia tuturor ereziilor (care așa a fost numită de către purureapomenitul ierarh al Bisericii Greciei). Este o erezie contemporană, produsul confuziei duhovnicești a zilelor noastre. **Numele ereziei? Ecumenism. Susținătorii lui consideră că adevărul revelat nu se află deplin într-o Biserică și nici doar într-o religie sau sistem filozofic, ci că el se află**

răspândit, nici mai mult nici mai puțin, în toate Bisericile și religiile și în toate sistemele filozofice. Și ca atare, potrivit lor, Ortodoxia nu poate spune că posedă întreg adevărul revelat și că este «stâlp și temelie a adevărului»; visticie a Cuvântului lui Dumnezeu, izvorul limpede și nedeșertat spre care neamuri și popoare trebuie să se întoarcă ca să scoată apa vie și nemuritoare. Neprimind unicitatea Ortodoxiei, partizanii ecumenismului se întorc către alte izvoare tulburi potrivit profetului. Aceștia, ca să le vină mai ușor, ca un acoperământ comun, tind spre un amalgam de elemente variate pentru a crea o nouă religie sau mai bine spus supra-religie, un amestec de adevăr și minciună care să fie pe placul tuturor ideologiilor și concepțiilor oamenilor.

Ecumenismul este revenirea curentului din vechime, a sincretismului prin care strămoșii noștri de demult, îndoindu-se despre adevărul religiilor lor, încercau să potolească setea lor metafizică, deoarece în acest curent al sincretismului s-au contopit multe și diferite revărsări de doctrine.

Din păcate, nu puțini au fost vătămați de ecumenism, dintre ortodocși, clerici și laici, teologi sau nu, ba încă și dintre monahi... Cei atinși de duhoarea ecumenismului suferă de daltonism duhovnicesc. Nu deosebesc diferențele majore dintre Biserica Ortodoxă și heterodocși, ba chiar și dintre cei de alte religii. Aceștia văd doar asemănarea și datorită asemănărilor cheamă pe toți să se unească, astfel încât toate credințele să fie una! Se mânie și turbează dacă cineva îndrăznește să le aducă aminte diferențele dogmatice și că între ortodocși și heterodocși se află o mare prăpastie, fiind extrem de primejdios să încerce un astfel de salt amețitor. Odată asimilată de ecumenism, Ortodoxia își pierde culoarea și savoarea ei, sângele și buna-mireasma lui Hristos. Pericolul ce rezultă din ecumenism este de neimaginat. Și doar pentru a fi condamnat ecumenismul ca erezie înfricoșătoare ce a infestat toată Ortodoxia, trebuie să se întrunească un Sinod Ecumenic.

Dar în afară de ecumenism există astăzi, după cum spuneam, și alte rădăcini și eresuri – care fac ravagii în spațiul ortodox – ce trebuie luate în discuție și condamnate. Cele mai importante dintre ele sunt: **Comunismul ateu** care nu se limitează doar la un sistem economic, ci se erijează într-o luptă fermă și grozavă împotriva religiei, numind-o «opiul popoarelor» și declarând drept un mit existența lui Hristos; **Masoneria, care este reînvierea vechilor religii și negarea dumnezeirii lui Hristos**, cuprinde în rândurile ei persoane sus-puse,

bogate și influente, și prin acțiunile ei tenebroase devine o piedică serioasă în propășirea Creștinismului; **Adventismul** care este deformarea și răsturnarea dogmelor Creștinismului; este o formă de ciumă duhovnicească și acționează în păturile cele mai de jos ale societății și zilnic face noi victime, decimând lumea ortodoxă; **Spiritismul**, religia demonilor, rătăcire a multora, mai ales din rândul celor învățați care doresc să audă vești și profeții din cealaltă lume și să intre în legătură cu sufletele persoanelor adormite favorite. La acestea trebuie adăugat pericolul rezultat din **papism**, care prin **uniație** – de influență satanică – încearcă cu impertinență să facă prozeliți în rândul creștinilor ortodocși și să-i aducă de partea papei. **Trebuie ca la acest Sinod Ecumenic să fie osândită și uniația** împreună cu alte rădăcini ale papismului, iar ortodocșii care au urmat acesteia, să se afurisească ca apostatați și vânzători ai Ortodoxiei.

Dar în afară de rădăcinile și ereziile sistemelor antihristice, care trebuie să constituie subiecte de discuție la Sinodul Ecumenic și să fie condamnate, există și teme morale ce trebuie luate în discuție și luată o hotărâre cu privire la ele, care să fie în conformitate cu Tradiția Ortodoxă. O astfel de temă este: **teoria lui Freud**, potrivit căreia, înfrânarea este cu neputință, curățenia este luată în răs iar curvia și celelalte păcate trupești au încetat de a mai fi socotite abateri de la ordinea firească și morală”.

Care sunt temele?

„Și deja ne punem întrebarea: astea vor fi temele care vor preocupa pe cei întruniți la Sinodul din Alexandria? Din nefericire, nu! Ci, după cum anunță comisia pregătitoare interortodoxă din Geneva, altele vor fi subiectele după cum urmează: Dumnezeuiasca Revelație; Participarea mai activă a elementului laic în viața Bisericii; Readaptarea poruncilor bisericești cu privire la post, conform cerințelor epocii în care trăim; Chestiunea calendaristică și Iconomia în Biserica Ortodoxă și Impedimentele privitoare la oficierea unor căsătorii.

Dar dacă, doar pentru aceste teme trebuie convocat Marele Sinod, nu vedem în asta o justificare suficientă a întrunirii lui, care – accentuăm iarăși – trebuie să fie, după cum reiese din istoria Sinoadelor Ecumenice, condamnarea învățăturilor străine de Tradiția Ortodoxă. Dar despre aceste învățături nu se vorbește nimic. Pentru că ecumeniștilor nu le convine.

Din activitatea comisiei pregătitoare inter-ortodoxe ca și din rapoarte, articole și declarații publice ale unor ierarhi și teologi membri ai ei, se poate înțelege lesne care vânt bate. Vântul unui „aggiornamento” în înțeles ecumenist lumesc. Printr-un referat, de pildă, al Bisericii Greciei se propune căsătoria diaconilor după hirotonie!..”.

Nu există condiții prealabile

„O cercetare a persoanelor și lucrurilor în toate țările ortodoxe convinge chiar și pe cel optimist că astăzi nu există condițiile ce se impun. Pentru că, mai întâi, cine convoacă Sinodul Ecumenic? Care împărat bine-cinstitor? Nu există. Patriarhia Ecumenică? Dar ea este greu încercată. Și ce este mai rău, din punct de vedere ortodox, e că patriarhul Athenagoras și reprezentantul său mitropolitul Calcedonului, Meliton, au zdruncinat din temelii încrederea plioamei Bisericii, prin manifestările și declarațiile lor antiortodoxe...

Nu sunt condiții prealabile, fiindcă atât Biserica Rusă cât și celelalte Biserici Ortodoxe de după Cortina de Fier, din nefericire, nu sunt libere ca să-și exprime convingerile lor, potrivit conștiinței ortodoxe. Ci vorbesc și scriu sub influența fricii și a constrângerii regimului ateu”.

Și cinstitul Mitropolit conchide: „Și în timp ce la dezbateri vor lua parte ierarhii din Cortina de Fier cu regimurile lor totalitare atee, dimpotrivă, vor lipsi cei ce, primii ar fi trebuit să participe la Sinod și al căror cuvânt ar fi trebuit să se impună cu mult mai mult. Aceștia sunt noii mărturisitori ai credinței, câți au supraviețuit prigoanei cumplite a fiarei roșii și poartă pe trupurile lor rănile Domnului Iisus. Ce contrast izbitor între sinodul ce se pregătește și Primul Sinod Ecumenic, la care au participat mărturisitorii credinței cu rănile muceniei lor din timpul prigoanelor și a căror prezență provoacă un fior sfânt! De către cine, rogu-vă, va fi convocat noul Sinod Ecumenic? Unde sunt acei mari titani duhovnicești? Unde eroii și mărturisitorii, care vor asigura integritatea Ortodoxiei? Vai! Astfel de bărbați nu vor fi de față. Locul de frunte la Sinod îl vor ocupa indivizi incriminați și renegați de conștiința ortodoxă, episcopi și mitropoliți fără turmă, cu titluri deșarte, cu conștiință frivolă, lipsiți de simțul răspunderii.

În astfel de condiții, așa-zisul Mare Sinod va eșua jalnic și are să devină sursa noilor catastrofe duhovnicești pentru lumea ortodoxă”.

Prin urmare, vrăjmașii Ortodoxiei se luptă să târască Sfânta noastră Biserică în schisme, dezbinări și eresuri. Uneltesc împotriva ei ecumeniștii și necredincioșii.

O comisie pregătitoare, numită „inter-ortodoxă”, care ne pregătește subiectele de discutat, își are sediul la Geneva unde, după cum se știe, este și sediul ecumenismului!

Aducem însă la cunoștință patronilor întunecați ai ecumenismului că în zadar se luptă să ne atragă în cursă. Ortodoxia priveghează. Planurile ecumenismului vor fi zdrobite deoarece sunt împotriva lui Hristos și a Bisericii.

Socotim, cu toate acestea, de datoria noastră să chemăm clerul și poporul ortodox la veghere, căci lupii vor să devină păstori în turma lui Hristos! Asta este ceva despre care toți trebuie să fim înștiințați, ca să putem vedea corect și să ne împotrivim cum se cuvine.

III. Simpozioane ecumenice

Ecumeniștii mai folosesc și „simpozioane ecumenice”. Le organizează cu membri laici, ca acela ce a avut loc la Athena în 1969, având drept obiectiv fixarea sărbătorii comune a Paștelui.

Sărbătoarea Paștelui au stabilit-o în anul 325 la Niceea, Sfinții Părinți Purtători de Dumnezeu, în cadrul primului Sinod Ecumenic, iar acum oarecare congresiști laici aparținând unei organizații dubioase numită „DRAGAN”, vor să o modifice. Ca atare, ecumenismul și „Consiliul Mondial al Bisericilor” se străduiesc ca și prin alte mijloace să desființeze Sfintele Canoane și Tradiția Bisericii Ortodoxe.

Împreună-sărbătorirea este un tertip al ecumeniștilor cu scopul de a provoca agitație și tulburare în rândurile ortodocșilor, cât și dihonii, certuri și schisme, așa cum s-a întâmplat în chestiunea calendaristică din 1923. Organizatorul simpozionului, marele om de afaceri Dragan voia să-și impună perfidul său „simpozion ecumenic” deasupra Sfintelor Canoane. Iată ce au spus despre hotărârea sobornicească de la primul Sinod Ecumenic din Niceea, care a stabilit data sărbătorii Paștelui:

„E vorba – au zis – de o simplă regulă de tipic introdusă de oameni, a căror modificare se află la latitudinea noastră”!

Adică Dragan afaceristul, comerciantul și târgovețul, este totuna cu Sfântul Spiridon, Marele Athanasie, Sfântul Nicolae?! Ce lipsă de respect!... Acei bărbați sfinți ce au luat parte la primul Sinod Ecumenic, Părinții de Dumnezeu purtători au – potrivit lui Dragan – aceeași autoritate ca și indivizii de la „simpozioanele ecumenice”. Mai rău nici că se putea! Dar ce altceva să ne fi așteptat de la ecumenismul antihristic? Ba chiar are obrăznicia acest individ să propună patriarhului ecumenic fondarea de Facultăți Teologice cu profesori și studenți aparținând diferitelor confesiuni!

Acesta este haosul în care ecumenismul vrea să ne surpe. Astea sunt intențiile unioniștilor care încearcă să le pună în aplicare și prin „simpozioanele ecumenice”, pe lângă multe altele. Dar dacă vor să sărbătorească Paștele în comun cu ortodocșii, atunci de ce nu revin la Biserica Ortodoxă, ereticii papistași și protestanți? Dar nu! Planurile lor sunt viclene. De aceea convoacă „simpozioane ecumenice” ca prin ele să izbutească – în măsura în care pot – concretizarea lor.

IV. Comunismul

Ecumenismului, după cum am menționat deja, nu îi pasă de dogme și credința lui Hristos. Ba dimpotrivă încearcă să desființeze orice dogmă. Prin anularea, desființarea și relativizarea tuturor dogmelor el se străduiește ca scopul lui final și satanic să fie încununat de succes.

Știe însă destul de bine că cel mai mare inamic al său este dogma și mai cu seamă dogma Bisericii Ortodoxe. De aceea face totul ca s-o distrugă. Nu șovăie să colaboreze până și cu comunismul ateu. Să nu ți să pară, cititorule, acest lucru ieșit din comun!

Amândoi joacă același joc perfid pe seama creștinismului, încercând fiecare din ei să înșele și să câștige teren în detrimentul lui, deoarece niciunul din ei nu crede în Dumnezeu.

Sunt amândouă unelte ale antihristului, dar cu chipuri diferite. **Comunismul este constrângere, asemenea fiarei din Apocalipsă. Iar ecumenismul este erezie, asemenea proorocului mincinos din Apocalipsă.**

Însă, colaborează. De altminteri, asta ne-o dovedește atitudinea CMB-ului față de prigoanele la care este supusă Biserica Rusă, care suferă sub jugul comunismului ateu.

În nicio adunare oficială sau neoficială a CMB-ului, nimeni dintre ecumeniști n-a scos o vorbă de simpatie și împreună-pățimire față de milioanele de creștini ce-au mărturisit și mărturisesc pentru credința în Hristos, pe teritoriul Uniunii Sovietice, de mai bine de jumătate de secol!

CMB-ul, după ce a reușit prin amenințări apocaliptice – adică prin aceste prigoane – să determine Biserica Rusă să devină membră a lui, mai pe urmă a lăsat de izbeliște poporul creștin-ortodox rus.

Scopul său nu a fost să protejeze creștinismul persecutat, ci să atragă la sine partida bisericească supusă statului comunist, în folosul ecumenismului.

Prin urmare, așa stând lucrurile, s-a ajuns ca, în timp ce poporul ortodox rus împovărat de prigoane sălbatice a luat calea catacombelor, CMB-ul să păstreze o tăcere de mormânt.

Nu protestează vehement pentru bisericile ce se închid în Rusia, deși știe foarte bine că din 73.000 de biserici ce erau în Rusia înainte de 1917, doar 20.000 erau deschise în 1952 și din 7.000 câte erau la sfârșitul anilor '70 este greu de crezut că astăzi mai sunt deschise 5.000!

„Autoritățile politice ale Moscovei sunt dintre cele mai dure din câte a cunoscut istoria lumii”, spune Mitropolitul Filaret, întâistătătorul Bisericii Ruse din diaspora. Și subliniază: „Cruzimea lui Nero și ura lui Iulian apostatul împotriva creștinismului pălesc în fața acestora, adică a autorităților politice de care spuneam”.

CMB-ul ignoră catacombele de astăzi

Atât de cumplită este prigoana în Rusia – despre care CMB- ul tace mâlc – încât, ca să scape de urgia comunismului ateu luptător împotriva creștinismului, rușii dreptcredincioși fac adunări tănuite ca pe vremea catacombelor din Biserica primară și săvârșesc cele sfinte departe de lumea de afară. Toate astea, CMB –ul le știe foarte bine, cu certitudine, dar în ciuda tuturor acestora păstrează o tăcere condamnabilă.

Această tăcere a CMB-ului a fost înfierată de întâistătătorul Sfântului Sinod al Bisericii Ruse din diaspora, Mitropolitul Filaret, în epistola, de o însemnătate copleșitoare, pe care a trimis-o către toți episcopii ortodocși, în iulie 1969. Și iată ce spune Ierarhul:

„Bune sunt manifestările de împreună-pățimire cu cei ce pier de foame în Biafra, pentru cei ce suferă de pe urma ciocnirilor armate ale Orientului Mijlociu sau Vietnam. Însă ele acoperă drama umană din zilele noastre? E posibil ca membrii CMB-ului să ignore complet persecuțiile religioase din Uniunea Sovietică? Trec cu vederea faptul că acolo împărățește fărădelegea; că atâtea mii de biserici se demolează; că mucenicii credinței se numără cu milioanele și că Sfânta Scriptură nu se mai tipărește iar împărțirea și difuzarea ei se pedepsește cu muncă silnică. De ce se fac că nu văd toate astea? De ce tratează cu indiferență faptul că se interzice copiilor învățăturile de bază religioase și participarea lor la Dumnezeieștile Slujbe? De ce nu le pasă de milioane de surghiuniți pentru credință precum și de copiii răpiți de lângă părinții lor ca nu cumva să primească vreo educație religioasă?

De bună seamă că toate astea sunt cunoscute celor ce citesc presa. Dar despre ele nu se face nici cea mai mică aluzie în deciziile CMB-ului.

Preoții și leviții ecumeniști trec pe alături în tăcere și cu indiferență pe lângă creștinii prigoniți din Uniunea Sovietică, fără ca măcar să le arunce vreo privire. Păstrează tăcerea fiindcă reprezentanții oficiali ai Bisericii Rusiei, deși este știut foarte bine, neagă existența unor astfel de persecuții, spre a-i mulțumi pe conducătorii politici.

Acești oameni nu sunt liberi. Vrând-nevrând, sunt nevoiți să spună ceea ce le dictează Moscova comunistă. Greutatea persecuțiilor îi face să fie, mai degrabă vrednici de compătimit, decât de osândit. Și fiind robi morali ai ateilor, nu pot fi reprezentanți autentici ai Bisericii Ortodoxe Ruse, care suferă și e privată de drepturi, redusă la tăcere și azvârlită prin temnițe sau ascunsă în catacombe”.

Așadar, cu comunismul ateu colaborează ecumenismul ca să-și pună în faptă planurile lui demonice. O dovadă reală a colaborării CMB-ului cu comunismul ateu este faptul că, sub pretextul ajutorării popoarelor subjugate și intensificării mișcărilor de eliberare, susține economic cu milioane de dolari pe comuniști în diferite colțuri ale lumii... Nu însă și pe mărturisitorii ortodocși ce suferă silnicii în Uniunea Sovietică.

V. Întrebuințează „calul troian”

În epoca noastră lupta antihriștilor împotriva credinței Ortodoxe, împotriva lui Hristos, este una perfidă, care nu iese în prima linie. Ecumenismul întrebuințează în această luptă mârșavă, **metoda calului troian**. Capitala Troiei antice, Ilios, era cu neputință de cucerit, după cum se știe. Timp de 10 ani s-au războit grecii să o ia în stăpânire dar nu puteau. În cele din urmă, la sfatul iscusitului Ulise, au născocit calul troian, ce era un imens cal din lemn. În pânțele lui s-au ascuns războinicii greci. Restul oastei a încetat asediul și s-a ascuns departe în insula Tenedos. Troienii când au găsit la porțile cetății calul, au vrut să îl bage în cetate. Și pentru aceasta au dărmat zidurile, căci nu încăpea pe poartă. Și de bucurie, în acea noapte unii chefuliau, iar alții dormeau fără grijă. Războinicii greci, ce erau ascunși în cal, au ieșit afară, au deschis porțile cetății și astfel au intrat în cetate și ceilalți ostași greci, care se prefăcuseră că părăsesc lupta. Și așa a căzut invincibila Troie...

La fel fac și ecumeniști astăzi. Nu războiesc Ortodoxia numai din afară, ca până azi, ci au introdus mijloace perfide. Rânduiesc în funcțiile bisericești corespunzătoare oamenii lor. Iar aceste marionete otrăvesc pliroama Bisericii.

Otrava ereziei nu vine, nu este propovăduită, nu este introdusă doar din afară. Este inserată în Trupul Bisericii lui Hristos, treptat, de către unii capi bisericești, ce au uitat că sunt doctori duhovnicești și au ajuns acum vânzători și călăi.

Otrava ecumenismului este adusă în Biserica Ortodoxă de către unii teologi și clerici care au primit bursă de studii în străinătate unde au plecat pentru studii. Ar fi trebuit ca ei să fie râvnitori și păzitori ai Credinței, după cum ne învață Domnul și precum Apostolii ne-au propovăduit, iar Sfinții Părinți ne-au predanisit.

Aceștia însă, se furișează în Biserică, în Facultățile de Teologie și în funcții bisericești înalte și de acolo, fie ei patriarhi, arhiepiscopi, mitropoliți, clerici, ieromonahi sau teologi moderniști, lucrează cu zâmbetul pro-unionist pe buze, pentru a submina Ortodoxia. Devin vrăjmași din umbră, acele mâțe blânde în aparență, dar care zgârie rău, așa cum zice proverbul.

Ei, prin laxismul și atitudinea lor căldică față de dogmă, ce îi caracterizează, deschid porțile Ortodoxiei, ca să intre vrăjmașii în lăuntru bastionului nejeftit al

Bisericii celei Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească. Aceștia, fie întru cunoștință, fie întru necunoștință, devin în acest mod dușmani de moarte ai Ortodoxiei.

Astăzi, ecumenismul și-a schimbat felul de a acționa. Nu îndrăznește să lupte față în față, așa cum o făceau până mai ieri vrăjmașii Bisericii. Astăzi ucid cu surâsul pe buze. Îmbrățișează, chipurile, din dragoste pe creștinul ortodox și, strângându-l în brațe, încearcă să-l sufoc.

Ecumenismul, în zilele noastre mai cu seamă, nu dispune doar de un singur fel de a acționa. Folosește imense mașinării de asediu, cu nenumărate arme de ofensivă. Lanțul intențiilor sale ascunse este nedepistat. Ea lucrează în ascuns. Știu dușmanii credinței că redutele nu cad atât din afară, pe cât dinlăuntru. Însă ascund toate acestea și ne ucid cu „gingășie”, cu zâmbetul pe buze. Merită în acest punct să redăm povestea caracatiței.

Povestea caracatiței

Fericitul Fotie Kontoglu⁵¹, dușman de neîmpăcat al ecumenismului și râvnitor al Credinței Ortodoxe, vorbind odată despre „Mișcarea Ecumenică” cu ieromonahul Pantelimon din Boston, i-a spus și povestea caracatiței: „Potrivnicii de azi ai credinței și ai neamului, părintele meu, sunt mai primejdioși decât cei din vechime, deoarece ne înșeală prin înfățișarea lor blândă și ni se arată ca inofensivi. Așa cum sunt acele capcane otrăvite – așa-zisele «bunuri culturale», ca: spectacolele; divertismentele, turismul etc. Astfel de dușmani par fără răutate și incapabili să ne facă vreun rău, pentru că nu sunt sălbatici la arătare, ci vicleni ca și câinii care te mușcă pe la spate fără să latre. De cei dintâi te poți păzi, însă de ceilalți nu, încât te poți primejdui până ce mai au puțin și te înghit, așa cum arată și o poveste pescărească, pe care ti-o voi spune:

Într-o zi stătea o caracatiță cu puiul în mare și la un moment dat puiul este prins cu o plasă și tras afară. Micuțul strigă la mama lui:

- Mamă, m-au prins!
- Nu te teme, copilul meu! îi răspunse ea.

---

⁵¹ Fotios Kontoglu (1895-1965) - pictor și scriitor din Aviali (Kzdonic)- Asia Mică. A fost primul care a reintrodus în arta bisericească pictura bizantină, înlăturând astfel pictura realistă de influență occidentală, străină de Tradiția milenară a Bisericii Ortodoxe. (n. ed.)

- Mamă, mă scot din apă, mă izbesc de pietre, strigă iar micuțul.
- Nu te teme, copilul meu!
- Mă fierb în oală!
- Nu te teme!
- Mă mănâncă, mă mestecă în gură!
- Nu te teme, copilul meu!
- Mă înghit!
- Nu te teme!
- Mamă, beau vin!
- Ah! Te-am pierdut, copilul meu!

Povestea vrea să spună, părinte, că toate chinurile crunte prin care a trecut puiul de caracatiță nu erau de moarte, nici prinderea, nici lovirea de stânci, nici cuțitul, nici fiertul, nici mestecatul. Dar când mama lui a auzit că beau vin cei ce-l prinseseră – după ce-l mâncaseră – ca să-l digere, a strigat: «Te-am pierdut, copilul meu!» Vinul care pare cel mai inofensiv în comparație cu cuțitul și mestecatul, de fapt – și mai ales pentru puiul de caracatiță – este cel mai mare dușman.

Așa și pentru noi, grecii. Au venit peste noi furtuni cumplite de orice fel, oameni sălbatici și cruzi, ucigași cu săbii, lănci și arme de tot felul: perși, alamani, franci, arabi, turci și alții. Ne-au măcelărit, ne-au spânzurat, ne-au torturat, dar n-am murit fiindcă lupta ne oțelea. Am răspuns cu foc la foc. Am avut de-a face cu vrăjmași văzuți și cumpliți.

Acum însă, în vremurile noastre, vrăjmașii lupi și-au schimbat părul, dar nu și năravul. Au devenit mișei ce-ți împlântă cuțitul pe la spate cu zâmbetul pe buze, prieteni vicleni ce par inofensivi, ba chiar binefăcători și buni sfetnici.

Așadar, inofensivul vin, care ucide caracatița, pentru credința noastră este ecumenismul”.

Acestea spunea și scria fericitul Fotie Kontoglu. Și să nu pară nimănui aberații!

VI. Momeala progresului

În zilele noastre planul acționat din umbră și viclean al ecumenismului a luat mare amploare. Pe meleagurile noastre l-au strecurat cu etichetă de cultură, de progres. Ni-l prezintă drept un plan frumos și salvator. Acum ne cheamă să renegăm credința noastră și să căutăm împreună cu necredincioșii o altă credință „mai adevărată”! Iar noi, nenorociții, alergăm pe la reuniunile ecumeniștilor și la CMB, de parcă ar fi vorba de vizite pe la casele de modă, să găsim cel mai bun model.

Momeala „progresului”, pe care ecumenismul o întrebuițează pe scară largă, este invenția sioniștilor și masonilor. În „Protocoalele Înțelepților Sionului”, pe noi, creștinii, ne numesc „secături”, deoarece ne supun foarte lesne prin cuvântul „progres”. În capitolul 15 din „Protocoale” sioniștii recunosc că:

„Progresul, ca falsă idee, este folosit ca să întunece adevărul, astfel încât nimeni să nu-l cunoască, decât noi aleșii lui Dumnezeu și păzitorii lui”.

Deci, când ne vorbesc de „progres”, e vorba de un joc perfid, jucat de vrăjmașii lui Hristos și ai Bisericii. E vorba de o mare amăgire, de un plan satanic. Ecumeniștii ne acuză de stagnare pe noi, ortodocșii, dar ce altceva ne trebuie, de vreme ce avem adevărul întreg? Adevărul nu „progresează”, nu suferă vreo evoluție. Este același în veci. Dacă s-ar schimba, atunci nu ar fi Adevăr.

Vorbind prin anul 1970 în biserica mitropolitană din Atena, la prăznuirea Sfântului Athanasie cel Mare, profesorul de la Universitatea din Atena, Panaghiotis Trembelas, despre linia neclintită a Ortodoxiei, iată ce a răspuns acelora ce acuză Ortodoxia că rămâne în aceleași și că de-a lungul secolelor se încăpățânează să rămână neschimbată și nu îmbrățișează „progresul”:

„Dar ne spun – a zis – va rămâne deci Biserica noastră neschimbată? Ce vorbă-i asta, iubiiții mei creștini? Ce este Biserica? Trupul lui Hristos, aceasta este! Dar Hristos «ieri și azi și în veci este același». Este deci Hristos schimbător? Nu este numit Hristos, «Soarele Dreptății»? Soarele Dreptății! Da. Și care neghiob va acuza soarele simțit că de mii de ani își urmează aceeași cale, pe care o știm de la nașterea noastră?

Prin urmare dacă soarele simțit ar avea o mică abatere din calea lui, pe care o știm că dintru începuturi a fost rânduită de Creator, ar urma să fie provocate catastrofe grozave. Cum deci, nu se va întâmpla asta și în Biserica lui Hristos,

dacă ea se va abate de la calea ei, care nu este revelată de om, ci de Însuși Hristos și Apostolii Săi? «Hristos ieri și azi și în veci este Același», strigă Apostolul. Nu este Hristos Soarele dreptății? Iar Biserica este Trupul lui Hristos. Este Însuși Hristos dăinuind peste veacuri”.

Cu momeala așa-zisului progres, așadar, ecumenismul încearcă să ne smulgă de la Unicul Adevăr al Bisericii lui Hristos și să ne arunce în brațele minciunii și amăgirii, ale antihristului și satanei.

VII. *"Bombonica" dragostei*

Ecumenismul este dușmanul de moarte al Ortodoxiei. Curentul său încearcă concretizarea unei uniri forțate, exterioare, a Ortodoxiei cu papismul și confesiunile protestante. La această unire mincinoasă suntem chemați să lepădăm credința noastră și să acceptăm „supremația” și „infaibilitatea” papei. Să acceptăm adică „erezia erezilor” după cum a zis cinstitul dogmatist sârb, Arhimandritul Justin Popovici.

Însă aceste două erezii ale papismului, supremația și infaibilitatea, deformează dogma Bisericii, de vreme ce papa se propovăduiește pe sine drept singura voce infaibilă... Ne cheamă să ne lepădăm pe această cale de titanii Ortodoxiei: Sfântul Marcu Evghenikos și toți apărătorii Ortodoxiei, Marele Fotie, Sfântul Grigorie Palama, Sfântul Nectarie făcătorul de minuni, care s-au luptat împotriva papismului, apărând Ortodoxia. Ne cheamă să călcăm în picioare toate hotărârile și dogmele Sinoadelor Ecumenice. Și ne cheamă la aceste fapte sinucigașe în zilele noastre, din păcate, chiar și Patriarhul Ecumenic cu teologii moderniști! Ecumeniștii „ortodocși” disprețuiesc în așa măsură dogmele credinței, că nu-i de mirare auzind pe patriarhul Athenegoras spunând că eresul înfricoșător Filioque, ce deformează dogma Sfintei Treimi, nu constituie un impediment pentru unire, ci este pur și simplu o datină! Și totuși acest eres a fost caracterizat drept „blasfemie și glas luptător împotriva lui Dumnezeu” de către Marele Fotie.

Unirea la care ecumeniștii ne cheamă cu amabilitate, curtoazie și rugăciuni comune, este cu neputință, fiindcă pentru Ortodoxie ar însemna trădare a Credinței. Și totuși ne cheamă la asta în numele „iubirii”. Și-au concentrat pe „iubire” toate forțele. „Iubirea primează”, ne spun. Fac vâlvă în jurul unui „dialog

al dragostei”, la care credința și dogma ortodoxă este dată la o parte cu desăvârșire. Iubire da, dar și Adevăr. Mai întâi Adevărul și apoi dragostea. Dragostea fără Adevăr nu există. Dar ei nu se pocăiesc. Vor să ne corupă și să ne înghită ca lupul din fabula lui Esop. Se cuvine să o amintim ca cititorul să înțeleagă ce fel de dragoste au ecumeniștii:

Se zice că lupul îmbătrânise și nu mai putea alerga ca să prindă mielul și să-l mănânce. De aceea a schimbat tactica și zise către nevinovatul miel:

- De ce, bunul meu mielule, să trăim depărtați și despărțiți? Se cade să uităm cele vechi. Vino încoace să trăim de-acuma în dragoste și frăție și să fim una.
- De bună seamă, îi răspunse acela. De vin lângă tine, negreșit vom fi una, fiindcă ai să mă mănânci. Am să fiu în burta ta și atunci n-o să mai fim doi, ci una!

Utopia

Mulți ecumeniști proveniți dintre ortodocși, susțin cu naivitate că Ortodoxia trebuie să colaboreze cu heterodocșii în iubire, ca să-i atragă la Ortodoxie. Asta ar fi un lucru îmbucurător. Din nefericire însă, asta se dovedește a fi o utopie atâta timp cât din această comuniune, Ortodoxia este în primejdie totală.

Pururea-pomenitul arhiepiscop al Americii, Mihail, a atras atenția asupra pericolului ce amenință Ortodoxia din partea „mișcării ecumenice” a CMB-ului. A caracterizat drept naiv gândul că e cu puțință să reușim, încetul cu încetul, măcar și pentru puțin luminarea papistașilor și a protestanților și să-i facem ortodocși așa cum ecumeniștii susțin în chip neghiob. „Acest lucru – a zis – după umila mea părere, este utopie și iluzie. Între timp însă, se petrece contrariul din păcate. Mă gândesc la victimele propagandei protestante din Grecia și pretutindeni. Și exact pentru acest lucru noi, în America, suntem foarte prudenți în relațiile noastre cu protestanții... Așadar, de când am venit în America, nici eu, nici altcineva din ceilalți șapte episcopi ajutători ai mei, n-a călcat vreodată pragul vreunei biserici protestante”.

Și astea le zicea pururea-pomenitul în 1956. Însă, cât s-au schimbat de atunci lucrurile! Ecumeniștii contemporani nu țin seama de nimic. Se mențin în coborâșul pe care au apucat. În loc să țină linia ortodoxă nefalsificată, în loc să se

lupte pentru tradiția Dascălilor a toată lumea ai Bisericii, frecventează adesea și au relații strânse cu ereticii apuseni în numele dragostei.

Și actualul Iacov al Americii

Iar arhiepiscopul actual al Americii, Iacov, a uitat cuvintele pururea-pomenitului său predecesor și acționează scandalos prin comportamentul său față de papistași și protestanți. Este numit de către organizația antihristică evreiască internațională „Bina-i-Berith”: „bărbatul anului”. Și ce-i mai rău e că avocatul evreu Frank Goldman, în calitate de președinte de onoare a Lojei internaționale evreiești „Bina-i-Berith”, la o recepție religioasă i-a înmănat premiul „Bărbatul anului”, deoarece la Congresul General al CMB-ului a introdus decizia unanimă împotriva antisemitismului (N. Psarudaki, *Puterile întunecate și Creștinismul*).

Deci acesta este rolul actualilor capi ai Bisericii? Să ia apărarea evreilor și să uite că sunt conducători responsabili și păstori duhovnicești? Asta este totul, adică să dobândească un oarecare premiu lumesc, și mai ales de la organizația antihristică „Internaționala Evreiască”? O stare mai nenorocită pentru arhiepiscop nici că există.

Astăzi vedem adevărarea cuvintelor pururea-pomenitului Arhiepiscop Mihail, și temerile sale pentru „victimele propagandei protestante din Grecia și de pretutindeni”, devenind realitate tragică.

Vedem pe ecumeniștii Fanarului că sunt de acord cu teoriile eretice ale protestanților. Ne trădează!

Unire, dar nu în prejudiciul papismului

În timp ce ecumeniștii Bisericii Ortodoxe calcă pe alături, făcând greșeli tragice și cumplite și devenind pricini de sminteală, primejdiioase pentru Ortodoxie, în numele dragostei, papismul ne-o spune limpede că n-are de gând să jertfească ceva de dragul unirii.

Pe 19 aprilie 1970, papa Paul al VI-lea a declarat: „Noi nu putem concepe ca restabilirea unei uniri sincere între romano-catolici și Biserica Ortodoxă Răsăriteană să se facă în detrimentul Bisericilor Catolice din Răsărit și a

împărtașirii comune a credinței, prin care va fi înlăturată dogma adevărată, generându-se confuzie și autoamăgire”.

Adică „Bisericile Catolice din Răsărit” – spune papa – vor rămâne neschimbate. Uniația va rămâne neschimbată. N-au decât ortodocșii să se unească cu papismul, Uniația va rămâne la fel. Papa vrea unirea, dar în înțelesul unei supuneri din partea Ortodoxiei în fața papismului. Nu deci în înțelesul unei lepădări, în vreun fel sau altul, a supremației și infailibilității! Vrea să acapareze Ortodoxia. Iar asta este „dragoste”!

„Dragostea” leului îmbătrânit

Cât de potrivită este fabula lui Esop cu leul! Leul, cel mai puternic animal, spaima pustiului și a junglei, când a îmbătrânit și nu se mai putea hrăni, căci îi era cu neputință să vâneze animale și să le mănânce, atunci a recurs la o tactică vicleană. A trimis veste la toate animalele, chemându-le în peștera lui ca să încheie pace ca pe mai departe să trăiască în armonie și dragoste!

Cele mai multe crezură vorbele lui și merseră rând pe rând la culcușul lui. Dar acolo leul le prindea și le mânca. Se hotărî și vulpea cea șireată să meargă, dar ea stătea departe și nu se apropia de vreme ce văzu în jurul peșterii oasele animalelor de mai înainte.

— Vino, îi zice leul. Apropie-te să stăm de vorbă. Nu te teme. S-a dus de-acum cu ura. S-a terminat cu cele vechi. Acum vom trăi în iubire.

— Nu, îi răspunse vulpea. Nu vin, că o să mă mănânci.

— Cine ți-a zis că am să te mănânc? Ia-o ușor! Eu te iubesc. Vom trăi de-acum încolo în frăție și iubire. Ai cuvântul meu de onoare.

— Da! îi răspunse, o să am cuvântul tău de onoare, dar văd aici ceva oase!

La fel face și papa. A văzut că folosind bâta, prigoanele, săbiile, bătăile și chinurile, n-a isprăvit nimica. Nu poate prinde pe ortodocși. De aceea a schimbat tactica. Acum ne vorbește de dragoste. de iubire. Să uităm cele vechi și să trăim ca frații. Dar noi, ortodocșii, trebuie să avem înțelepciunea vulpii. Să nu ne încredem în **sloganurile de iubire, pe care ni le-aruncă în ochi ca să ne prindă și să ne înghită!** Ci să zicem și noi:

— Vedem că menții și sprijini uniația. Atâta timp cât faci asta, încetează de a mai vorbi de dragoste!

Ar trebui să repetăm cuvintele lui Laocoon⁵² către troieni când aceștia voiau să bage calul troian în cetatea lor: „Temeți-vă de cei ce vă aduc daruri!” Troienii nu l-au ascultat și au pățit-o. Atenție însă să nu pățim și noi ortodocșii la fel! De aceea strigăm cu glas de tunet tuturor:

Păziți-vă de papistași și ecumeniști ce aduc daruri și propun cele ale dragostei!!!

VIII. Schimbarea datinilor și obiceiurilor

Fiecare popor, și mai ales poporul grec, are în viața lui diferite datini și obiceiuri. Datinile și obiceiurile grecilor sunt prin excelență bune și curate. Astfel noi, grecii, avem datini și obiceiuri la naștere, botez, logodnă, nuntă, moarte, sărbători, litanii, posturi, la diferite munci. Poporul nostru are arta lui, felul lui de a se distra, cântecele și dansurile lui.

Aceste datini și obiceiuri definesc cultura fiecărui popor și dau o caracteristică a viații aceluia neam. **Ele țin pe om strâns legat de neamul său. Ele intensifică trăirile credinței.**

Grecul se pornește de la marginile lumii, pe unde își duce existența, ca să vadă Sfântul Epitaf și să prăznuiască Paștele în satul său. **Putea deci ecumenismul să lase toate acestea (tradiția, datinile și obiceiurile) neatinse, el care vrea nivelarea tuturor și a toate, oameni și neamuri?**

Ecumenismul, în preocuparea sa mai largă, lovește în orice are vreo legătură cu datinile și obiceiurile bune, orice este legat de tradiție. În toate cultivă un climat de internaționalism. Nu vrea ca omul să trăiască atașat de izvorul purtător de viață al tradiției și istoriei sale. Nu vrea ca fiecare popor să trăiască aproape de credința lui, pentru că atunci jocul ecumeniștilor ar da greș.

Ecumenismul ne vrea nepăsători față de fiecare credință sau ideal. Ne vrea lipsiți de simțuri și drogați ca să nu avem nici măcar dorința vagă de a ne împotrivi. Ne vrea „gata de tăiere” ca să nu mai existăm ca popor ortodox cu credință ortodoxă.

---

⁵² Personaj legendar grec. S-a opus aducerii în cetate a calului prin care aveau să fie învinși.

Organizațiile știute și neștiute ale ecumenismului s-au împânzit după un plan satanic și războiesc cu arme nebănuite datinile noastre, obiceiurile noastre, tradiția noastră, izvorul de viață limpede al poporului nostru. În locul datinilor sănătoase ale grecilor, intră moda nebunească, cântecele și muzica modernă, curentul de europenizare, imoralitatea, pansexualismul, surogatele de artă, hippismul, nudismul. Iar toate acestea se transmit în toate statele din lume.

Încearcă să ne îndepărteze de datinile și obiceiurile noastre, de rădăcinile vieții noastre ca neam. Cu modernismul ne exilează din inima și sufletul neamului nostru. Ne inoculează microbul admirației exagerate pentru tot ceea ce este străin, ca să ne înstrăineze de tradiție. Agenții ecumenismului voluntari sau nu, cultivă în noi nepăsarea și ura pentru tot ce e grecesc. Ne înstrăinează de cântecul popular autentic, de onestitatea transmisă de la părinți, de omenie, bunătate și alte valori. Ne cultivă repulsie și suspiciune față de orice este autohton. Și ne aduc orice rău și stricăciune ce este odrăslită în Europa. De la muzică și cântece până la hipism și ecumenism!

Ce înseamnă toate acestea? Ele nu sunt nimic altceva, fără numai un sistem de luptă pe mai multe fronturi a ecumenismului, ce încearcă în orice chip să se infiltreze peste tot și să strice toate ca scopul lui să aibă succes.

Dezrădăcinarea datinilor și obiceiurilor grecilor este capul de pod al dușmanilor credinței și ai patriei.

De altminteri toate acestea sunt în conformitate, în mod curios, cu ceea ce programase sinodul internațional în „Protocoalele Înțelepților Sinodului” acum mai bine de șaptezeci de ani. Acolo, printre altele, sunt scrise și următoarele despre creștini: „Ca nu cumva meditănd prea mult să izbutească ceva, îi vom face ca prin distracții, jocuri de noroc, agrement, pasiuni, case de toleranță, să nu se mai gândească la toate acestea... Nu după mult timp vom propune prin intermediul mass-mediei întreceri artistice, sportive. (concursurile de frumusețe, se vede, sunt născociri mai noi de-ale lor, n. aut.). Interesul pentru acestea va preîntâmpina definitiv împotrivirea cu duhul a celor în cauză, căci altfel ar fi trebuit ca, de nevoie, să ne luptăm împotriva lor”.

Nu credem că mai este nevoie de comentarii...

O spun limpede, că vor abate atenția noastră în altă parte, ca să-și facă treaba lor nestingheriți! De exemplu, fotbalul. Acest joc barbar, au reușit să-l facă să fie

adorat de tineretul lumii întregi. Lovesc deci în datini și obiceiuri și abat mintea oamenilor spre interese deșarte.

IX. Tineretul

Era cu putință ca ecumenismul să nu folosească la momentul oportun și tineretul astfel încât să-i reușească scopul? Ecumeniști, îndeosebi, încearcă să nimicească orice zvâcnire a tineretului. În tineret și-au pus ei nădejdea. Se luptă să pună pe aceeași frecvență pe tinerii din întreaga lume și să-i direcționeze spre scopul lor. Vor adică să facă pe toți tinerii una. Să aibă aceleași preocupări: distracțiile, dulce-vita, jocuri și dezinteres față de toate celelalte. Dezinteres față de religie, patrie, familie. Vor ca tineretul să fie o masă de indivizi care nu știu ce vor, astfel încât să-i atragă la scopurile lor.

Își doresc un tineret bolnav, căldicel și neputincios în a apăra credința, Ortodoxia și patria lor. Un tineret pe marginea prăpastiei, care să cadă – fără împotrivire – în cursele dușmanilor lui, în îmbrățișarea ecumenismului cea purtătoare de moarte.

Așadar, dușmanii noștri se luptă să destrame și să îndobitocască marea sursă de energie: tineretul.

De aceea prin tipărituri bolnave, scene de teatru și secvențe de cinematograf și televizor distructive, cântece oribile, muzică cu ritm sălbatic și prin toate roadele străine ale depravării morale, lovesc în tineretul nostru. În toate țările ce se numesc „avansate”, au creat o literatură obscenă și respingătoare. Drogurile seceră tineretul de pe tot globul. Toate acestea au drept scop ca să atragă tineretul de partea lor și să-l descreștineze. Însă ele nu servesc nimănui, ci doar planurilor înfricoșătoare ale puterilor întunecate și ale ecumenismului.

În „Protocoale”, unde sunt expuse planurile sionismului internațional, ale masoneriei, citim următoarele lucruri înfricoșătoare și apocaliptice: „Am câștigat și pervertit tineretul creștin prin educație bazată pe principii și teorii mincinoase, așa cum știm, și care au fost insuflate de noi”.

Așa încât ei insuflă tot ceea ce este vătămător și câștigă de partea lor tineretul nostru. Nu vedeți unde i-au adus?

Tinerii hippy

Fenomenul hippy nu e întâmplător. A trecut prin multe stadii și o pregătire distructivă de mulți ani, ca să pregătească de mai înainte un tineret drept pradă ușoară pentru ceea ce urmăresc ecumeniștii prin planurile lor întunecate. L-au plămădit încetul cu încetul. De aceea, de vreme ce tinerii hippy sunt dezinteresați de toate, fac jocul ecumenismului. Îi preocupă și pe ei unirea religiilor. Ba se grăbesc, în felul lor, să ajungă la o religie a ecumenismului.

Cunoscutul sociolog francez Edgar Moren, vrând să stabilească cu precizie ce este această mișcare hippy, a mers în California, ca să-i cunoască îndeaproape, să vorbească cu ei, să priceapă ideile și crezul lor. După ce trăi acolo lângă ei, s-a întors în Franța și și-a publicat impresiile. Vorbind despre religia lor a zis printre altele: „Am impresia, a accentuat, că o nouă religie e pe cale să se nască, și că celebrările ce au loc ne amintesc de ceremoniile ezoterice ale vechilor religii. Ce este această religie? Ea a îmbrățișat budiști, trotkiști, maoiști, admiratori ai bibliei, prieteni ai păcii”.

Nu-i asta planul ecumenismului? Și mai jos, referindu-se la filozofia tinerilor hippy, spune că ea se rezumă „să creeze o cultură ce va succede cultura actuală a lumii civile și care să constituie o amestecare de diferite religii de pe glob, din care să apară un amalgam: o nouă religie”.

Adică și tinerii hippy și-au mobilizat toate forțele ca să contribuie, prin modul lor de viață și obiceiurile lor inimaginabile, la reușita planului final al ecumenismului!

Ei, firește, se grăbesc ca scopul ecumenismului să ajungă la final, care este închinarea la satana, precum se dovedește din ceremoniile magice și satanice ce le fac, așa cum s-a descoperit la procesul criminalului Manson, supranumit „satana” din America.

„Guvernul mondial va fi condus de satana”, s-a descoperit în timpul procesului său. Unul dintre martorii de la proces a declarat că șeful tinerilor hippy credea că este în același timp și Iisus Hristos și satana! Vedeți pe „Beatles” ca pe cei patru călăreți din Apocalipsă. Alt martor a declarat că Manson credea că cei patru călăreți de la „Beatles” sunt proroci... Că omul negru în cele din urmă se va alătura „familiei” Manson și că banda de hippy, al cărei șef era, va conduce lumea în numele lui (*Lumea Liberă* 18. 10. 1970).

Însă această depravare și distrugere a tineretului trebuie să ne pună pe gânduri serios. Să ne neliniștească și să ne umple de întrebări și frământări...

Se cuvine să dormim duși, într-un somn profund, ca Biserica și ca neam, în timp ce vrăjmașii noștri ecumeniști lucrează infernal ca să ne nimicească? De ce nu ne îngrijim de sănătatea psihică și duhovnicească a tinerilor noștri? De ce lăsăm pe partizanii ateilor, ereticilor și antihriștilor să acționeze în dauna copiilor noștri? Să ne trezim până nu e prea târziu!

X. Subminarea

Un alt mijloc întrebuințat de ecumeniști ca să surpe zidul de necucerit al Ortodoxiei este subminarea. Fiindcă nu pot în mod direct și dintr-o dată să o surpe, de aceea o scindează încetul cu încetul. Ciuntesc încontinuu câte ceva din viața liturgică și tradiția Bisericii Ortodoxe. Planul distrugerii Bisericii Ortodoxe a început să fie pus în aplicare în Grecia după eliberarea⁵³ neamului grecesc de sub jugul turcesc.

Biserica, mai cu seamă, a contribuit la eliberare participând efectiv la revoluție și ar fi trebuit să-i arate respect. Cu toate acestea, străinii voiau să o lichideze cumva pe neobservate.

Au găsit și aici, din nefericire, colaboratori, vânzători ai credinței, așa cum a fost, ca prim precursor, secretarul Sfântului Sinod și profesor universitar Farmakidis, o adevărată otravă⁵⁴ pentru Ortodoxie. Au „aterizat” atunci în Grecia tot felul de venetici școliți, protestanți și indiferenți religios, care au luat în mâinile lor frâiele Bisericii.

---

⁵³ Ar putea părea surprinzătoare asemănarea izbitoare a ceea ce s-a petrecut în Grecia după Revoluția de la 1821 și cele întâmplate în Principatele Române odată cu revoluția pașoptistă (de la 1848). Dar nu și pentru cei ce cunosc istoria. Ne referim nu la aceea istorie măsluită care, din păcate, se predă la școli, ci cea adevărată din care putem găsi crâmpie în memoriile și scrierile unor adevărați patrioți și luptători împotriva curentului de distrugere a valorilor neamului și Bisericii. De ce nu pare surprinzătoare? Pentru simplul fapt că „bravii eroi” ce-au profitat de pe urma revoluțiilor erau masoni, „frați” de lojă și, poate, colegi de facultate pe la Universitățile europene, unde au fost îndoctrinați și apoi retrimiși unii în Grecia, alții în România, cu directive precise, să pună în aplicare planurile masoneriei de distrugere a valorilor din țările ortodoxe, înlocuindu-le cu non-valorile pe care le vedem până astăzi la loc de cinste, ba chiar aprobate prin lege – a se citi *fărădelege* – și împotriva cărora nimeni nu poate spune ceva, căci riscă să ajungă la tribunal. (n. ed.)

⁵⁴ Joc de cuvinte. În limba greacă, *farmáki* înseamnă otravă; aluzie la numele celui citat de autor. (n. ed.)

Atunci puterile întunecate au găsit prilejul potrivit sub regele Otto⁵⁵, care era papistaș și Mauér⁵⁶ care era protestant. Atunci au desființat 420 de mănăstiri (cele mai mari). Ele, cu frățiile lor monastice numeroase, erau bastioanele Bisericii și ale neamului. Le-au răpit averile. Azvârleau sfintele icoane, le călcau în picioare și le ardeau. Au confiscat sfintele vase și podoabele bisericilor. Izgoneau monahiile cu forța din lăcașurile Domnului cu bătași și ocări. Este adevărat că, clericii greci autentici, cât și laicii credincioși lui Hristos și Tradiției s-au opus la aceste „reforme”. S-au luptat cu vigoare împotriva curentelor vătămătoare de europenizare, pe care le promovau puterile întunecate. Astfel de luptători pentru Ortodoxie au fost destui: cunoscutul cleric Constantinos Iconomos, cu scrierile lui; monahul Hristoforos Papoulakos, neștiutor de carte dar făcător de minuni, cu predicile sale înflăcărâte și minunile lui; eruditul monah Kosmas Flamiatos cu organizația „Ambelos”, care a fost închis și otrăvit de englezii protestanți. Flamiatos a trimis din Patras în 1840 o epistolă către Părinții din Sfântul Munte. În ea se poate vedea atacul turbat al puterilor întunecate împotriva Ortodoxiei. Iată ce scrie:

„În urmă cu vreo 40 de ani s-a făcut un complot ocult și secret împotriva Bisericii Ortodoxe a lui Hristos, și de atunci, zi de zi, răul înaintează fără să fie perceput, apostazia, propagarea rătăcirii, depravarea generală, dezbinările bisericești, politice, civile și familiare, smintelile în rândul credincioșilor, înnoiri și inovații.

Principalul vinovat și născocitor al acestei conspirații, după satana, este masoneria. Ea a pus în mișcare de atunci, în chip perfid și ascuns, toate popoarele de alt neam ale Apusului și Răsăritului în această conspirație. Și toate se mișcă și tind spre același scop: distrugerea pe nesimțite și în masă a toată Biserica, cât și desființarea și pierderea generală a popoarelor ortodoxe și înainte de toate a neamului grecesc. Această uneltire, lucrează de atunci în toate țările ortodoxe prin felurite și perfide chipuri, în Rusia, Moldo-Vlahia, Serbia, Bulgaria, și în tot Imperiul Otoman, Anatolia, Egipt și mai cu seamă, prin intermediul legii și sistematic, în regatul Greciei și în insulele de lungul coastei

---

⁵⁵ Otto I (1815-1867) - primul rege al Greciei între 1832-1862, după făurirea regatului Greciei în urma războiului de independență de la 1821.

⁵⁶ Georg Mauér (1790-1872) - legist din Bavaria, unul din cei trei membri ai regenței lui Otto (1833-1834). Fondator al legislației neogrecești.

de vest a Greciei, unde masoneria este implicată și are o mare înrâurire asupra lucrurilor.

Masoneria încearcă să acapareze și Marea Biserică a Constantinopolului și spre acest scop tind toate școlile de azi din Răsărit, Apus și Miazănoapte, și toate societățile secrete ce sunt organizate, chipurile, sub pretextul libertății de gândire și religioase, jurămintele impuse, noile proiecte de lege și inovațiile, cea mai mare parte a presei și mulți ziariști, smintelile referitoare la credință ce se aud peste tot, blasfemii și câte alte nenumărate lucruri.

În această uneltire au fost atrași, prin înșelăciune, puținii episcopi existenți din Grecia și mulți alți clerici, aproape toți oamenii de știință și cei de neam nobil, toți câți au profesii și poziții privilegiate, toți savanții actuali și învățătorii, și prin ei, tineretul ortodox este școlit, încât întreaga nouă generație a ortodocșilor se primejduiește să ajungă pe nesimțite în acest naufragiu dezastruos și înfricoșător al rătăcirii... Acum cu mulți ani în urmă, în insulele coastei de vest a Greciei și în timpul regenței din regatul Greciei, masoneria a provocat schismele bisericești și îndată a validat legea conform căreia Biserica trebuia să fie administrată de către autoritățile civile, după sistemul luterano-calvinist din Anglia. Așadar în Grecia, nu doar persoane laice și lipsite de scrupule și necredincioase, ci însăși vrăjmașii de neîmpăcat ai lui Dumnezeu administrează prin intermediul legii și sistematic și fac legea în Biserică.

Însă și puținii episcopi care au mai rămas, nu doar că au căzut în această uneltire împotriva credinței, fiind considerați „cozile de topor” ale vrăjmașilor, ci niciunul dintre ei nu-și împlinește datoriile bisericești, figurând doar cu numele și forma exterioară, ajungând, prin lege, funcționari ai statului, încât stăpânirea cea din veac a Duhului Sfânt a încăput pe mâinile autorităților fără de Dumnezeu, care de multă vreme pregătesc venirea antihristului.

Prin acest sistem ordinar și ticălos, clerul este – potrivit acestui duh de depravare și rătăcire – dus în eroare neconștient, iar dogmele și Tainele sunt desființate lent și imperceptibil, introducându-se în loc, relele credințe ale rătăcirii. Conspirația urmărește ca acest sistem să se implanteze în toată lumea, în toate țările ortodoxe, pentru ca prin el să distrugă, în mod nebănuit și în puțină vreme, toată Biserica Ortodoxă. În Rusia, ministerul cultelor de acolo, care este dirijat de masonerie, face legea în Sinod în toate câte vrea, iar în

Constantinopol, Vogoridis și alți oficiali, toți unelte ale masoneriei, trag Patriarhia Ecumenică spre acest scop.

Unul din scopurile acestei urzeli împotriva credinței este și desființarea monahismului și, înainte de toate, a celui din Sfântul Munte Athos, care este până astăzi, prin Dumnezeiescul Har, locul vieții monahale prin excelență și exemplul sfânt al trăirii ortodoxe. Nenumărate intrigi, pornite dintr-o ipocrizie impertinentă, au născocit acest plan antihristic și mârșav, și care intrigi nu am acum timp să le enumăr. Una dintre cele multe este, după cum se poate observa, „instruirea” după duhul rătăcirii a multor rasofori și novici, ca apoi din acest aluat să-i promoveze în funcția de egumeni în toate mănăstirile din Sfântul Munte și după aceea ei, fiind în fruntea complotului să răspândească smintelile astfel încât, pe nesimțite și fără nici cea mai mică bănuială, viața monahală să înceteze. Prin atare intrigi, monahismul din insulele de pe coasta de vest a Greciei a fost desființat și aceleași intrigi acționează, de o bucată de vreme, și în regatul Greciei. Complotul are drept țel, pe lângă altele, să tragă în rătăcire pe toți, de e posibil, aghioriiți răspândiți pe la metocurile din afara Sfântului Munte.

Foarte multe tulburări se produc în Sfântul Munte, fiindcă sub pretextul cererii făgăduinței vieții monahale pricinuiesc sminteli, iar oarecare bătrâni au doar numele și chipul de afară de povățuitori.

De aceea se cuvine față de toate astea multă veghere, ca nu cumva, din neatenție să cădem în lepădare de Dumnezeu și într-o trădare generală a Bisericii”.

Ce zice Makryianis despre conspirație

Despre conspirația împotriva Bisericii, pe care au pus-o la cale cei de atunci, cu sprijinul curții regale a lui Otto, scrie în „Memoriile” sale și generalul Makryianis⁵⁷, cel mai veritabil luptător grec al revoluției din 1821, înfierând-o cu asprime. Ea – spune el – a făcut mare vătămare în patrie și religie: „... Aceștia au

---

⁵⁷ Makryianis Ioannis (1797-1864), general la Revoluția din 1821, de loc din Dorida, s-a luptat, printre multe altele și pentru elaborarea și votarea Constituției. Căzut în dizgrație, este arestat în 1852, fiind apoi eliberat după 2 ani. A adormit întru Domnul pe 27 aprilie 1864. Despre el, Cuviosul Paisie Aghioritul (+1994) vorbește elogios, arătându-l a fi unul din adevărații patrioți și apărători ai Credinței Ortodoxe, susținător al valorilor Bisericii, cât și a celor naționale (Cuviosul Paisie Aghioritul, *Trezire Duhovnicească*, vol. II, Ed. Evanghелиsmos, București 2003, p. 223, n. ed.).

adus țara și credința în halul în care sunt și ei instruiți de către cei necredincioși. Pe vremea stăpânirii turcești, turcii nu clineau o piatră din vechile biserici, iar acești amăgitori și-au unit interesele meschine cu fanarioții vânduți – și cu alții asemenea, contaminați de microbul Europei – și ne-au stricat mănăstirile și bisericile. Pe unele le-au pângărit, iar altele au ajuns adăpost pentru vite. De la astfel de sfințiți, pătimirăm astea. Și de la astfel de indivizi, ostași și civili, după ce vărsarăm râuri de sânge suntem în primejdie să ne pierdem patria și credința”.⁵⁸

Prin urmare, ei mai întâi au început să sape ca să dărâme din temelii Biserica. Acești semidocti teologi și alții, ce-au studiat în Europa, au disprețuit tradiția și-au făcut tot ce le-a stat în putință să falsifice Adevărul credinței...

Conspirația astăzi

Ecumeniștii și puterile întunecate din spatele lor n-au încetat de atunci să uneltească împotriva Bisericii. Pe zi ce trece fac un război fără gălceavă. Ne despart și ne îndepărtează de tot ce este autentic. De exemplu o biserică frumoasă ce vor s-o transforme în obiectiv turistic, iar cultul Bisericii într-o paradă teatrală.

Cu trecerea timpului conspirația se intensifică. Vrăjmașii Credinței Ortodoxe, la orice pas găesc câte ceva, care, chipurile, nu-i bun în Biserică. Invocau progresul și evoluția. Nu le plăcea muzica bizantină și începură s-o schimbe cu muzica europeană. Nu le-a plăcut farmecul și puritatea muzicii Bisericești și-au făcut totul să introducă prin biserici coruri de cântăreți cu muzică de sorginte europeană. Nu sufereau să vadă privirea sobră a lui Hristos. O voiau zâmbitoare, ca să nu-i mai mustre pentru fărădelegi și pentru trădarea Credinței. Apoi au început să vorbească despre portul bărbii. Preoții moderni, cu duh lumesc adăpați, fără ca să-și dea seama, cu veninul ecumenismului, începură să-și radă bărbile. Le-au rașchetat și scurtat, devenind caraghioși ca măscăricii.

Unii, desigur, au aruncat rasele și reverendele, umblând civil doar în pantaloni, după modelul pastorilor protestanți. Și am văzut, din păcate, unul ca acesta, având cea mai mare autoritate la Catedrala Mitropolitană din Athena!

---

⁵⁸ (Makryianis, *Memorii*).

Iar asta o fac ca să nu mai existe deosebire între ei și pastorii protestanți. Duhul lumesc își face loc între clerici. Și am văzut această maladie strecurându-se cu insistență în Biserica noastră.

Deci vrăjmașii credinței noastre tot găsesc câte ceva „anapoda” și ne-o aruncă în față ca astfel să ciuntească ceva din Cultul Dumnezeiesc al Bisericii. Scurtează din Slujbe; un *Sfinte Dumnezeule* îl cântă la repezeală; la fel și Sfânta Evanghelie. Trei sferturi de oră să dureze Sfânta Liturghie. Modernismul promovat de ecumenism ia amploare din ce în ce mai mult ca să facă Biserica lui Hristos lumească!

Am văzut în ultima vreme, demontând catapetesmele de la biserici și mănăstiri istorice. Astfel se pierde orice deosebire ce se află între Ortodoxie și eterodoxie (papism și protestantism). Poate că mulți nu sunt conștienți de ceea ce fac. Însă în orice caz, astfel se fac servicii proiectelor ecumenismului satanic.

Iată, cititorule, ce mijloace întrebuințează ecumenismul și cei ascunși în spatele lui, masoneria și sionismul,voind să nimicească Biserica lui Hristos. Folosesc filantropia, convocarea diferitelor Congrese și Sinoade, Simpozioane ecumenice și Comunismul ateu. Încă se mai folosesc de momeala progresului, „bombonica” dragostei, „calul troian”, înlocuirea datinilor și obiceiurilor neamului, subminarea Tradiției și a Cultului Dumnezeiesc.

Să fie informat poporul despre toate astea, ca să se împotrivească din toate puterile. Cu atotputernicul ajutor al Capului Bisericii, Dumnezeu-Omul, planurile lor vor rămâne deșarte. Iar despre asta suntem absolut siguri. Ne-a spus-o Hristos: „Și porțile iadului nu o vor birui” (adică pe Biserică).

CAPITOLUL VI

PE CINE FOLOSEȘTE ECUMENISMUL DREPT UNELTE DE-ALE SALE

Să vedem acum, pe cine folosește ecumenismul ca unelte ale lui. Să vedem cine sunt aceia care, fie întru știință, fie întru neștiință, ajută scopurilor satanice ale ecumenismului. Să demascăm pe mizerabilii tovarăși de drum ai săi, ce au îmbrățișat această mișcare unionistă, fără ca să-și dea seama căror planuri infernale ale puterilor antihristice slujesc.

1. Pe eretici

Primii și cei mai buni colaboratori ai ecumenismului fără de Dumnezeu, în planurile sale antihristice, sunt ereticii, adică aceia ce se abat de la dreapta credință și rămân cu îndărătnicie ancorați în înșelarea lor. Ecumenismul îmbrățișează, ca pe niște odrasle ale sale iubite, pe toți susținătorii ereziilor și face totul ca să nesocotească și răspândească noi erezii. Folosește drept împreună-luptători pe toți vrăjmașii lui Hristos și ai Bisericii Lui. Mobilizează pe toți oponenții Adevărului, Luminii, Ortodoxiei...

2. Pe stăpânii lumefști

Pentru promovarea și izbânda planului său luptător împotriva creștinismului, se folosește de puternicii lumii și stăpânitorii necredincioși. Folosește ca unelte ale sale pe masoni, sau guvernanți de state pseudo-creștini. Cu ajutorul lor, lovește Biserica. Cu stăpânirea lor lumească și despotică, ecumenismul reușește să zdruncine, să calce în picioare, ba chiar să desființeze Dreptul divin al Bisericii!

Cu sprijinul unor oameni influenți, ce trădează Ortodoxia, ecumenismul se străduiește să degradeze Biserica lui Hristos dându-i un conținut lumesc, și făcându-o oficiu de stat și corporație, persoană juridică de drept public! Ecumenismul propulsează în funcții înalte ale aparatelor de stat, pe apostazia credinței lui Hristos. Și cu puterile lor încearcă și reușesc din când în când votarea și validarea unor legi potrivnice duhului și literei Dreptului Dumnezeiesc al Bisericii.

Stăpânitorii lumii, ce sunt dirijați de ecumenism, cred că, prin egoismul și semidoctismul ce-i caracterizează, pot conduce Biserica, nu acolo unde a fost hărăzită de Hristos, ci acolo unde se află, după părerea lor, interesul lor politic. Vor ca Creștinismul să servească diplomației, intențiilor și intereselor lor. Răstignesc iarăși pe Hristos ca astfel să poată avea o „Biserică” drept jucărie în

mâinile puterilor civile și politice ale lumii. O încătușează astfel încât să devină slujitoare a lumii acesteia.

Să luăm în discuție, ca exemplu, acel NATO ecleziastic, despre care s-au făcut multe dezbateri în urmă cu ceva ani, în Parlamentul Grec.

Voiau, mișcați de puteri din umbră, să facă și un NATO ecleziastic pentru apărare împotriva Comunismului. Puterile oculte i-au convins că dacă există un NATO religios, adică un singur popor unit religios, cel al Europei, vor face un zid împotriva slavismului. Însă cât de grozavă și de dramatică este neînțelegerea!

Dar oamenii ăștia nu pot pricepe că Hristos nu aparține și nici n-are vreo legătură cu acordul Pactului de la Varșovia și NATO? N-au priceput capcana pe care le-a întins-o ecumenismul, ca planul MRA, ce constă în unirea confesiunilor creștine și apoi a religiilor, să fie încununat de succes? N-au sesizat că asta servește doar planului satanic și distrugător al ecumenismului?

Nu văd că „unirea Bisericilor” este imposibilă și că prin această „unire” ce-o pun la cale unii conducători politici din Apus, nu se va realiza intensificarea apărării, ci dimpotrivă se va ajunge la o indiferență și slăbire a ei? Și, negreșit, laxismul va fi o consecință sigură, fiindcă un ecumenism, adică o unire a ortodocșilor cu eterodocșii va avea drept urmări, scindarea, ura, discordia și neînțelegeri la fiecare neam. Și atunci când neamurile sunt sfâșiate de animozități și discordii, când credința lor se clatină, atunci și combativitatea lor paralizază... Ecumeniștii știu, cu certitudine, toate acestea, dar arată că le pasă, chipurile, de binele omenirii...

Însă suntem datori să le aducem la cunoștință că atunci când se duce o luptă pentru Ortodoxie – cel puțin pentru noi, grecii – se găsesc resurse inepuizabile pentru biruința ei. Este lupta pentru Biserica lui Hristos, iar nu pentru rătăcirii, eresuri și idolatria spre care ne îndreaptă ecumenismul... Le mai aducem aminte adepților întunecați ai ecumenismului și tuturor celor ce se fac că nu văd Adevărul, că noi grecii, în al doilea Război Mondial, când ne-au atacat patria, corabia noastră, în timpul Sfintei Liturghii în insula Tinos, cu flacăra sfântă a credinței în Sfânta Ortodoxie am ridicat steagul de luptă împotriva blestematei Axe, luptătoare de Dumnezeu. Poporul nostru ortodox a smerit cornul mândru al invaziilor antihristice. Le-a dat peste cap planurile lui Mussolini și Hitler. Și luptându-se cu hoardele de fier ale inamicilor, a arătat o mare biruință a Credinței.

Însă care ortodox grec ar lupta pentru papa sau pentru ecumenismul antihristic?

Prin urmare, să-și lepede ecumeniștii argumentele lor viclene și fără temei, că trebuie să ne unim religios, ca să întărim, chipurile, apărarea Apusului! Asta s-o spună altora.

3. *Pe cei căldicei*

Cel mai cumplit e că Ecumenismul satanic își pune în aplicare, adesea, planurile sale cu ajutorul unor demnitari bisericești. Să nu vi să pară ciudat asta, deoarece Ecumenismul, cu ajutorul „alor săi conducători lumești, ridică în tronuri, după bunul plac și în mod nelegiuit, patriarhi, arhiepiscopi și episcopi, iar pe acești „îndatorați” îi folosește apoi ca să aducă la îndeplinire scopul său.

Este știut, de altminteri, că în vremea noastră **diferite patriarhii și arhiepiscopii suferă mari presiuni de la conducătorii lumești, politicieni și tirani**. De exemplu Patriarhia Moscovei nu doar că este influențată, ci este, de-a dreptul, condusă de casapii de la Kremlin. Iar dacă a intrat în „Consiliul Mondial al Bisericilor”, asta se datorează, după cum am văzut mai sus, presiunii lor apăsătoare.

Dar și Patriarhia de la Constantinopol este influențată inimaginabil de către politica apuseană. Această înrăurire a contribuit mult la intrarea Patriarhiei în legătură cu protestantul „Consiliu Mondial al Bisericilor”.

Din păcate sunt clerici care primesc ajutorul ca să pună mâna pe tronuri, iar apoi se lasă influențați de autoritățile politice și se supun lor. Dar orice episcop sau cleric ce-a uitat că aparține Bisericii celei Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească; ce-a uitat că este ortodox și încalcă la arătare Sfintele Canoane devenind una cu ereticii, se află foarte departe de Hristos și Biserica Lui. Acela nu are drept scop acel: „Vie împărăția lui Dumnezeu”, ci „Vie împărăția lui antihrist pe pământ”.

Acolii vrednici de plâns

Ce justificare poate avea colaborarea unor capi bisericești cu ecumenismul luptător împotriva Bisericii? Ce circumstanțe atenuante ar afla ei, atâta timp cât ajută ecumenismului la punerea în aplicare a planului său satanic?

Nu există iertare pentru această groaznică vânzare a lor. Nu există dezvinovățire. Pe câtă vreme intră în ecumenism, asta înseamnă că sunt de acord cu intențiile lui, care se întorc împotriva lui Hristos, împotriva Credinței Ortodoxe. Prin urmare, neagă faptul că Hristos este Dumnezeu Adevărat. Aceștia cred, ca și ereticii, că Hristos este „zidirea” lui Dumnezeu. Sunt de aceeași părere cu masonii, care numesc pe Domnul nostru Iisus Hristos, „mistic” și „mare inițiat”.

Alăturându-se deci, și colaborând cu ecumenismul, ortodocșii cad, de-a dreptul, în lepădare de Hristos. Acceptă mitul potrivit căruia Hristos n-a venit încă pe pământ și că prin urmare, n-a adus izbăvirea, mântuirea și Adevărul. E ca și cum ar aștepta alt „mântuitor”.

Prin toate astea, însă, ajung hulitori ai lui Dumnezeu, trădători ai Credinței noastre și colaboratori ai vrăjmașilor lui Hristos! În acest mod, ortodocșii ajută ecumenismul, care încearcă să răpească Dumnezeirea Domnului nostru Iisus Hristos și s-o dea vrăjmașului lui Hristos, adică antihristului.

Vedem de-acum limpede că în zilele noastre, ecumenismul devine camarad de luptă cu vrăjmașii Bisericii lui Hristos și se luptă sistematic să substituie pe Hristos Cel dintru început (v. Io. 1, 1) cu zeitățile idolatrilor, iar la urmă să dea tronul și cinstea lui Hristos, vreunei zeități oarecare, care va fi plâsmuire omenească. Va fi domnul întunericii „stăpânitorul veacului acestuia”.

Așadar, să ia aminte colaboratorii și partizanii ecumenismului! Să țină seama de răspunderea înfricoșătoare față de Dumnezeu, omenire și istorie. Și, mai ales, reprezentanții Bisericilor Ortodoxe să aibă grijă să nu devină colaboratori ai ecumenismului și „groparii” multor suflete ortodoxe.

Crima lor va fi cumplită și de neiertat. Dar, pentru că sunt și mulți care, bine intenționați și fără să bănuiască ceva, cochetează cu ecumenismul, fără să știe sau măcar să-și dea seama de planurile sale urzite de mult, de aceea am crezut de cuviință să facem prezenta demascare a lui.

Pentru Dumnezeu! frați Creștin-Ortodocși, Cuvioși Părinți și Monahi, Cucernici Preoți și Preasfinți Arhieri... Stați departe de mișcarea antihristică a ecumenismului, măcar acum, când vi l-am înfățișat în adevăratul său chip hidos și monstruos, fără mască! Are să vă facă vânzători ai lui Hristos și lupi ai turmei Sale.

Partea a doua

CAPITOLUL I

LOVESC CU PICIORUL ÎN ȚEPUȘĂ

Ecumeniștii și cei care-l dirijează, masoni și sioniști, războiesc cu înverșunare Biserica lui Hristos, precum am văzut. E posibil ca aceasta să provoace cititorului nostru, melancolie, dezamăgire și deznădejde. Poate că loviturile acestui război al ecumenismului, luptător împotriva creștinismului, să lase impresia că totul se năruiește și nu mai este nădejde de mântuire.

Însă lucrurile nu stau chiar așa. Deoarece cititorul trebuie să cunoască faptul că „Viu este Domnul Dumnezeu” și că El este Atotputernic, iar Biserica Lui este nebiruită. Necredincioșii și puterile oculte, ce fac front comun împotriva lui Dumnezeu, se ostenesc în deșert ca să facă să dispară stăpânirea Lui. Dumnezeu îi va zdrobi „ca pe vasul olarului” așa cum zice psalmistul.

Dovadă a faptului că, vrăjmașii lui Hristos lovesc cu picioarele goale în țepușă, este istoria. Aceasta ne-o adeverește până astăzi vrăjmășia și răutatea sioniștilor împotriva Domnului nostru și a Bisericii Sale și care vrăjmășie, în cele din urmă, va fi zdrobită și se va întoarce iarăși asupra capetelor lor. Și iată:

I. Răstignirea Domnului

Cu o ură de moarte, **evreii au săvârșit crima cea mai cutremurătoare din toate veacurile, Răstignirea Celui fără de prihană, a Fiului lui Dumnezeu.**

„Sângele Lui asupra noastră și asupra copiilor noștri” – au strigat atunci. Ce-au izbutit, însă, cu asta? Nu s-au descotorosit de Hristos, așa cum credeau, ci dimpotrivă, de atunci a început tragedia lor. **Sângele lui Hristos îi urmărește.**

În anul 70 d.Hr., s-a întors asupra capetelor lor și a copiilor lor, așa cum ceruseră, înfricoșătoarea urgie a lui Dumnezeu Cel Drept. Ierusalimul a fost înconjurat de armata romanilor conduși de Tit. Pe durata asediului o foamete cruntă a cuprins pe poporul evreu. Mamele își mâncau pruncii, ca să potolească fiara neîmblanzită a foamei, după cum ne relatează istoricul evreu Iosif.

A urmat căderea Ierusalimului în mâinile romanilor și dezlănțuirea urgiei Dumnezeiești. Atunci romanii au răstignit atât de mulți evrei, că nu mai găseau alte lemne ca să continue răstignirile. De asemenea au vândut milioane de evrei – prizonieri de război – ca sclavi în piețele din Alexandria și Egipt. Ierusalimul a fost ras de pe fața pământului. **De atunci evreii au fost împrăștiți în cele patru zări ale pământului...**

Dar și acum s-au așezat câțiva în Palestina, dar trăiesc încontinuu o viață riscantă în mijlocul unor dușmani de moarte.

Deci, ce-au folosit răstignindu-L pe Hristos? Doar și-au atras sângele Său asupra lor și a copiilor lor!...

II. Reconstruirea templului lui Solomon

Odată cu căderea Ierusalimului sub Tit, templul lui Solomon a fost distrus până la ultima piatră. S-a împlinit cuvântul Domnului ce l-a spus: „Amin, zic vouă, că nu va rămâne aici piatră peste piatră care să nu se risipească” (Marcu 13, 2).

Dar evreii, care n-au crezut niciodată în Hristos și în cuvântul Său veșnic și neclintit, au voit să reconstruiască templul lui Solomon și să scoată drept mincinos cuvântul Lui cel profetic.

În 363 d.Hr., în vremea lui Iulian Paravatul, au găsit prilejul să facă reconstrucția templului. Împăratul luptător împotriva Creștinismului, Iulian i-a susținut și ajutat material să-și reconstruiască templul⁵⁹.

Atunci episcopul Ierusalimului Chiril⁶⁰, sub a cărui privire se întâmplau toate acestea, spune înaintea tuturor proorocia lui Daniil și a lui Hristos Însuși cu privire la cele ce se întâmplau. Mustără această încercare luptătoare de Dumnezeu, cât și truda zădarnică a lor. El îi dojenea pe față ca un vrednic Părinte apostolic. Iudeii însă s-au încăpățânat să-l reconstruiască.

Și chiar în clipa în care ei lucrau cu îndârjire, s-a pornit un cutremur, ce i-a speriat de moarte. Apoi, au încercat de trei ori să pună temelia, dar de fiecare dată ieșeau din pământ flăcări, nisip fierbinte și pietre împrăștiind pe evrei și vătămându-i.

Scriitorul latin Ammianus Marcellinus, care a fost martor ocular al minunii, o descrie astfel:

„Pe când Alipie (unul dintre favoriții lui Iulian și prefect al Bretniei) insista cu tărie, fiind ajutat și de ighemonul acelei eparhii, bulgări de foc înfricoșători ieșeau în locul unde săpau temelia, fiind foarte deși și arzând de multe ori pe

⁵⁹ Vezi *Mărturie ale scriitorilor iudei și latini despre Hristos*, de A. Sturza, pag. 241. n. aut.

⁶⁰ În viața Sfântului Chiril patriarhul Ierusalimului se scrie mai pe larg despre cele afirmate. A se vedea *Viețile Sfinților*, Luna Martie, ziua a-18-a unde este scrisă viața Sfântului Chiril.

lucrători, încât, în cele din urmă locul acela a rămas pustiu, neîndrăznind nimeni să se apropie de el”.

Până la urmă au fost nevoiți să oprească lucrul. De atunci au trecut o mie șase sute de ani și n-au cutezat să-l reconstruiască, deși este templul la care visează de atâta timp și dispun, după cum se știe, de bani mulți.⁶¹

Pe lângă acestea și multe altele, despre minune dă mărturie și un oarecare rabin, pe nume Ghedialiah. El se bazează pe analele istorice ale iudeilor.⁶²

Se ostenesc, deci, în van, când se împotrivesc Atotputernicului Hristos și „lovesc cu piciorul în țepușă”.

III. Plăsmuiesc Mahomedanismul

Prin secolul al VI-lea văd evreii cum Creștinismul se întinde și cuprinde toată lumea. Vor însă, cu orice chip, să oprească răspândirea lui. Îi neliniștește înaintarea impetuoasă a credinței și învățaturii lui Hristos. **Se adună atunci în taină mai-marii evreilor, Sanhedrinul și plăsmuiesc o religie luptătoare împotriva Creștinismului, mahomedanismul.**

Foarte puțini, poate, știu că islamul nu a fost lucrarea și plăsmuirea analfabetului și sălbaticului Mahomed, ci a evreilor. Foarte puțini au habar că **mahomedanismul este făcătură evreiască**, deoarece toate informațiile istorice despre acest lucru sunt măsluite de către cei ce au interes să ascundă asta. Cine mai știe azi, că însuși Mahomed era evreu după mamă? Câți știu că, cel puțin trei dintre femeile lui erau evreice și că el era îndrăcit?⁶³ Cine a aflat vreodată că toți cei apropiați din jurul său erau sataniști (vrăjitori, astrologi și spiritiști)?

Au reușit lucifericii Sanhedrinului să facă din analfabetul, epilepticul și demonizatul beduin Mahomed, profet mincinos. L-au propulsat în frunte ca, prin sabie, să răspândească mincinoasa religie și să rănească astfel Creștinismul.

---

⁶¹ Vezi și Sf. Grigorie de Nazianz, Cuvântul 4, pag 110-113; Sf. Ambrozie al Mediolanului, Cuvânt împotriva iudeilor; Ruffin, Cartea a-10-a; Socrate Cartea a-3-a, cap. 20).

⁶² Istoria, Le Beau, Vol. 3

⁶³ v. Sfântul Maxim Grecul, *Adevăr și minciună. Scrieri dogmatico-polemice*, Ed. Sophia, 1998; Sfântul Maxim Grecul, *Viața și cuvinte de folos*, Ed. Buna Vestire, Galați, 2002. (n. ed.)

Dar care este consecința acestei atitudini dușmănoase a evreilor împotriva lui Hristos? Ce-au câștigat căpeteniile luciferice ale Sanhedrinului de pe urma născocirii Islamului? Au creat astfel cel mai rău și mai neîmpăcat dușman de moarte al iudaismului. Primul sânge evreiesc a fost vărsat de însuși Mahomed, lucru pe care adepții religiei lui îl continuă până astăzi. Nu este mult timp de când, 110 milioane de arabi au depus greu jurământ ca să nimicească de pe fața pământului și ultimul evreu! Acuma, când sunt scrise aceste rânduri, 600 milioane de musulmani, pe care evreii i-au născocit ca să lovească Creștinismul, sunt gata să rănească de moarte, până la dispariție, pe israeliți, și nu pe creștini, cum își plănuiseră ei de mai înainte.

Ca atare vezi, cititorule, că Dumnezeu a întors asupra capetelor lor, săgețile pe care le îndreptau împotriva creștinilor. Vezi că într-adevăr „lovesc cu piciorul în țepușă” ...⁶⁴

IV. Inventează comunismul

Asta poate că pare de necrezut și, mai cu seamă, însuși comuniștilor. Și totuși este adevărat! Și comunismul fără de Dumnezeu tot de evrei este inventat. Karl Marx era german de origine evreiască.⁶⁵ Se trăgea din iudei. Pe jumătate evreu era și Vladimir Lenin, care a fost mare prigonitor al Ortodoxiei și al oricărei religii, care, în opinia lui era „opiul popoarelor”.

Lenin, al cărui nume este deja cunoscut în orice colț al lumii, a început Revoluția Bolșevică din Rusia, în 1917, cu un grup de 217 colaboratori, dintre care doar 8 erau ruși, iar toți ceilalți erau evrei! El însuși era mason de gradul 33.

Susținătorii săi (în afară de mareșalii Hindenburg și Ludendorff, ce au dat primele milioane în aur) sunt cunoscuți bancheri evrei din America. Asta, se înțelege, n-o spunem noi, ci însăși Istoria... Dar să vedem „câștigurile” și

---

⁶⁴ Mai multe date doveditoare despre faptul că evreii sunt inspiratorii și izvoditorii mahomedanismului și despre obârșia evreiască a lui Mahomed, a se citi cartea distinsului scriitor Washington Irving, tradusă în greacă în 1930 de către St. Ikonios și publicată la editura "Eleftherudaki". Nr. de înregistrare a Bibliotecii Parlamentului 2171.

⁶⁵ **Karl Marx** a fost mason, s-a tras dintr-o familie de rabini, dar nici el și nici Engels n-au inventat comunismul. Ei au fost influențați direct de evreul Moses (Moshe) Hess (1812 – 1875) care a fost și unul din fondatorii socialismului., cf. <http://roevolutie.ro/citate-celebree-ale-unor-masoni-sau-evrei-sionisti-faimosi/> (n. ed.)

pagubele celor ce-au avut interese. A fost dezrădăcinat cumva „opiul popoarelor” din sufletele rușilor, cum se fălea luptătorul de Dumnezeu, Lenin împreună cu creatorii și ocrotitorii comunismului? Răspunsul îl veți găsi în paginile micii noastre lucrări *Minuni contemporane în Rusia*, care s-a difuzat în mii de exemplare și, tradusă în alte limbi străine, circulă în toată lumea.

Noi însă, putem să spunem cititorului nostru că dreapta credință din popor n-a fost dezrădăcinată, cum își închipuie evreii și comuniștii. Știm cu certitudine, că de câțiva ani încoace, se desfășoară o lucrare sistematică și prudentă, acolo unde altădată era „paradisul” luciferic, pentru dispariția totală a sionismului. Când citim, aproape zilnic, despre neconținutele vânzări de arme arabilor care, după cum se vede, sunt destinate să fie folosite împotriva acelor care au născocit și înființat comunismul, adică evreilor, nu putem decât să rămânem fără grai în fața Înțelepciunii lui Dumnezeu, Care pedepsește pe cei ce uneltesc împotriva Sfintei Ortodoxii.

Din 1956, șefii comuniști ai Moscovei, au făcut o întoarcere bruscă de 180 grade și au atacat ideologic tot ce era evreiesc. S-a pornit o prigoană vădită împotriva evreilor, care se numără în Uniunea Sovietică la 3,5 milioane. S-au publicat, în paralel, mii de cărți ce dezvăluie activitatea distructivă a iudaismului! Toate cărțile filo-evreiești, de literatură și poezie au fost interzise. Își putea închipui vreodată evreul Karl Max că într-o bună zi, „odraslele” sale spirituale, comuniștii ruși, se vor întoarce cu atâta fanatism împotriva sionismului? Astăzi însă, nimeni nu se mai îndoiește. Multe organizații și servicii sovietice, între care și Academia de Științe, și-au însușit războiul ideologic împotriva sionismului!...

V. Creează hitlerismul

Sioniștii evrei au creat încă un monstru antihristic, pe Adolf Hitler.

Hitler era pe jumătate evreu⁶⁶. În cercul său de prieteni erau mulți evrei, ca vrăjitori, sataniști, spiriști. Era ahtiat după slavă. Copiii luciferici ai Sanhedrinului, sioniștii îi promet că-l vor ajuta să ajungă sus, cu condiția să facă să dispară Creștinismul și să-l înlocuiască cu religia zeităților teutonilor. Hitler acceptă...

---

⁶⁶ <http://bataiosu.wordpress.com/2009/04/22/a-fost-hitler-evreu-sau-nu/> (n. ed.)

Pe 4 Ianuarie 1933 marele bancher german de origine evreiască Kurt von Schroeder primește în taină pe Adolf Hitler, în palatul său din Kolonia, de față fiind și Franz von Pappen și alți sataniști! Acolo monstrului fascist și satanic Hitler – ce are ca simbol crucea frântă a magiei negre, zvastica – i se pune la picioare aurul lumii. Și cu ajutorul și banii evreilor ajunge la putere un antihrist...

Ce a urmat știe toată lumea. Zeci de milioane de oameni și-au pierdut viața în experimentul nazismului de a impune religia „Noua Ordine Mondială”.

Firește, nu stă în puterea noastră să fim noi aceia, ce ar trebui să se întrebe de ce bancherul evreu Kurt von Schroeder, primul și marele susținător al lui Hitler, în loc să fie judecat la Nurenberg, a reușit să-și mute băncile și afacerile în America, unde se bucură de o viață tihnită!...

Este cunoscută, de altminteri, colaborarea lui cu nazismul și marele sprijin economic acordat acestuia, așa cum a dezvăluit în *Memoriile* sale, von Pappen și care *Memorii* au dispărut în mod misterios, înainte de a apuca bine să se difuzeze pe scară largă...

Însă ce-a rezolvat cu asta sionismul? A creat un ocean de sânge creștinesc, dar n-a nimicuit Creștinismul, așa cum își imagina. Ba, din contra, mânia lui Hitler s-a întors împotriva neamului binefăcătorilor luciferici ai săi și un munte uriaș de cenușă a 6.500.000 de cadavre ale evreilor s-a înălțat ca un monument unic al barbariei.

Pentru încă o dată Dumnezeu a arătat sioniștilor luptători împotriva creștinilor, că Hristos este de nebiruit și că „greu este să lovească cu piciorul în țepușă”.

Am adus de față toate acțiunile anticreștinești de mai sus ale sioniștilor nu ca să ridicăm în slăvi puterea lor, firește, ci ca să dovedim că toate planurile și încercările lor, ce sunt împotriva lui Hristos și a Bisericii Sale, au fost, sunt și vor fi zdrobite „ca vasele olarului”. Și, cu adevărat, constatăm în plus că scornirile lor satanice și antihristice se întorc împotriva capetelor lor.

Fie ca să-și revină, să-și deschidă ochii și să urmeze credinței celui de același neam cu ei, Apostolul Pavel!

CAPITOLUL II

DATORIA ORTODOCȘILOR

Acum se pune o întrebare capitală: ce vom face față de această ofensivă generală ale puterilor întunecate și a ecumenismului împotriva Bisericii lui Hristos? Care este datoria noastră imediată? Cum să ne protejăm credincioșii de ecumenism? Ce vom face noi ortodocșii? Cum vom evita confuzia, tulburarea, naufragiul spre care încearcă ecumenismul să aducă omenirea? Ce să facem ca să păzim credința noastră nefalsificată și autentică față în față cu agresiunea ecumeniștilor împotriva Bisericii lui Hristos? Avem să rămânem cu mâinile în sân, nepăsători, cuprinși de o catastrofală apatie și lipsă de combativitate? Vom lăsa pumnalul amenințător, liber și neîmpiedicat, să lovească Biserica lui Hristos? Nu! Pentru Dumnezeu! Așadar, ce trebuie să facem?

I. Trezvie

Toți creștinii ortodocși din lume, toți episcopii și păstorii, preoții și teologii, tot poporul credincios, Ortodoxia de pretutindeni în mod unanim, trebuie să se opună vitejește planurilor unioniste ale ecumenismului.

Am fost rânduiți toți de Dumnezeu, clerici și laici, neadormiți străjeri și paznici veghetori pentru păstrarea vistieriei celei de mult preț a omenirii: ADEVĂRUL, pe care Dumnezeu l-a revelat în istorie. Trebuie să ne împotrivim ca să nu pierdem această vistierie a credinței Ortodoxe, pe care Domnul ne-a încredințat-o.

Am fost puși de Dumnezeu să păzim nepătată Ortodoxia. Să o apărăm cu orice preț de ecumenismul abil și întunecat. Altminteri, de la noi, străjerii, va cere Dumnezeu sufletele tuturor acelor ce sunt omorâți de fiara ecumenismului. Fiecare credincios ortodox este un străjer al credinței Ortodoxe și nu trebuie ca să lase pe vrăjmașii lui Hristos să o răpească din mâinile sale.

„Dacă străjerul a văzut sabia venind și nu a sunat din trâmbița și poporul n-a fost vestit și va veni sabia și va ridica viața cuiva... sângele lui îl voi cere din mâna străjerului” (Iez. 33: 6)

Adică, dacă străjerul vede pe vrăjmaș că se apropie cu sabia amenințătoare și nu sună din trâmbiță, ca poporul să se pună la adăpost și să-și ia măsuri de precauție și dacă vrăjmașul ucide vreunul, sângele acelei victime, adică răspunderea pentru moartea aceluia, se va cere de la străjer, spune Domnul prin proorocul Iezechiil.

Fiecare ortodox este pus străjer. Este santinelă și trebuie să anunțe primejdia, să sune din trâmbiță, ca poporul care nu bănuiește nimic, să se trezească. Este crimă odioasă să vezi pe vrăjmaș intrând în poporul ortodox cu sabia eresului, dinainte pregătită și să nu dai de veste... Vei da socoteală de asta lui Dumnezeu.

Dacă am ține seama toți de răspunderile ce le avem! Vrăjmașii au intrat deja în via lui Hristos și fac prozelitism necruțător. Se fac măcelari de suflete și duc, nu un suflet, ci multe, la închinarea lui antihrist, la piele...

Toți să tragem un semnal de alarmă duhovnicească. O împotrivire a toată Ortodoxia, la perfidele invitații ale ecumenismului, dar și veghere generală, deoarece dușmanul zilelor noastre, ecumenismul, are sabia ucigașă cu viclenie și se apropie de noi cu zâmbete și declarații de dragoste mincinoase.

Ca să ținem neatinsă și nevătămată credința noastră de sabia ucigașă a vrăjmașilor lui Hristos trebuie să stăm departe de orice unire vicleană...

II. Departe de orice unire

Și, mai întâi, departe de orice unire. Ortodoxia nu va accepta un dialog cu ereticii și ateii de la egal la egal. Nu se va preta la compromisuri și capitulare. Ea are obligația de a se lupta ca să mențină Adevărul nefalsificat. Trebuie să facă cunoscut pretutindeni că Adevărul nu acceptă compromisuri. Trebuie să le amintească papistașilor, unioniștilor, ecumeniștilor și tuturor vrăjmașilor perfizi ai ei, că primii creștini au trecut prin groaznice și cumplite persecuții, numai și numai pentru că nu voiau să lase ca Hristos să fie cuprins în largul Pantheon, unde Roma a reunit toți zeii idolatriei.

Cu credință statornică, creștinii primelor veacuri se împotriveau oricărui amestec, oricărui sincretism. Preferau prigoanele decât acest înfricoșător compromis al sincretismului, unde esența Credinței Ortodoxe ar fi fost expusă la piere.

Despre această atitudine de neclătinat cu privire la credința, a primilor creștini Gaston Boiesier scrie: „Aveam această puternică stăruință să se izoleze astfel de restul lumii, ca să-și țină Credința lor curată de orice amestec, și doar așa se poate explica cruzimea și bestialitatea prigoanelor, a căror victime au fost creștinii, timp de trei secole”.

Și noi, creștinii ortodocși de astăzi, o astfel de atitudine trebuie să avem. Ortodocșii epocii noastre trebuie să rămână statornici și neclintii în Credință. Nu e loc pentru ipocrizii, surâsuri false și cedări în numele unei „iubiri” păcătoase. De altfel, semnele ce grăiesc despre imposibilitatea unirii sunt evidente. Vremurile noastre corupte vor cu orice chip să ne închidă în psihoza ecumenistă.

Însă noi vom zice nu! Nu, papistașilor! Nu, ecumenismului! Și asta, pentru că deja îi cunoaștem bine și pe unii și pe alții. Ne vorbesc încontinuu și până la exasperare papistașii de dragoste. Dar nu se opresc aici. În acest mincinos și neghiob „dialog al dragostei” se ascunde mare prefăcătorie. Papismul este camuflat acolo, ascunzându-ne adevărul său chip.

Însă acum, e de datoria noastră să-l dăm la iveală, ca să-l vedem în adevărata sa înfățișare, și să ne înțelegem în sfârșit, ca să nu fim înșelați de dragostea ce ne-o flutură pe la nas.

Cititorule, adevărul chip al papismului este înfiorător. Este plin de răutate și ură. Vaticanul, din nefericire, este mânjit de sângele și crimele mai vechi sau mai noi.

Vedem, de altminteri, silniciile și vandalismul papistașilor împotriva ortodocșilor. În timp ce ortodocșii n-au înjunghiat vreodată nici măcar un heterodox, papistașii, dimpotrivă, ne căsăpesc fără încetare, nu doar în vechime, ci și în prezent. Pentru că ei nu s-au schimbat. Sunt aceiași, ba chiar mai răi. Și spre adevăritarea celor spuse, vom apela iar la istorie, aducând la vedere nu ceva din cele de demult, ci doar două exemple din zilele noastre:

1. Persecuția în Cehoslovacia

„Dragostea” papismului o putem vedea în persecuția pe care papalitatea a pornit-o împotriva Ortodoxiei din Cehoslovacia!

Adevărul chip al papismului l-a dat pe față și înfierat la scară largă, mitropolitul de la Praga și a toată Cehoslovacia, Dorothei, în luna mai 1969 la Academia de Științe din Sofia (Bulgaria) la împlinirea a 1.100 de ani de la adormirea Sfântului Chiril, apostolul bulgarilor și a tuturor slavilor.

După ocuparea Cehoslovaciei de către comuniștii „secerii și ciocanului”, nu s-a pierdut doar libertatea națională a țării, ci îndată Ortodoxia a fost amenințată serios. Uniții papistași (greco-catolicii) din Praga au găsit atunci prilej bun, arătându-și sălbătică evidentă împotriva creștinilor ortodocși.

Dar să vedem o expunere concisă despre persecuția aceasta pe regiuni⁶⁷:

- a) Litmanova, regiunea Star Lubovna: a fost distrusă biserica și este exercitată o persecuție sistematică împotriva ortodocșilor.
- b) Klenova, regiunea Humene: de Paștele anului 1969, uniții au deschis focul asupra bisericii, ciuruind-o în întregime.
- c) Stropkov, regiunea Svintik: uniții, organizați în bande, din toată regiunea au demolat biserica. S-au urcat în clopotniță și au stricat și demolat crucea ortodoxă. Casa parohială a preotului ortodox a fost distrusă. Mobila i-au aruncat-o în drum și ori au furat din ea, ori au distrus-o.
- d) Tsekov, regiunea Trembosov: au atacat și ocupat cu forța biserica în timpul Sfintei Liturghii. Preotul a fost bruscat și maltratat, chiar în acel moment (deși încă nu se terminase Sfânta Liturghie) astfel încât a fost nevoit să stea internat în spital timp de săptămâni întregi.
- e) Malee Zalouzitce, regiunea Mihalovce: în acest sat există 42 de familii ortodoxe și 28 de familii greco-catolice. Uniții catolici din toată regiunea – ca la 3.000 cu tot cu partizanii lor – după ce-au ajuns acolo cu autobuzele au distrus biserica ortodocșilor. Ortodocșii au apărat biserica lor, vrând să o scape de profanare. Sângele lor vărsat a înroșit drumul și pardoseala Bisericii, neîmpiedicând pe „preoții” uniți să intre (trecând cu picioarele peste sânge omenesc) în biserica ortodocșilor, ca să-și facă „liturghia” lor!!
- f) Kusmitce, regiunea Trembisov: Biserica a fost ruinată. Preotul a fost chinuit crunt de către greco-catolicii fanatici. A fost bătut fără milă și înjosit în tot orașul, în timp ce gloata de uniți striga, că trebuie să-l răstignească! „Ia-l, ia-l, răstignește-l!” (In. 19,15)

Față de această sălbatică persecuție, așa cum a făcut cunoscut Mitropolitul de Praga, Biserica Ortodoxă din Cehoslovacia a protestat, făcând apel la forurile guvernamentale autorizate, dar nu s-a luat nicio măsură de protejare a Bisericii Ortodoxe. De asemenea, a făcut plângere direct la Vatican, dar fără rezultat. „Tăcerea Vaticanului vorbește de la sine”, a reliefat Ierarhul.

Și mitropolitul Pragăi continuă anunțul-denunț, despre câte a spus el intențentului greco-catolic și ce a constatat:

---

⁶⁷ Amănunte se pot găsi pe <http://orthodox-world.pblogs.gr/2008/10/unia-the-dorian-horse-of-papism-catholic-crimes-against-orthodox.html> (n. ed.)

„L-am rugat să ne cedeze pentru puțină vreme, bisericile noastre, pentru oficierea cultului ortodox. I-am făcut referire la cunoscutul «Directorium» al Vaticanului sub a cărei supraveghere se află și la faptul că credincioșii altor culte pot oficia slujbele lor în bisericile catolice. Mi-a răspuns că «Directorium»-ul nu îl interesează. L-am întrebat uimit: «De ce?», dar nu mi-a dat niciun răspuns. După cum se vede, uniții și-au pus de gând să piardă definitiv Biserica noastră. Pe aceia, pe care nu-i pot «converti» cu înfricoșări și constrângeri, îi atrag oferindu-le avantaje materiale”⁶⁸.

2. *Masacrele Papismului în Serbia*

Ca să vedem cine sunt papistașii care ne vorbesc într-una de dragoste, să ne aducem aminte de cei 800.000 de ortodocși (da! chiar optsute de mii), măcelăriți de uniții papistași (numiți Ustashi) în urmă cu abia 25 de ani, în timpul celui de-al II-lea Război Mondial, în Iugoslavia, Slovenia și Croația. Iată ce a scos la lumină în noiembrie 1961, ziarul anti-eretic *Orthodoxos Typos* (*Presa Ortodoxă*):

„În 1940 se observă o acțiune energică a «Ustachi»-lor în Croația ce se continuă. În Italia se formează divizii militare de croați și sloveni în vederea «Eliberării».

Bărbații poartă uniforme italiene și-și au sediul în zona Terghesti și Istria.

În 1941 germano-italienii atacă Iugoslavia. Croații se revolta și aleg ca șef al statului - cu «binecuvântarea» Vaticanului și acordul lui Mussolini – pe Ante Pavelic. Sunt introduse imediat în Croația și Slovenia regimente militare speciale și încep «epurărilor». Toți preoții ortodocși aflați acolo sunt executați! Apoi detașamentele speciale cutreieră Croația și Slovenia și întrebă pe ortodocșii împrăștiați prin țară dacă vor să se facă papistași, ca să scape teferi. Răspunsul este unul: «Nu! Noi vrem să murim în Credința Ortodoxă a strămoșilor noștri!». Asta o zic și copiii mici, de școală. Răspunsul lor e același. Atunci se dă semnalul masacrării în masă. 800.000 de ortodocși sunt căsăpiți, după multe chinuri și sub supravegherea militarilor catolici. Acesta este cel mai

---

⁶⁸ Într-adevăr, așa cum a spus Sfântul Antonie cel Mare (atunci când i s-a arătat dracul și i-a spus că ar vrea, chipurile, să se pocăiască): „răutatea veche nu se face bunătațe nouă”. Tactica pe care au aplicat-o uniții în Transilvania, ortodocșilor români, aceiași o vedem dăinuind peste secole, urmând același tipar. (n. ed.)

mare măcel al ortodocșilor, de la venirea Domnului nostru Iisus Hristos, de care profită papismul.

În 1945, Ante Pavelic și șeful Securității Statului dau bir cu fugiții și vin la Vatican și se fac călugări! Mai pe urmă, după ce au așteptat acolo ascunși multă vreme, trec în Argentina, cu ajutorul Vaticanului, unde își scapă pielea amândoi. Acolo dobândesc cetățenia americană cu sprijinul direct al cardinalului Spelman.

Pentru că Tito este evreu (Iosif Broz) și nu-i pasă în niciun fel de ortodocși și pentru că papistașii și-au pus în mișcare toate forțele și influența ca să nu se scoată vreo vorbă despre masacrarea celor 800.000 de ortodocși, toată chestiunea e în primejdie să fie uitată.

Există informații cutremurătoare în arhivele marilor puteri referitoare la acest scandal de notorietate mondială. Vaticanul dintotdeauna s-a servit în mod eficace de interesele politice. Din fericire, multe din documentele originale secrete, au încăput pe mâna unor oameni influenți și care la momentul oportun ni le-au pus la dispoziție”.

În 1963 revista *Orthodoxos Typos* scria de asemenea următoarele: „În timpul celui de-al II-lea război mondial (1942-1944) a avut loc cel mai mare măcel în masă a ortodocșilor, din istoria Creștinismului, la ordinul Vaticanului!

Măcelul mai vechi al papistașilor împotriva celor ce cugetau diferit din noaptea sfântului Bartolomeu, pălește neîndoielnic, în fața uciderii în masă a 800.000 (da! exact cum citiți, opt sute de mii) de ortodocși sârbi în timpul celui de-al II-lea război mondial. Astăzi credem că a sosit deja clipa să fie date pe față acțiunile ascunse ale călăilor Vaticanului în fața opiniei publice mondiale. Și cea mai bună adevărare este publicarea – pentru prima oară – a fotografiilor apocaliptice a acelor masacre.

Iată, deci, o descriere scurtă a acestei tragedii a Istoriei:

În aprilie 1941 germano-italienii atacă Iugoslavia, iar croații papistași întorc armele împotriva patriei lor ortodoxe aliindu-se cu invadatorii. Conducător al lor este desemnat Ante Pavelic. Imediat detașamente speciale de croați papistași din Italia, purtând uniforme italiene, ajung în nord-vestul Iugoslaviei și încep uciderea în masă a 800.000 de ortodocși. Toți preoții ortodocși găsiți acolo sunt executați prin lapidare, după ce mai întâi au fost legați cu sârmă pe cruci improvizate. **800.000 de ortodocși** de la copii de clasa întâi până la bătrâni au

dat doar un singur răspuns preoților catolici prezenți, care le promiteau să le salveze viețile, cu o singură condiție însă, să se facă catolici: «Vrem să murim creștini ortodocși!». Iar mâinile preoților catolici au dat semnalul executării lor imediate”.

Despre acea masacrare odioasă a celor 800.000 de ortodocși sârbi, la ordinul Vaticanului, le-a reamintit, de asemenea, ierarhilor sârbi în 1963 și Înalț preasfințitul Arhiepiscop al Athenei, Hrisostom al II-lea. Acesta, explicând de ce Biserica Greacă nu acceptă propunerile de a trimite observatori la Consiliul Vaticanului, le-a reamintit delegaților sârbi prigoanele sângeroase, din timpul celui de-al II-lea război mondial, comise sub stricta supraveghere a Bisericii papale din Croația.

Ca atare,ăștia ne sunt papistașii care ne vorbesc de dragoste și unire! Și cu ei vor ecumeniștii, în primă fază, să ne unească. Cu acești lupi papiști, ce sfășie oile, cu uniții care cu ură lovesc în Ortodoxie, atunci când o află neîntărită, neapărată și persecutată.⁶⁹

Dar, încotro ne duceți unioniștilor? Unde vă îndreptați ecumeniștilor? Îchideți ochii în fața Adevărului? Chiar nu vedeți ce se întâmplă? Au făcut în așa fel, ca să ne aibă la discreția lor, prin tertipurile „unirii” și a ecumenismului. Dar nu vom cădea în cursele lor, fiindcă poporul grec, a văzut din fericire, primejdia „unirii” și nu vrea să-l urmeze pe Athenagoras sau pe oricare alt ecumenist sau unionist acolit al său.

Merită însă să ascultăm apelul îngrijorat și dramatic al Mitropolitului de Praga, prin care cere țărilor ortodoxe susținerea morală, în clipa în care papistașii dezlănțuiri prigoane împotriva Bisericii Ortodoxe din Cehoslovacia:

„Existența noastră depinde de ajutorul vostru. Credem că dacă toate țările ortodoxe din lume, ridică glasul în semn de protest, chestiunea coexistenței tuturor Bisericilor în Cehoslovacia se va rezolva cu dragoste și în duh de toleranță reciprocă. Ce lucru înfiorător, ca în epoca noastră, după decretul Conciliului al II-lea al Vaticanului, referitor la ecumenism, să cerșim puțină toleranță religioasă!”.

---

⁶⁹ Amănunte se pot găsi pe <http://ortodoxiesiviata.blogspot.com/2008/06/sfntul-sfinit-mucenic-sava-1884.html>

Iar mai pe urmă, după toate astea, catolicii să ne vorbească de „dragoste”! Dar sunt atât de nerușinați?

Iată, deci, pentru ce este cu neputință unirea cu marele casap și fățarnicul papism și nici nu încapе vorbă ca să purtăm vreun dialog cu el. Ce răspuns și explicație ne pot da adepții mișcării ecumeniste? Ce circumstanțe atenuante pot găsi față de acest vandalism al papistașilor? Cu toate acestea, ăsta este **singurul dialog despre dragoste al papismului: nimicirea Ortodoxiei!** Și se prefac că nu văd asta „teologic” ortodocși unioniști, iar papistașii ipocriți imită politica struțului.

În orice caz, noi ortodocșii nici „bun venit” (1 Ioan 1, 10) nu trebuie să zicem acestor papistași eretici. De altfel, ne-o recomandă Sfântul Evanghelist Ioan, ucenicul iubirii. Nu cred să avem noi mai multă dragoste decât Apostolul iubirii. Să lășăm deoparte falsele politeți și manierisme, dacă vrem să fim cu capul pe umeri.

Cât despre unire nici vorbă. Este imposibil să aibă loc vreo unire, fiindcă papistașii nu s-au schimbat. Deci, departe de Papa!

Am insistat, cititorule, mai mult asupra pericolului papismului. Era necesar. Pentru că, primejdia ce ne vine de la papism este pentru Ortodoxie, cu adevărat mare. Este o amenințare continuă și permanentă.

III. Departe de ecumenism

Trebuie, de asemenea, ca noi ortodocșii să ne ținem departe de ecumenism. Într-adevăr e de neînțeles să luăm parte la congrese, unde se hulește Sfânta Treime. Este păcat înfricoșător ca noi, ortodocșii, să mergem la consilii ecumenice unde se străduiesc să zădărnicească Ortodoxia. Ce căutăm noi în acest noian al mării bătut de valuri al anarhiei ecumenismului? Ce avem noi în comun cu acei rebeli perfizi ce caută să surpe Ortodoxia? Chiar nu vedem întunericul ce se ascunde în spatele strălucirii false? Nu vedem deznădejdea și haosul ce se cascadează după aceste zâmbete ale fățarniciei? Nu ne dăm seama de pumnalul lor ucigaș?

Să luăm aminte, iubite cititorule! Chestiunea nu este un fleac. Este vitală. Ne servesc pe tavă promisiuni grandioase. Ne vorbesc de ecumenism, de înfrățire mondială, de „Consiliul Mondial al Bisericilor”. (Vedeți, pun înăuntru și puțin

„Creștinism” ca să facă să pară adevărată minciuna lor amăgitoare). Ascund cuțitul în ambalajul gingașiei. Nu-i credeți! Adevărul, Hristos și Biserica, nu se află în această făcătură umanistă a ecumenismului. Dumnezeu nu șade acolo, unde se pregătește tronul antihristului.

„Biserica” CMB-ului nu este Biserica întemeiată de Hristos. Este un produs idolatru al oamenilor. Iar a merge acolo noi ortodocșii, este cutremurătoare blasfemie față de Adevărul Evangheliei. Pentru că Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească își are existența continuă și neîntreruptă de la întemeierea ei. Cei ce au lepădat-o, n-au lepădat Biserica. Ei s-au îndepărtat și s-au rupt de ea, nu ca Biserică, ci ca eretici. Prin urmare, ei nu formează Biserică, ci erezie.

S-au desprins de la Trup, de la Trupul purtător de viață al Bisericii, ca o tumoare maligna purtătoare de moarte, ca un mădular putred. Ca atare, un ortodox (laic, monah, episcop, patriarh) să accepte a participa astăzi Biserica lui la un „Consiliu Ecumenic al Bisericilor”, este ca și cum ar fi de acord cu ipoteza existenței a mai multe Biserici. Este ca și cum Biserica ar recunoaște ereziile drept Biserici.

Asta ar putea fi caracterizat într-un cuvânt: trădare! E înfricoșător și numai să te gândești. Este inimaginabil! Spre acest adăpost șubred al ecumenismului, ce acoperă toate ereziile și rătăcirile, spre acest monstru cu articulații demonice și aspirații masonice, ce încearcă să zguduie temelia Ortodoxiei, aleargă din păcate, înșelați fiind, și delegații Bisericii Ortodoxe, care discută și iau decizii..., „în numele Ortodoxiei”! Iar heterodocșii, rătăciții, ereticii, se justifică prin faptul că poate, în ecumenism află nădejdea izbăvirii. Această idee îi fascinează, indiferent dacă se prăvălesc într-o nouă rătăcire, mai satanică și mai grozavă.

Însă noi ortodocșii ce căutăm acolo? Ce vrem de la aceste târguri de idei? Ce să luăm?

Biserica noastră este toată numai lumină, un cer fără nori, viu. Noi avem ADEVĂRUL ÎNTREG. Suntem plini de lumina Evangheliei. Peste noi se revarsă bucuria, credința, dragostea, nădejdea.

Prin urmare, ce căutăm noi acolo unde aleargă confesiunile eretice, care neagă Tainele, Preoția, Tradiția Bisericii, și care nu cinstesc pe Maica Domnului și pe sfinți? Mergem deci ca să pierdem acolo și noi lumina și să cădem în

întuneric și să devenim ca ei? Dar, în sfârșit, chiar nu pricepem ce vrea, mai exact, acest ecumenism? Vrea să ne facă după chipul și asemănarea lui!

Ecumenismul este „Biserică” născocită de oameni. Este adunarea idolilor. Ortodoxia este însă singura Ecumenică. N-are nevoie de ecumenism. Noi ortodocșii n-avem nicio tangență cu această învălmășeală de eresuri și idoli. Trebuie să ne ținem departe de ecumenism, departe de CMB.

Trebuie să rămânem Corabia Dumnezeiască a Bisericii lui Hristos. Pentru noi, Dumnezeu există, Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică există, există și Ortodoxia. Există tot neamul omenesc, care este chemat către Dumnezeu, prin Sfânta Sa Biserică.

Toate celelalte scorniri omenești, toate celelalte confesiuni și religii, ecumenisme și planuri unioniste nu sunt nimic altceva fără numai capcane mortale puse de puterile întunecate, prin uneltele lor, Bisericii lui Hristos și neamului omenesc.

De aceea niciun dialog cu ecumeniștii, nicio comuniune. Nici „bun venit”, nici „buna-ziua” cu acești eretici, după cum Apostolul iubirii, Evanghelistul Ioan, ne-o spune răspicat. Sunt eretici. Iar Biserica ne interzice împreună-rugăciunile cu ereticii. Astfel suntem siguri și la adăpost.

În concluzie, departe de ecumenism. Și după cum s-a spus și altă dată, Biserica Ortodoxă trebuie să se retragă de acolo cât mai repede. Cel puțin Biserica Greacă, care n-a fost contaminată așa de tare de microbul ecumenismului.

Poporul evlavios, străjer al Ortodoxiei

Bine, de acord. Să opunem rezistență. Dar ce vom face când, din nefericire capii Bisericii și străjerii credinței se fac vânzători? Ce vom face când ei vor uita că sunt păstori și leapădă Credința Sfinților Părinți? Ce vom face când ei calcă în picioare Sfintele Canoane și când, cu ajutorul stăpânilor lumesci și a ecumeniștilor, ajung patriarhi, arhiepiscopi și episcopi, făcându-se „cozi de topor” ale ecumenismului? Vai! Pe unii ca aceștia avem datoria impusă de Dumnezeu să îi ignorăm. Și nu doar să nu îi luăm în seamă, ci și să-i punem în rândurile vrăjmașilor Bisericii. Fiindcă ei nu sunt păstori. Ei sunt lupi. Sunt demnitari lumesci, iar nu învățători duhovnicești. Pe aceștia nu-i alege

Dumnezeu, ci viclenia unor arhonți lumești, ce-i vor unelte oarbe ale lor, ca să lovească în Sfânta noastră Biserică. Ei nu sunt limanuri dumnezeiești, ci satanicești. Mare-i păcatul lor. Ei trebuie caterisiți.

Biserica, din fericire, a prevăzut toate acestea. Canonul 30 apostolic, precum și canonul 3 al celui de-a VII-lea Sinod Ecumenic nu numai că nu aprobă atare numiri în funcție, ci pune sub afurisenie și caterisire pe episcopii ce au ajuns în scaunele episcopale, cu sprijinul stăpânirii lumești. Și iată ce zice: „Dacă vreun episcop, lumești stăpânitor întrebuițând și printr-înșii ar câștiga vreo Biserică, să se caterisească și afurisească împreună cu toți părtașii lui”.

Amenință, precum vezi, cititorule, cu grea certare. Nu doar caterisire, ci și afurisire. Adică o despărțire totală de Biserica lui Hristos. Afurisire înseamnă să nu fie învrednicit Sfintei Împărtășanii, unul ca acesta (ca unul ce este afurisit) nici la moartea lui. Și nu doar el, ci și cei ce-l urmează.

Așadar, poporul ortodox nu trebuie să aibă încredere în astfel de străjeri, ce nu slujesc lui Hristos, ci slujesc acelora ce i-au pus în tronurile lor și care sunt oricând gata la orice compromis și concesie. Și, din păcate, astăzi destui ne trădează. Abandonează turma lui Hristos în gura lupilor, în gura antihristului.

În atare împrejurări, poporul ortodox va lua frâiele luptei în mâini și se va opune, ca să nu-și piardă Credința. De altminteri, el este străjerul Ortodoxiei. Iată ce spune enciclica sfinților Patriarhi ai Răsăritului de la 1848: „Păzitor al Ortodoxiei este trupul Bisericii, poporul cel bine-credincios al Domnului”.

IV. Coaliție în Ortodoxie

În vechime, când dușmanii își făceau apariția în țară, locuitorii închideau fortărețele și meterezele, iar apoi declanșau contraatacul. Deci în acest atac prin surprindere al ecumenismului, se impune ca și noi să facem la fel. Să ne coalizăm în Ortodoxie, cu toții.

Ca să nu devenim batjocora satanei și închinători ai antihristului, trebuie să scăpăm la Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească. Acolo, în bastionul cel de necucerit al Ortodoxiei, putem să ne salvăm. Acolo, în ancora cea neclintită a Tradiției Bisericii Ortodoxe, lângă Sfinții noștri Părinți, suntem întru totul păziți.

Bisericile Ortodoxe, nu s-au uscat, din fericire, din pricina duhului lumesc. Mențin în ele nefalsificată Tradiția purtătoare de viață. Acolo se află adevărata Biserică a lui Hristos, despre care Domnul ne încredințează că „porțile iadului nu o vor birui”. Aceste dumnezeiești graiuri nu pot fi tăgăduite. De către nimeni. Sunt adevărate de Hristos.

Așadar, Ortodoxia este limanul mântuirii. Corabie a Adevărului este Biserica Tradiției Ortodoxe. Bineînțeles că această corabie se va clătina la atacurile antihriștilor, dar nu se va scufunda. Câți rămânem în această Sfântă și Dumnezeiască Corabie întru Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, în Sfânta Ortodoxie, ne vom mântui, precum s-au mântuit din potop cei ce au fost în arca lui Noe. Și când spunem că trebuie să ne solidarizăm în Ortodoxie, înțelegem că nu-i de ajuns să ne unim creștini-ortodocși doar cu numele, ci să lăsăm ca Harul Duhului Sfânt să ne lumineze prin Tainele Bisericii, prin credință și lucrare. Să trăim ca niște adevărați creștini ortodocși. Creștini ortodocși în mod conștiincios, prin lucruri și viețuire pline de dreaptă-credință.

Iar ca creștini ca să ne mântuim trebuie să ne apropiem tot mai strâns de corabia mântuirii. Să intrăm în Biserică. Însă ca să intrăm acolo înăuntru trebuie să ne nevoim. „Nu tot cel ce-mi zice Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor”, a grăit Hristos.

Deci, e nevoie de credință tare și luptă crâncenă. Orice creștin ortodox și orice alt creștin, care caută mântuirea, trebuie să pună în inima lui, că Biserica Ortodoxă deține Adevărul în întregime. Trebuie să acceptăm cu toții că Biserica Ortodoxă nu este una din cele multe biserici, ci este BISERICA, unica și adevărata Biserică a lui Hristos.

Corifeul rus, teologul George Florowsky proslăvește Ortodoxia cu aceste cuvinte: „Ortodocșii au dreptul să susțină că singura caracteristică deosebită sau distinsă a poziției lor în Creștinismul divizat este faptul că Biserica Ortodoxă este întru totul aceeași, în esența ei, cu Biserica din toate veacurile și desigur cu Biserica primară. Cu alte cuvinte nu este o *Biserică*, ci BISERICA”.

Ca atare, de Ortodoxie, unde mărturisirea credinței se păzește nealterată și curată, trebuie să se alipească credinciosul, ca scoica de stânca, pentru a se mântui. Acolo unde unitatea credinței se păstrează neprihănită, înăuntru acestei fortărețe a Ortodoxiei, trebuie să se lupte creștinul.

Atunci când, prin viața și faptele lui, creștinul se află în cetățuia Bisericii Ortodoxe, este încredințat că de acolo antihristul ecumenism nu poate să-l surpe prin înșelăciune, și să-l distrugă.

Dar Ortodoxia ține și păzește ca pe lumina ochilor, dogma întregă și nestrucată cât și felul de viață al Bisericii primare nefalsificat. Deci, numai în ea și coalizați în ea, ne vom izbăvi de sataniceasca dezlănțuire a ecumenismului. Doar ea ține neschimbată deplinătatea Sfintelor și Dumnezeieștilor Canoane. Și exact pentru aceasta ecumenismul se înarmează cu fanatism ca un uragan satanic împotriva Bastionului de nebiruit al Ortodoxiei.

Acest Tezaur Dumnezeiesc vrea ca să-l nimicească. Această Corabie a mântuirii vrea s-o surpe, ca să nu mai aibă nădejde de mântuire creștinii. Se luptă ecumenismul ca să strice armonia Ortodoxiei, să rupă sfintele și dumnezeieștile verigi, care o țin unită într-un tot unitar. Dacă însă se va lua de la ea această dumnezeiască structură de unitate și se va adăuga un oarecare alt element, este în primejdie să fie desființat întregul.

Acest adevăr despre Ortodoxie este mărturisit chiar și de unii heterodocși. Iată ce zice arhiepiscopul anglican Ramsey: „Ortodoxia este formată chiar din această totalitate, un întreg unde se îmbină divinul cu umanul... Dacă vreun oarecare element este mișcat de la locul său, există pericolul să stricați toată această imagine. Iar Ortodoxia este chiar acest tot unitar acest întreg”.

Acest "tot unitar" însă vine acum Ecumenismul să-l desființeze. Pe această unitate vine Mișcarea Ecumenică să o zdruncine și tulbure. Ecumenismul, care se prezintă ca un modernism, vrea în zilele noastre să scoată catapetesmele bisericilor, să arunce rasele preoților, să le radă bărbile, să strice armonia și să distrugă Tradiția.

Toate astea ce înseamnă? Nimicirea Tradiției. Și apoi deformarea și nimicirea credinței! Deci, în cetatea Ortodoxiei să ne închidem dacă vrem să fim feriți. Atenție însă, să nu lăsăm vreo poartă deschisă.

Și o lămurire: nu ne vom închide pentru noi înșine. Nu! Ne vom închide ca să luptăm pentru Ortodoxie. Dar lupta presupune să ținem fortăreața de neînvinc, citadela necălcată. Nu ajutăm nimănui, dacă ne predăm. Poate, din pricina atitudinii noastre vom fi judecați ca egoiști... Însă nu este adevărat. Faptul este că astfel vom ține Adevărul. În acest fel vom asigura tezaurul mântuitor al

Ortodoxiei. Ea va deveni viața noastră, ne va înarma cu dumnezeiască putere ca să purcedem la mântuitorul contraatac...

V. Păzirea tezaurului Ortodoxiei

Mare comoară avem noi ortodocșii. Tezaur neprețuit. Ni l-a adus Dumnezeu-Omul, când a venit pe pământ și ni l-a încredințat. Părinții noștri l-au apărat cu lupte, primejdii și mucenicii. Ni l-au predat nefalsificat. Acum însă suntem în primejdia de a-l pierde. În acest coborâș pe care au apucat ecumeniștii, unioniștii, clericii și teologii, care din nefericire sunt unelte în mâinile străinilor-voit sau nu, cu știință sau dintr-o neștiință de neiertat - nu țin cont de nimic. Absolut nimic nu-i face să se gândească serios.

În fața acestui pericol, pentru noi credincioșii, pentru noi ortodocșii, se impune, ca drept datorie mai stringentă, să ne luptăm ca să păzim Ortodoxia de holera ecumenistă.

Din fericire, Dumnezeu în orice timp, are pe aleșii Săi ce nu-și pleacă genunchii înaintea Satanei. Din fericire! Și în zilele noastre se ridică voci de împotrivire, din ce în ce mai multe, contra unioniștilor și ecumeniștilor. Clerici și teologi cu credință înflăcărată intră în luptă pentru Ortodoxie.

Episcopi și monahi viteji condamnă Ecumenismul și se solidarizează și se pregătesc pentru marea bătălie a credinței Ortodoxe. Considerăm de folos să adăugăm aici o epistolă de o importanță copleșitoare trimisă în 1970 de mitropolitul Mithymnei, Iacov către Sfântul Sinod al Bisericii Greciei: "Să priveghem, zice ierarhul, să priveghem ca să tăiem capul Ecumenismului, ce amenința, nu doar Sfânta Ortodoxie ci și nemuritoria Grecie."

Iată deci, ce spune textul complet al acestui document valoros:

"Cu durere în suflet și cu o criză de conștiința foarte serioasă, urmărim de câțiva ani manifestările și acțiunile patriarhului și colaboratorilor săi apropiați: mitropolitul Halchidonului Meliton și cel al Americii Iacov, ce sunt în opoziție flagrantă cu sfințele și Dumnezeieștile Canoane și cu practica Bisericii...

Dar agravarea sănătății Patriarhului Ecumenic din ultima vreme a înrăutățit situația sufletească foarte tensionată a credincioșilor, fii ai Ortodoxiei, atingând hotarele dezastrului mai cu seamă în urma cunoscutelor declarații antiortodoxe și inadmisibile ale acestuia despre supremația și infailibilitatea papală, Filioque,

potir comun etc.; cât și cuvintele ușurate și foarte ostentative ale mitropolitului Halchidonului din timpul predicii în catedrala, firește, metropolitană din Athena către credinciosul popor ortodox grec și acele "cuvântări neghioabe" rostite la răstimpuri de mitropolitul Americii.

Toate acestea au provocat o indignare generală și oprobiu unanim. Mulți se gândesc serios să fie excluși din evidența credincioșilor Bisericii oficiale și să treacă la stilism, urmând acelor ce au făcut-o deja. Alții, ajunși deja în pragul disperării, ne întrebă cum continuăm noi să pomenim numele Patriarhului Ecumenic. Iar aceste întrebări ne-au fost puse cu mult înainte ca alți frați să înceteze – după părerea noastră în mod corect – pomenirea de care spuneam.

Și toate astea se întâmplă din pricina disprețuirii vădite – grație "faimoasei" uniri – a Sfințelor Coroane, prin promovarea ereziilor Ecumenismului și a celorlalte cu privire la unirea formulelor, care e posibil să ducă în eroare pe unii ascultători, creștini căldicei și nepăsători, rătăciți și fiind în afara vieții Sfintei noastre Biserici trăită prin Sfintele Taine, având înțelepciune pământească, sufletească, demonică și care lozinci de unire nu se pot pune în faptă.

Deci, credem că a venit timpul să ne ținem înfricoșătoarele noastre făgăduințe cu privire la apărarea și mărturisirea credinței noastre neprihănite și a drepturilor nemuritoare a Sfintei noastre Biserici Ortodoxe și urmând glasul conștiinței, cu mult respect vă aducem la cunoștință cele de mai jos:

În urma unei îndelungate reflecții am hotărât să adresăm Sfântului Sinod rugămintea de a binevoi să ia în considerație neliniștea exprimată cu tărie, a pliroamei Bisericii Grecești cea numită cu numele lui Hristos, care cere păstrarea cu mare evlavie și atenție a Dogmelor Sfinte și Dumnezeieștilor Canoane, a Predaniei și practicii Bisericii Ortodoxe, de către păstorii acesteia.

Încă vă mai rugăm să cercetați chestiunea trimiterii unui avertisment sever către Fanar, ca să renunțe la «îmbrățișările» cu heterodocșii atât de provocatoare, primejdioase și trădătoare pentru Sfânta noastră Biserică și poporul nostru evlavios și ale căror urmări și consecințe vor fi foarte grele.

La urmă să se declare că pe viitor, în scaunul vacant al Constantinopolului, nu vom recunoaște pe oricine ar fi ales Patriarh Ecumenic, dintre cei ce-și depun candidatura, dacă acesta nu este pătruns și animat de duhul autentic al Tradiției Ortodoxe și de râvnă în ceea ce privește afurisirea cu îndrăzneală a declarațiilor și discursurilor în mod vădit antiortodoxe.

Chestiunea este capitală și pe baza acestei hotărâri a Sfântului Sinod și a toată ierarhia Bisericii Greciei – fie ea și neoficială – din Athena, Thessalonic sau de oriunde, trebuie să se asigure unitatea credinței și comuniunea între ierarhiile ortodoxe de pretutindeni în aceste vremuri grele și apocaliptice.

Preacinstiți Părinți și frați, interesul Ortodoxiei cât și al mult iubitei noastre patrii cere ca, cu multă cumpătare și atenție, să colaborăm și comunicăm cu heterodocșii și pe deasupra cu papistașii eretici. Puterea lor în această lume este mare, dar și fanatismul și ura lor împotriva Ortodoxiei este neatinsă, așa cum personal, am constatat în timpul contactului nostru social cu ei de un deceniu, în insula Naxos. Urâsc de moarte tot ce-i grecesc și ortodox. Despre asta scrie multe învățătorul naxiot⁷⁰, Sfântul Nicodim Aghioritul. Și mă tem că nu vom putea supraviețui, ca neam și Biserica acestei «îmbrățișări frățești» cu aceștia.

Prin urmare, să priveghem și să ne înarmăm cu sabia Duhului, ca să tăiem capul ecumenismului, ce amenință Sfânta Ortodoxie și nemuritoarea Elladă”.

Ca atare, Ortodoxia e chemată să rămână întru unitate și statornică. Chemată să rămână neclintită în hotarele ei. Să nu piardă vistieria ei, ci s-o păzească cu multă grijă. Și profesorul de la Universitatea din Athena, Panaghiotis Trembelas a chemat poporul ortodox în biserica mitropolitană a Atenei, să păzească credința lui ortodoxă:

„O! Creștinii mei, suntem Trupul lui Hristos. Nu doar preoții, clerul și arhieriei, ci și noi creștinii, fiecare din noi. Patriarhii din Răsărit au zis: <<străjerul Ortodoxiei este Trupul Bisericii, bine-credinciosul popor al Domnului>>. Bineînțeles, nu avem noi dreptul să elaborăm Dogma. Asta ține de competența clerului și arhierilor. Ei formează partea care cercetează în amănunțime și în frica lui Dumnezeu Adevărul și îl expun și prezintă în Duhul Sfânt.

Însă cei ce păzesc acest Adevăr suntem noi. Și cu acrivie, pentru că suntem Trupul care păzește Adevărul, pe care l-am păzit până acum și-l vom păzi până la sfârșit. Vom apăra și Biserica noastră, această mică Biserică⁷¹, ce se numește Biserica Ortodoxă. Este singura Biserică neclătinată, în ciuda lipsurilor pe care, poate, le are astăzi. Este totuși Biserica ce rămâne în Tradiția Apostolică.

---

⁷⁰ Sfântul Nicodim Aghioritul era de origine din insula Naxos unde a și conviețuit cu papistașii, dat fiind că în acea vreme insula era sub tutela Veneției. El a cunoscut astfel din proprie experiență „dragostea” și „bunăvoința” papismului.

⁷¹ Aluzie la „turma mică”, aceea căreia Tatăl a binevoit a-i da Împărăția Cerurilor (Lc. 12,32).

Avem deci, datoria și trebuie cu orice jertfă să păzim vistieria Ortodoxiei, adică învățătura lui Hristos și a apostolilor nefalsificată, precum ne-au predanisit-o”.

VI. Luminarea

Alt pas pe care trebuie să-l facem acum noi, creștinii ortodocși, este luminarea și salvarea celor rătăciți cât și a celor ce sunt pe cale să se înșele.

Este război sfânt. Și în acest război ce are loc, trebuie să știm pozițiile de luptă și mișcările inamicului. Sfințiți arhieriei, preoți, monahi, predicatori, teologi, profesori, bărbați, femei și toți ortodocșii pe picior de război. Este timpul. Acel cuvânt: „cel ce nu este cu noi, este împotriva noastră” pe care l-a spus Hristos se potrivește mai mult ca niciodată, conjuncturii istorice bisericești în care ne aflăm. Ori cu Hristos, ori cu vrăjmașii lui Hristos. De vrem să fim cu Hristos, trebuie să demascăm ecumenismul antihristic. Este neapărată nevoie să ridicăm proteste și să înfierăm orice acțiune, orice mișcare sau faptă, ce nu e în conformitate cu calea Credinței Ortodoxe. Avem obligația să războim pe potrivnicii Credinței noastre. Avem datoria să deconspirăm orice obscur plan de acțiune al lor și orice activitate perfidă a unor teologi ecumeniști, a unor purtători de rasă unioniști și a unor monahi influenți, cât și a puterilor întunecate ce se ascund în spatele lor. Avem obligația să cunoaștem adevărul, să luminăm și pe frații noștri, poporul creștin-ortodox, ca să nu cadă în înșelare.

De altminteri, de asta se și tem ecumeniștii. De descoperirea lor. Ei pescuiesc în ape tulburi. Lucrează meschin, conspirativ și viclean. Orbecăiesc în întuneric. Se adevăresc astfel cuvintele Domnului, Care a spus: „Tot cel ce face cele rele urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu se vădească faptele lui, că în întuneric sunt lucrate”.

Aceștia trăiesc și lucrează prin minciună. Iar minciuna nu suportă lumina, precum gheața nu suportă soarele arzător, și întunericul lumina puternică. De aceea noi le vom da în vileag intențiile lor întunecate. Și astfel se vor prăbuși și nărui.

Exact asta urmărește și prezenta carte. Difuzarea ei nădăjduim că va face lumină îndeajuns, cu privire la planurile lor. Mulți se vor lumina și nu vor cădea lesne victime propagandei lor. Apoi, nu știi unde va ajunge această carte. Poate

să ajungă la cei ce cugetă și se sfătuiesc cele rele ale ecumenismului și să se întoarcă vreunii din ei și să le zădărnicească planurile.

Pentru difuzarea acestei cărți, ce dă în vileag intențiile întunecate ale vrăjmașilor Bisericii, ai datoria și tu, iubite cititorule, de a pune umărul. Pentru că și tu ești străjer al Ortodoxiei.

Ce ai fi făcut, dacă ai fi fost paznic la o cale ferată și ai fi știut că un tren cu mii de cetățeni este în primejdie să cadă în prăpastie la un pod aruncat în aer, undeva în sectorul tău. Ai fi rămas nepăsător și ai fi lăsat în primejdie de moarte mii de suflete? Cu siguranță că nu! Ai fi făcut totul ca să izbăvești pe oameni de la moarte.

Este, deci, posibil să-ți pese mai mult de salvarea de la moartea trupească a aproapelui tău, și mai puțin de a se izbăvi de moartea sufletească? Nu cred...

Păzitor al credinței noastre ești și tu, iubite cititorule. Păzitor al Bisericii trebuie să fii. Ca atare, nădăjduiesc că n-ai să lași sufletele fraților tăi ortodocși să cadă în îmbrățișarea morții, care este actualul ecumenism fără de Dumnezeu.

Transmite mai departe din câte ai citit în această carte. Arată interes pentru acei semeni ai tăi, ce călătoresc fără vreo bănuială cu trenul autodistrugerii, cu înfricoșătorul ecumenism.

Fă orice poți ca această carte ce-o ții în mâini, să ajungă la cât mai mulți. Fă în așa fel ca și alții să o transmită mai departe ca să poată fi citită de cât mai mulți și astfel să-și dea seama de câte se întâmplă pe la spatele nostru. Ajută aceluia ce, cu ușurătate și nepurtare de grijă, nivelează totul printr-o atitudine neghioabă, spunând: „nu-i niciun bai”... Răspândește cu perseverența această carte!

Este neapărată nevoie să afle cât mai mulți creștini cu puțință, toți creștinii Bisericii noastre Ortodoxe, despre intențiile satanice ale ecumenismului. Este de neapărată trebuință, deoarece suntem în primejdie să ne prindă nepregătiți, prin surprindere, acei ce conduc Ecumenismul în taină și din umbră.

Această carte, și orice altă carte ce demaschează puterile întunericului care războiesc Ortodoxia, trebuie să fie cumpărată și difuzată pretutindeni. „Ecumenismul fără mască”, ce-o citești, trebuie să ajungă în mâinile tuturor clericilor, militarilor și a tuturor cadrelor didactice. Trebuie ca, toți ce poartă funcții de răspundere în stat, să afle de acest mare dușman al sfintei noastre credințe, ecumenismul.

Astfel nu vor cădea ei înșiși victime ale planurilor urzite de satana împotriva Ortodoxiei, ci vor sesiza la timp pericolele și vor condamna puterile antihristice. În acest mod nu vor lăsa pe slujitorii acestor înfricoșătoare și demonice planuri să facă ce vor în țara noastră. Ci, bineînțeles, din contră vor lumina tineretul și, în general, poporul tot.

Firește că vrăjmașii Bisericii n-au de gând să depună armele. Asta s-a văzut în reacția vicleană și mârșavă a masonilor, manifestată atunci când într-un manual de clasa a VI-a a fost inclus un capitol lămuritor despre rolul Masoneriei. Masonii au făcut tot posibil să scoată acel capitol. „Au întors lumea cu susu-n jos”, cum se zice în popor, și au izbutit, în pofida opozițiilor, să-l elimine din manual! Nu intenționăm aici să ne referim în amănunțime la acest fapt, nu face obiectul cărții de față.

Însă, accentuăm că este de trebuință ca tot poporul ortodox să fie lămurit cu privire la înfiorătorii vrăjmași ai Bisericii noastre, care sunt demascați în această carte. Să afle toți oamenii învățați – medici, avocați, ingineri, chimiști – adevărul ca să nu-i înșele ecumenismul ateu, cu cuvinte amăgitoare despre „dragoste” și „pace”.

Și când toți vor ști că ecumenismul este dușman de moarte al Ortodoxiei, când toți vor afla că adventiștii, masonii, comuniștii, ereticii și ateii vor să ne unească într-o „credință” pe care o fabrică în laboratoarele fărădelegii lor, atunci vor ști și cum să se opună. Vor ști că și colaboratorii lor, ce vorbesc de „unire”, sunt slujitori ai acestor puteri întunecate și li se vor împotrivi pe măsură.

În acest mod, neamul va fi păzit de această stricăciune a ecumeniștilor.

Iubiți cititori, cu puterea lui Hristos această carte scoate masca ecumenismului. Ați văzut și voi în paginile sale adevăratul chip al ecumeniștilor. Să punem umărul laolaltă pentru difuzarea ei. Să încercăm să ajungă la toate parohiile. Să intre în posesia ei și ierarhul și preotul și muncitorul și țăranul și studentul și funcționarul și șeful de fabrică și ministrul și prefectul și pedagogul...

Toți, dar mai întâi aceștia ce sunt apărători ai credinței și ai patriei, trebuie să cunoască cum lucrează perfiziile vrăjmași ai religiei și ai Greciei.

Ar fi de dorit ca această carte să fie tradusă și în alte limbi, căci subiectul interesează toată Creștinătatea, toate neamurile și toate popoarele. Însă ca să se facă acestea e nevoie de bani și încă mulți. Cine îi vor da? Credincioșii, creștinii-

ortodocși. Îi vor dona credincioșii care știu să apere prin fapte Credința Ortodoxă și patria ortodoxă.

Părinții noștri, când se luptau pentru credința lui Hristos cea sfântă și libertatea patriei, își dădeau averile lor întregi – și însemnate desigur – și rămâneau la urmă săraci. Dar mulțumită acestor jertfe vitejești ale lor, astăzi suntem liberi și creștini ortodocși. Așadar și în acest sfânt război de azi noi ne vom arăta mai prejos ca ei? **Acum este lupta mai presus de toate.**

În orice caz, toți vrăjmașii credinței, toți sabotorii Ortodoxiei, oricât de sus s-ar afla trebuie condamnați. E de trebuință ca planurile lor conspirative să fie date pe față. Poporul ortodox ar putea, prin lămurirea și activitatea noastră, să afle adevărul și să se păzească de lupii îmbrăcați în piei de oaie. Trebuie să le arătăm că nu suntem precum ne cred aceia. Deoarece și masonii și ecumeniștii cred, ca de altfel și sioniștii, că noi, creștinii, suntem astfel de oameni care fac orice pentru a-și câștiga interesul lor material, iubitori de dulceațuri și trai bun.

Cred, iubite cititorule, că eu mi-am făcut datoria, dând în vileag pe vrăjmașii infernali ai credinței noastre. Am făcut ceea ce, poate, tu nu puteai. Acum tu fă ceea ce-i mai ușor. Răspândește această carte pretutindeni. Fă-ți datoria, dând din ce-ți prisosește sau din strictul necesar. Mica noastră jertfă se va face armă nebiruită împotriva intențiilor ecumeniștilor. Fiindcă astfel cartea va putea fi difuzată și va putea circula de la un capăt la altul. Fiecare carte ce-o dăruiești este o bombă în tabăra vrăjmașilor lui Hristos. Iar fiecare cititor al ei, cu certitudine, va striga cu glas de tunet: **NU! Acestei uniri blestemate împreună cu ereticii. Nu! Planurilor masoneriei. Nu! Ecumenismului ateu.**

Aici trebuie să fie notat că eu nu câștig absolut nimic de pe urma acestei cărți. Toate încasărilor vor fi canalizate în lupta anti-eretică și în luminarea fraților noștri creștini cu privire la Adevăr; pe care ecumenismul încearcă, cu o furie dezlănțuită, să-l nimicească.

Astfel vor putea afla toți...

Odată cu lămurirea, pe care suntem datori s-o facem noi credincioșii, toți vor afla următoarele: că masoneria, ce luptă în prima linie pentru „unirea Bisericilor” mulțumită ecumenismului, nu este ocrotită prin lege de către Constituția greacă. A fost condamnată în unanimitate și definitiv de către Tribunalul de

primă instanță din Athena, prin hotărârea cu numărul 2060 / din 1969, fiindcă urmărește „propagarea Francmasoneriei, religie ocultă și drept consecință, neocrotită de dispoziția 16 / 2 din 1968, prevăzută de Constituție”.

Încă va afla, că masoneria a fost condamnată și de Biserică prin hotărârea Bisericii Grecești din 1933, potrivit căreia masoneria este incompatibilă cu Creștinismul. Prin urmare, orice mason nu este creștin.

Va afla, de asemenea, că „Rotary”, care organizează mesele comune în cinstea Patriarhului Ecumenic Athenagoras, nu este o asociație nevinovată, ci calul troian al masoneriei și o organizație filo-sionistă. Și iată dovezile:

1. Diferite „Biserici” și statul german au declarat oficial că „Leshi Rotarysmus” este o organizație antihristică, masonică și filo-sionistă, ce urmărește punerea în aplicare a planurilor puterilor oculte⁷².
2. „Constituția” sau regulamentul intern al „Rotary”-ului ne spune fără ocolișuri și în manieră masonică, faptul că „ideile asociației Rotary se află în armonie totală cu toate religiile pământului..”. (ecumenista și masonica MPA cu toată „măreția” ei; Cine se poate îndoi?)
3. „Rugăciunea” celor de la „Rotary” este și ea după tiparul masonic, deoarece nu este pomenit nicăieri numele lui Hristos!!
4. Diferite Imnuri ale celor de la „Rotary” menționează fără înconjur că toți membrii organizației sunt mândri „fiindcă sunt ostași ai «Rotary»-ului”! Noi însă, care în clipa Botezului suntem unși cu ulei sfințit, precum luptătorii din vechime din luptele greco-romane înainte de a intra în arenă, și am devenit din acel moment ostași ai lui Hristos, avem una și singura mândrie că suntem luptători și ostași ai Lui! Ca atare, cum este posibil ca grecii creștin-ortodocși să se mândrească astăzi ostentativ că sunt „ostași ai Rotary-ului”, în timp ce astfel neagă că sunt ostași ai lui Hristos, Care „a ieșit ca un biruitor, ca să biruiască”? Pentru ei suntem în mare măhnire și pe ei încercăm să-i izbăvim din „roțile dințate”⁷³ ale acestei enorme mașinării satanice.
5. Ierarhia Bisericii Greciei a adoptat în 1958 următoarea poziție față de „Rotary”: „Se ordonă neparticiparea clericilor la discursurile și mesele comune

---

⁷² Vezi: a) cartea de dezvăluiri a lui Michael Bars cu titlul *Rotarysmus*, ediția Tallin, Estonia, 1939 și b) periodical *Vehi*, septembrie 1937, Praga

⁷³ Aluzie la emblema Rotary: roata dințată. (n. ed.)

ale rotaryanilor până când aceștia nu își reevaluează atitudinea lor față de Biserică, adică până când se dovedesc a fi credincioși fii ai ei”. Nu știm dacă suntem informați îndeajuns despre acest lucru, dar în orice caz trebuie să reliefăm că o atare „reevaluare” n-a avut loc până astăzi.

6. Și o ultimă dovadă de nezdruncinat: cine direcționează și pun în mișcare în toată lumea roțile dințate ale rotaryanilor, a căror emblemă ați văzut-o? Este știut pretutindeni că componența de bază în conducerea „Rotary”-ului este formată în proporție de 70 până la 99% din masoni. Firește, Grecia n-a putut face excepție...

Prin citirea cărților ce demaschează ecumenismul, toți vor afla că, proiectul de „unire a Bisericilor” îl pregăteau, cu mulți ani înainte de a se manifesta la amploarea de astăzi și a fi încadrat în YMCA. Vor fi informați că Mott, cel care a fost președinte de onoare pe viață al YMCA și-a oferit serviciile sale substanțiale ecumenismului.

În expunerea *Consiliului Național al YMCA- Grecia* ce s-a tipărit în 1956 sub titlul „30 de ani de existență a Frăției Tinerilor Creștini (YMCA) în slujba tineretului grec”, la pagina 54 sunt scrise următoarele: „Dr. John Mott... mai mult decât oricare altul a dat formă și viață nu doar mișcării YMCA, ci și duhului ecumenist al Bisericilor”.

Cititorul ce se zbate să afle adevărul și care nu vrea să trăiască în întuneric și să devină unealtă a puterilor satanice, va fi informat că printre diferitele planuri pe care puterile întunecate le pregătesc să fie puse în aplicare, face parte și „Calendarul Mondial”. Acest „calendar” va fi împărțit în 13 luni (de câte 28 de zile fiecare) cu sărbători fixe, prăznuite obligatoriu de toată omenirea!

Pregătirea terenului pentru punerea în funcțiune a calendarului acesta are loc sistematic în presa din întreaga lume. Discursuri privitoare la acest lucru s-au auzit și în Grecia la Postul Național de Radio al Greciei... Însă câți știu că acest „Calendar Mondial” este o unealtă în mâinile ecumenismului satanic? Câți știu că în acest chip se urmărește stabilirea unei zile comune a co-aniversării zilei de naștere a lui Budha, Mahomed, și a altor zeități idolatre, împreună cu Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos.

Prin urmare, trebuie să știm până la cel mai mic amănunt toate intențiile tuturor mașinațiilor vrăjmașilor Sfintei noastre Biserici, ca să combatem pe „pionierii” proiectelor unioniste, care încearcă să ne convingă prin înșelăciune, că toate astea le fac pentru binele omenirii. O! bieții de ei! Li se sfășie inima pentru asta!

Cititorul încă va mai afla că foștii dușmani neîmblânziți ce se dușmăneau între ei, acum s-a unit și lucrează mână în mână în prejudiciul Ortodoxiei, oferindu-și serviciile lor ecumenismului. N-a trecut multă vreme de când presa mondială și grecească a transmis știrea că Pedro Arrupe, papa de culoare din ordinul iezuiților a făcut o vizită oficială în Uniunea Sovietică pentru stabilirea unor relații cât mai apropiate cu Biserica Ortodoxă Rusă⁷⁴.

Această veste a provocat consternare nu numai nouă, ci și poporului rus însuși. În această țară pe parcursul ultimilor 500 de ani și până azi cuvântul „iezuit” constituie pentru orice rus, religios sau nu, cea mai rea ocară. Până azi înseamnă a fi totuna cu „fățarnicule, amăgitorule, criminalule, sadicule, răufăcătorule, uneltitorule, violatorule, escrocule”...

De atunci de când s-a fondat această bandă de criminali „în numele lui Dumnezeu”!, omenirea a plătit activitatea ei cu milioane de vieți omenești...

În vechea Rusie prerevoluționară s-au tipărit mii de cărți serioase, ce dezvăluie activitatea satanică a iezuiților în detrimentul poporului rus și a altor popoare, mai ales, ortodoxe.

Ba chiar, până și Guvernul Roșu Sovietic și Partidul nu puteau ignora acțiunile acestor „bravi” concurenți ai lor. Din ordinul lui Stalin însuși, Academia de Științe ca și alte organizații au strâns și publicat materiale bogate despre acțiunile iezuiților de la întemeierea ordinului (1940) până azi. Există multe astfel de publicații.

Însă ce poate însemna, după 1000 de ani de luptă împotriva Ortodoxiei ruse, această „prietenească” vizită a papei de culoare în Moscova? Răspunsul ni-l dă sinoptic și sub formă de epigramă un rus ortodox din Cortina de Fier, unde trăiește și azi: „Nu e vorba decât de o apropiere în vederea unei colaborări strânse a vrăjmașilor Sfintei noastre Ortodoxii! O să vedeți în scurt timp încă și

---

⁷⁴ *Vima*, 27.08.71; *Akropolis*, 29.08.1971

mai multe uzine pe care le va face papa în Rusia; în schimb, câți au rămas încă ortodocși să devină, prin forță, uniți! Brejnev și cu șleahta (Partidul) nu dau doi bani pe Ortodoxie și o urăsc la fel ca și papistașii!"

Și într-adevăr apropierea neașteptată de azi între Vatican și Moscova, cât și acordarea Sfintelor Taine de către Biserica Rusă către ereticii papistași nu este decât consecința presiunilor ecumenismului și a stăpânirii tiranice și atee a Kremlinului. Astfel vedem politica comunismului impunând uniatismul papistaș (greco-catolicismul) Bisericii martirice a Rusiei, ca schimb față de felurile fabrici de mașini a căror răspundere de construire și finalizare în Uniunea Sovietică și-a asumat-o papa.

Iată deci, de ce a vizitat Rusia papa cel negru al iezuiților. Și iată de ce toți ortodocșii avem datoria să ne asumăm lucrarea de luminare și lămurire a celor neștiutori.

Despre autor

Părintele Haralambie Vasilopoulos a fost unul dintre cei mai mari apărători ai Ortodoxiei din Grecia secolului XX. Credița lui în Dumnezeu era vie și fermă. Prin predicile lui înflăcărâte, prin cărțile lui revelatoare, a demascat pe cei care luptă împotriva Ortodoxiei și a neamului elen. I-a demascat pe masoni, pe ecumeniști, pe iehoviști și pe toți ereticii contemporani care luptă împotriva

Adevărului. A organizat manifestări temerare, a înființat o asociație anti-eretică (*Presa Ortodoxă Elenă*) și a scris o mulțime de articole. De asemenea, este autorul a zeci de cărți cu duh patristic, care zidesc duhovnicește, întăresc și trezesc sufletele binecredincioșilor. Multe din ele sunt traduse în alte limbi, spre folosul dreptcredincioșilor de pretutindeni. A publicat temerarul ziar *Orthodoxos Typos* (*Presa Ortodoxă*) care este, probabil, realizarea lui cea mai importantă.

Vrednicul de pomenire Părintele Arhimandrit Haralambie, apărătorul neobosit al credinței noastre, s-a născut în anul 1910, în satul Analipsi Trihonidos, din localitatea Etoloakarnania. Părinții lui, evlavioși și cu mulți copii, erau Dimitrie și Spiridula. Aici și-a trăit copilăria, iar primele trăiri duhovnicești le-a avut în bisericuțele din afara localității și în mănăstirea Sfântului Ioan Botezătorul. Aici a citit și viața Sfântului Iacob Noul Mucenic (sărbătorit pe 1 noiembrie), care i-a influențat foarte mult sufletul, aprinzând în inima lui flacăra pentru credința în Hristos. Gimnaziul l-a terminat în Nafpaktos, în anul 1928. Apoi a urmat cursurile Facultății de Teologie din Atena, fiind licențiat în anul 1933. După aceea a hotărât să devină predicator în cadrul Frățietății Teologilor «Viața», lucrând la Mitropoliiile din Patra, Kalavryta și Aigialia, Corint, Levkada, Ithaki, Nafpaktia, Arti, Karpenisio Ioannina, Driinupoleos, Pogoniani, Konița și Edessa. Predica lui, vie și simplă, intra în inimile ascultătorilor, liniștind și încurajând sufletele triste.

Odată cu începutul războiului greco-italian ia parte ca subofițer în prima linie. Anii negri de ocupație îl găesc în lupta din Giannena, unde este închis și condamnat la moarte. Însă în februarie 1944 este eliberat din închisoare cu ajutorul lui Dumnezeu și vine ca predicator laic în Etoloakarnia, unde desfășoară, în afară de alte activități, o bogată activitate socială, mai ales în satul Papadates, până în anul 1956.

În anul 1951, pe 20 mai, în ziua de duminică, este hirotonit diacon de Mitropolitul Ierothei în Biserica Sfintei Treimi din Agrinio. În ziua următoare, pe 21 mai, este hirotonit preot și înaintat la treapta de arhimandrit și duhovnic, în Biserica Sfinților Constantin și Elena și la comunitatea cu același nume, în eparhia din Trihonidos.

După anul 1956 vine în Atena și slujește în Biserica Sfintei Maria, din strada Romvis. Pe 21 noiembrie, exact în ziua Intrării în Biserică a Maicii Domnului, în anul 1958, înființează asociația «Uniunea Ortodoxă Pahlenă».

Iată ce spunea înainte să o înființeze: «Vom înființa o Organizație Antieretică Pănelenă. O Asociație Creștină legală de Rezistență împotriva dușmanilor cu diferite denumiri religioase ai țării noastre, care fără piedici înșeală suflete și prin metode viclene de convertire recrutează „ieniceri“. Vom denunța activitățile lor ilegale de convertire. Vom dezvălui masca lor înșelătoare. Vom divulga înșelătoriile lor. Și toate acestea prin publicații, prin lansări de cărți antieretice, prin omilii, prin adunări de proteste, prin lupte judiciare și, în general, prin toate mijloacele legale de rezistență.»

În anul 1961 publică, prin marea lui dăruire, ziarul «Presa Ortodoxă». Până la trecerea lui către Domnul a publicat sute de cărți antieretice, moralizatoare, omilii, Tâlcuirea Noului Testament, Viețile Sfinților, care au adus și aduc mare folos cititorilor. Din anul 1962 până în anul 1968 a fost starețul mănăstirii Petraki, cu hramul Sfinților Arhangheli, de unde a fost îndepărtat în timpul dictaturii.

A adormit întru Domnul pe 14 februarie, în zorii zilei de duminică a anului 1982 și înmormântat în ziua următoare în satul lui natal.

Părintele Haralambie Vasilopoulos trăia pentru Hristos, vorbea pentru Hristos, scria pentru Hristos. Întreaga lui viață a fost un neobosit și temerar apărător al Ortodoxiei, al Sfintei Tradiții și al patriei sale. Un lucrător înflăcărat al Evangheliei, care și-a înmulțit talantul primit.

Să avem binecuvântarea lui!